

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TEKLİF

*Bir teklif, on gün,
sonsuz aşk...*

Sisters Planet

Emily Snow

TEKLİF

Bir teklif, on gün, sonsuz aşk...

Sienna'nın hayatında düzgün giden tek şey...

Durun bir dakika böyle bir şey yok. Bir film kostümcüsü olan Sienna işten kovulmak üzeredir, ailesiyle arası iyi değildir ve aşk hayatı da bir kaplumbağa kadar hareketlidir.

Sienna bir gün çok sevdiği büyükannesinin evine haciz geldiğini ve evin yeni sahibinin tahliye sürecini başlattığını öğrenir. Hemen büyükannesinin yanına gider ve karşısında hayatta karşılaşmak istediği en son kişiyi bulur: milyoner rock yıldızı, Lucas Wolfe!

İki yıl önce Wolfe'la korkunç bir gece geçiren Sienna onu karşısında bulunca hem şaşırır hem de sinirlenir, üstelik aralarındaki çekim de tüm ateşiyle devam etmektedir. Wolfe ise Sienna'yı elde etmek için her şeyi yapabilecek durumdadır.

Ve bir teklif her şeyi değiştirir.

Sisters Planet

novellayayinlari
novellayayinlari

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

17

Sisters Planet

*Bir teklif, on gün,
sonsuz aşk...*

TEKLİF

*Bir teklif,
on gün,
sonsuz aşk...*

Emily Snow

Çeviren: Gülfem Çırak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

NOVELLA

Teklif

Emily Snow

1. Baskı: Haziran 2015
ISBN: 978-605-348-734-0
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©EMILY SNOW

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı - Cilt
İlhan Ergül Matbaası
Davutpaşa Çifte Havuzlar Yolu No: 8/A
Zeytinburnu/İST
Tel: (212) 674 37 23
Sertifika No:29030

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal Adı : Devoured
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Gülfem Çırak
Editör : Elçin Kazancı
Sayfa Tasarımı : Elif Yavuz
Redaksiyon : Işıl Kocaoğlu
Kapak Tasarımı : Serpil Sener

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://iranitey.org>

TEKLİF

*Bir teklif,
on gün,
sonsuz aşk...*

Emily Snow

Çeviren: Gülfem Çırak

Ücretsiz PDF E-kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Birinci Bölüm

“Erkek kardeşin aradı. Üç kere.”

Bakışlarım elimdeki postalardan Tori’nin siyah gözlerine kaydı. Benden üç metre uzakta, paylaştığımız mutfağın formika tezgâhının arkasında oturmakta olan havalı, özgüvenli ev arkadaşım –dört yıl önce, beni kafası bir milyon olan tiki bir çocuktan kurtardığında tanışmıştık– üstünde, *Likör Gözlükleri: 19. Yüzyıldan beri Gudubet Erkekleri Seksi Gösterir* yazan büyük boy bir şat bardağının kenarıyla gergin bir şekilde oynuyordu. Tori, erkek kardeşimi, ortada bir şeylerin döndüğünü anlayacak kadar iyi tanırdı. Gerçekten de önemli bir şey olmalıydı, çünkü Seth başka türlü benden uzak durmaktan vazgeçmezdi. Hazirandan, yani altı aydan beri bana iki binlik borcu vardı ve onunla en son İşçi Bayramı’nda konuşmuşum.

Beni Noel tatillerinde ziyaret etmeyi bıraktıktan sonra bir de e-postaları kesmişti.

Tanrım... iyi haber olamaz.

“Ne istediğini söyledi mi?” Sesim çatlak çıkmıştı. Bedenimi arkamdaki çelik kapıya yasladığımda iki uzun sürgü sırtıma battı. Zarflar sıkıttığım parmaklarımın arasında hışırdadı. Ortak faturalarımıza ve Tori’nin Meksika’da tatil yapan ailesinin gönderdiği kartpostallara zarar vermekten kendimi alamamıştım. Seth’in araması beni kaygılandırıyordu.

Hem de üç kez aramıştı.

Tori çıplak, pırıltılı omuzlarım silkip gözlerini kısarak bardağındaki berrak sıvıya baktıktan sonra bileğinin keskin bir hareketiyle içkiyi kafasına dikti. Görünürde hiç şişe yoktu ama naneli *schnapps* içtiğini biliyordum. Sırrını açığa vuran hafif içecek şişesi (Hershey’s şekersiz çikolata şurubu) telefonunun yanında duruyordu. Ayrıca *schnapps* onun cuma akşamları eğlenceden önce her zaman tercih ettiği içkiydi. Bazen –patronum hafta sonu tatiline çıktığında, bundan kaçınılmaz olarak etkilendiğim zamanlarda– Tori’nin beni de biraz içmeye ikna etmesine izin verirdim. Gerçi şu anda içkiye elimi sürecektir havada değildim.

Zaten gözlerimin arasındaki sinir bozucu bölgede bir migren ağrısı baş göstermeye başlamıştı bile.

“Sadece onu aramanı söyledi...” dedi Tori. Cümlelerin gerisini getirmese de benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum.

Annem bu defa ne yaptı?

Çünkü bir buçuk yıl önce Seth yine çıldırmış gibi beni aradığında annemin intihar girişiminde bulunduğunu söylemişti. Los Angeles'tan ilk uçağa atlayıp oraya gittiğimdeyse sırf kardeşimle büyükannemin dikkatini çekmek için yalan söylediğini öğrenmiştim. Şimdi bile annemin bana, koşarak yanına gittiğim için saf ve aptal olduğumu söylediğini, bunun karşısında ellerimi yumruk haline getirdiğimi çok iyi hatırlıyordum.

“İnsanları memnun etme konusunda daima hızlı olmuşsundur,” demişti koyu Güneyli ağzıyla. Sonra kazanmak için muhtemelen ağza alınmayacak şeyler yapmış olduğu sigarasından uzun bir nefes çekip kafama doğru üflemişti.

Annemle ilgili düşünceleri kafamdan atıp Tori'ye gergin bir tebessüm attım. Oysa onu kandırmayacağımı biliyordum. “Bu akşam dışarı çıkacak mısın?” diye sordum.

Cevap belliydi. *Cuma* akşamındaydık ve şu anda arkadaşımın vücudunun yalnızca üst kısmını görebiliyor olsam da onun öldürücü bir şekilde giyindiğini biliyordum. Megan Fox'u salya sümük ağlatacak, uzun, siyah, kusursuz saçlar ve makyaj; hazır. Büyük ihtimalle benim tişörtümden uzun olmayan kırmızı, askısız elbise; hazır. Topukları bir kilometre uzun olan “becer beni” ayakkabıları; hazır.

“Ben, Stacy ve Micah'yla keşif gezisine çıkacağız.” Mükemmel şekillendirilmiş simsiyah kaşlarını çatıp başka bir şey söylemeye hazırlandı, ama ben kafamı inatçı bir şekilde iki yana sallayınca ağzını kapattı. Beni davet etmesinin anlamsız olacağını ikimiz de biliyorduk. Bu akşam hiçbir

ikna konuşması daireden çıkmamı sağlayamazdı. Seth'in söyleyeceklerinin, bu gecemi ve bütün yılımı mahvetme ihtimali büyüktü.

Tekrar tekrar yutkunarak ağzımın gerisinde birdenbire oluşan kuruluğu gidermeye çalıştım.

İşe yaramadı.

"Tamam o zaman," dedi Tori sertçe. "Ben de iptal etmek için..." Öne atılıp devasa Samsung Galaxy'sini elinden çektim ve elimdeki zarfları boş bardağının yanına attım. Terlemiş avuçlarım sağ olsun, kâğıtlar neredeyse birbirine yapışmıştı.

"Lütfen... *yapma*. Geceni benimle geçirmek için çok seksi görünüyorsun. B... ben yemin ederim iyi olacağım." Tam olarak ikna olmuşa benzemiyordu; dolgun dudakları ince, kıpkırmızı bir çizgiye dönüşmüştü. Telefonu eline tutuşturup parmaklarını üzerine kapattım. Ardından yüzüme daha da parlak bir gülümseme yapıştırıp becerebildiğim en neşeli ses tonuyla, "Git ve eğlen," dedim.

Tori konuşmaya, bana karşı gelmeye başladı ama onun ne dediğini tam olarak duyamıyordum. Yatak odama giden dar koridorda ilerlemeye başlamıştım bile. Kardeşimin numarasını tuşlarken, telefonumu patlatacak gibi sıkıyordum.

Seth ikinci çalışta cevap verdi. Normalde, konuştuğumuz nadir zamanlarda aramam sesli mesaja düşene dek telefonu açmaz, beni beş altı saat sonra geri arardı.

Ortada *kesinlikle* iyi olmayan bir şeyler vardı.

Odama girip kapıyı arkamdan kapatırken, "Her şey yolda mı? Tori dedi ki..." diye konuşmaya başladım.

“Şükürler olsun, Tanrım,” diye tısladı ben ağzımdan bir kelime daha çıkartmadan. “Nerelerdeydin, Si? Ve ben neden bu numarayı bilmiyorum?”

Daha on saniye bile konuşmamıştık ama kardeşim benimle tartışmaya başlamıştı bile. Büyük çantamı yatağımın üstüne fırlatınca cüzdanım, bir yığın makyaj malzemesiyle tampon, lavanta rengi, pamuklu nevresiminin üstüne ve halı döşeli zemine dağıldı. Bu dağınıklık sinirimi bozsa da şimdi toplayamayacaktım.

“Çalışıyorum. Ve bu numaradan seni birkaç kez aramayı denedim. Cevap vermedin,” diye belirttim.

Öfkeli hissetsem de sesim öyle çıkmıyordu. Kendimi ona açıklamaya çalışıyor gibiydim. Sanki beni görmezden gelen o olduğu halde üzgün olması gereken benmişim gibi.

Böyle konuştuğum için kendimden gerçekten nefret ediyordum.

“Sienna, büyükannem,” dedi Seth.

Bunu duyar duymaz yatağımla masamın arasında, kelimemin tam anlamıyla donakaldım. Tennessee’deki mezarlıklarda bulunan o trajik, ciddi heykellere benziyor olmalıydım. Kalbim durmuş gibiydi. Tori bana kardeşimin aradığını söylediğinde aklıma ilk gelen annemin yine başını belaya soktuğu olmuştu. Büyükannemi düşünmemiştim bile; çünkü o güçlü, dirençli ve harika biriydi.

Ve yetmiş dokuz yaşındaydı.

Bir şeyler söylemeye çalıştım ama gırtlığımda hav tadında bir yumru oluşmuştu. Büyükannem hastalanmış mıydı? Yoksa o...?

O kelimeyi düşünmek bile istemiyordum.

Ben hâlâ bir şeyler söylemek için kendimi toparlamaya çalışırken, sonunda Seth bitkin bir şekilde iç geçirip sertçe konuştu. “O iyi, Si. Yani, fiziksel olarak iyi.”

Ben rahat bir nefes almak ya da beni korkuttuğu için ona bağışlamak için fırsat bulamadan kardeşim neler olduğunu anlatmaya başladı. *Haciz ve tahliye* gibi kelimeler söylüyordu. *Yeni ev sahibi... Kaliforniya'dan pislik bir müzisyen. Pazartesi günü mahkeme var.* Sonra bana büyükannem ve kendisi için orada olmam gerektiğini söyledi.

“Ama iş var,” diye fısıldadım. Patronum Tomas, kostüm işinin Michael Bay’i gibiydi ve beni işe aldığından beri onunla çalışmak için cinayet işleyecek insanların olduğundan söz ediyordu. Cenaze ya da önemli bir aile üyesinin hızla ilerleyen hastalığı konuları dışında ondan izin istersem bana ne diyeceğini hayal dahi edemiyordum. Kovulabilirdim. Ya da daha kötüsü, patronum bana korkunç bir referans yazabilirdi ve hayatım boyunca bir daha kostüm işi alamayabilirdim.

“Hayır, burada *olmalısın*,” dedi Seth inatla.

“Öylece gelemem...” fakat çoktan dizüstü bilgisayarımın başına oturmuş, bir pencerede banka hesabımı, diğer pencerede indirimli uçak bileti sitesini açmışım. Pazartesi sabahı erken saatlerdeki bir uçağa bilet almak için kredi kartı bilgilerimi girerken altdudağımı öyle ısırılmışım ki ağzıma kan tadı geldi. Meteliğe kurşun atıyordum. Hesabımdakilerin yarısını –*toplam* birikimimin yarısı– faturalar için Tori’ye vermem gerekiyordu.

Daha kardeşimle konuşmamız bitmeden, büyükannemle

Teklif

büyükbabamın beş yıl önce erken on sekizinci yaş günü hediyesi olarak vermiş olduğu Coach bavulun içine eşyalarımı tıkmaya başlamıştım bile.

Pazartesi günü öğleden sonra Seth'in Dodge Ram 1500'üne binerken Nashville'de beyin dondurucu bir soğuk vardı –tam olarak sıfır dereceydi– ve hafif hafif kar yağıyordu. Gerçi nasıl terlediğime bakınca ağustosun ortasında olduğumuz ya da Nashville'e baştan aşağı yün giyinerek gelmiş olduğum sanılabilirdi. Profesyonel görünmemi sağlayacağını düşündüğüm için özenle seçtiğim firfir kollu bluz tenime yapışmıştı ve dizüstü çoraplarımın üst kısımları dizlerime kadar inmişti.

Fakat bu ani terleme hissi benim hatamdı. Dört saatlik Los Angeles-Nashville yolculuğunun çoğunu büyükannemi benimle birlikte Kaliforniya'ya gitmeye nasıl ikna edeceğimi düşünerek geçirmiştim. Ve düşündükçe bunu yapacağına dair şüphelerim artmıştı. Bu evi ona, 1970'lerin başında annem doğduğunda büyükbabam hediye etmişti. Seth'in dediğine göre ev çoktan elden gitmiş olsa da büyükannemin mücadele etmeden evinden vazgeçmesi mümkün değildi.

Kardeşim eyaletler arası otoyola dönerken, “Patronun ne dedi?” diye sordu ve o sırada başka bir araca çarpmamak için frene asıldı. Dodge kaygan yolda hafifçe savrulup sarsılmamıza neden oldu ama ben nefesimi tutarken Seth kamyoncu kontrol altına almayı başardı.

Seth irkilmemişti bile. Babamızın kötü havalarda yaptığı gibi gözlerini kısmış, direkt olarak ileri bakıyor ve yine babamız gibi başparmaklarının uçlarını direksiyonda gezdiriyordu. Hatta koyu sarı saçları, kahverengi gözleri ve benim çabuk yanan tenimi utandıran bir yıllık bronz teniyle şu anda babama çok benziyordu.

Bende kızıl saçlar ve Tori'nin "Amazon Boyu" dediği şey vardı ve ne anneme ne de babama benziyordum. Çok da kafama takmıyordum gerçi.

"Kahretsin, Si. Bana cevap verecek misin yoksa ağzın bir karış açık oturmaya devam mı edeceksin?" diye sordu Seth.

Parmaklarımı üstümdeki koyu renkli, tüvit kalem eteğin kenarlarına batırıp omuz silktim. "Noel ve yeni yılda çalıştığım için pek sorun çıkarmadı. Ayrıca ben sadece bir asistanım." İzin için Tomas'a yalvarmak zorunda kaldığımı, onun da aile dramamı halledip ay sonuna kadar –iki buçuk hafta sonra– kışımı hemen Los Angeles'a döndürmemi söylediğini eklemedim.

"Echo Falls 18-34 yaş arası kadınların en çok izlediği dizi olarak seçildi. Bu dizide çalışmak için kendi çocuklarını bile feda edebilecek insanlar var. Senin yerine, kariyerine gıpta eden yeni bir kostüm asistanı almak çok da zor olmayacaktır," demişti Tomas, hep yanında taşıdığı iPad'ine bir şeyler yazarken. Yeni stoklanmış bir giysi askısını tuğla duvara doğru iterken bana bir kez bile bakmadığı için nasıl ürkümüş görüldüğümü görmemişti. "Bu insanı bulmak için beni zorlama, Jensen."

“İki hafta içinde her şeyi halledeceğim, Tomas,” diye söz vermiştim ona.

“Halletsen iyi olur.”

Bunları Seth’e anlatmak oksijen israfından başka bir şey olmazdı. Neden kafama estiğinde işimi boşlayamayacağımı anlayamaz ya da umursamazdı. Kardeşimi tanıdığım için ikisinin de olabileceğini biliyordum.

“Yüzümü silebileceğim bir şey var mı?” diye sordum.

Seth kafasıyla orta konsolu işaret etti. “Şurada var.”

Yarısı boş, bir kutu kondomun ve boş bir Jose Cuervo şişesinin arasına sıkışmış bir paket ıslak mendil bulduğumda kendimi tutamadan konuştum. “Umarım alkollüyken araba kullanmıyordursundur. Sadece on dokuz yaşındasın ve...”

“Başlama şimdi, Si, tamam mı? Bugün senin dırdırlarını dinleyecek halde değilim.”

Seth’e ondan büyük olduğumu hatırlatabilirdim. Onu hayatındaki herkesten çok –büyükannemiz dışında– benim umursadığımı söyleyebilirdim. Demek istediklerimi anlatmak için konuşup durabilirdim.

Fakat yapmadım.

Bunun yerine ağzımın içi mide bulandırıcı bir bakır tadyıla dolana dek çenemin iç kısmını ısırdım ve dikkatimi önümüzdeki küçük Ford Escort’un tamponuna yapıştırılmış çıkartmaya verdim. SEN DE İNSANLARDAN NEFRET EDİYOR-SAN BAS KORNANA yazıyordu birinde. Durumuma ne uygundu.

Havaalanıyla mahkeme binası arasında sadece on iki ki-

lometre vardı ama trafik ve kar yüzünden yolculuk kırk beş dakika aldı. Seth de ben de ne zaman birlikte olsak yaptığımız gibi neredeyse her dakikayı sessiz geçirdik. Benimle bir tek radyoyu açtığımda konuştu. The Black Keys'in şarkısını bir dakika dinledikten sonra birden sesi kısıtı.

"Bunu dinlerken araba kullanamam," diye homurdandı.
"İyi."

Yüzümü ıslak mendille silip uzun, kıvılcı saçlarımı alçak bir atkuyruğu şeklinde toplarken ona borç para verecek kadar salak olduğum için içimden kendimi tekmeledim. Arabasına bindiğimden beri benimle kısa ve öz konuşmaktan başka bir şey yapmamış, ona verdiğim paranın bahsini bile açmamıştı.

Başka zaman açacağından da şüpheliydim.

Seth, bana borçlu olduğu paradan asla bahsetmeyeceğimi, çünkü onunla yüzleşmektense gözümü oyacağımı bilecek kadar akıllıydı.

Memleketime pek sık gelmiyor olmamın bir sebebi, aslında birkaç sebebi vardı ve kardeşim de bu sebeplerin en küçüklerinden biriydi.

Adliyeye ulaşıp doğrudan mahkeme salonunu bulduğumuzda duruşma sona ermek üzereydi. Kardeşimle birlikte salonun arkasındaki ahşap banklardan birinin iki ucuna oturduk. Seth kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş, duygusuz bakan siyah gözlerini ileri dikmişti. Bana sinirli olmasından nefret ediyordum ama bu konuda yapabileceğim bir şey

yoktu. Ona hüznünlü bir tebessüm attıktan sonra çenem öndeki bankın arkasına değene kadar eğilip söylenenleri dikkatle dinlemeye başladım.

Parçaları birleştirip anlayabildiğim kadarıyla, bu ikinci duruşmaydı. Kendisine Şerefsiz adını takmaya karar verdiğim yeni alıcı ve avukatları da duruşmadaydı ve resmi tahliye kararı çıkartılmasını istiyorlardı. Büyükannem ve avukatı Bay Nielson (kendimi bildim bileli büyükannemin avukatıydı), salonun sol tarafında, onların karşısında duruyorlardı. Ona kızgın olmamam gerektiğini bilsem de Şerefsiz'e öldürücü bakışlar atmaktan kendimi alamıyordum.

Gerçi ona bakmıyor olmam gerekirdi aslında.

Arkası bana dönük olduğu için bakabileceğim alan sınırlıydı ama *yapılı* olduğunu anlayabilmişim. Böyle bir sırtı varsa vücudunun geri kalan kısmı da kesinlikle eşit derecede muhteşem olmalıydı. Bedeninin her bir santimetresini mükemmel şekilde saran siyah bir takım elbise giymişti. Ensesine dökülen koyu renkli, karmakarışık saçları, uzun parmakları vardı ve parmaklarıyla önündeki maun masada ritim tutuyordu. Ben uzun biriydim ama bu adam 1.90 ya da 1.93'lük boyuyla muhtemelen bana tepeden bakacak biriydi.

Ve kalçası...

Ah, hesabımda kalan son bin dolarına bahse girebilirdim ki (hatta üstüne birkaç yüzlük kazanabilirdim) yanındaki avukat da adamın kalçasına bakardı. Tabii bu yanına kâr kalacak olsa. Ya da göğüslerini adamın gözüne sokarak ona gülümsemeyi kesebilse...

Yüzüm kızarmış halde, istemeden de olsa bakışlarımı büyükannemin tarafına çevirdim. Seth beni Şerefsiz'e bakarken yakalarsa bunu bana asla unutturmazdı. Hatta beni düşmanla işbirliği yapmakla suçlardı.

Kaşlarımı çattım çünkü Seth'in bana söyleyeceği kelimelerin *tam olarak* bunlar olduğundan emindim.

"Bay Nielson, mahkeme tahliye kararı çıkartmadan önce müvekkilinizin on günü var," dedi hâkim, benim bir zamanlar sahip olduğum Güneyli ağzıyla yarışacak koyuluk-taki bir konuşmayla. "On günün ardından, şerif bir hafta içinde tahliye kararını yerine getirecektir."

Bu sözleri duyduğunda büyükannemin omuzları çöktü. Destek almak için Nielson'ın omzunu tutup öyle sıktı ki arka taraftan bile eklem yerlerinin bembeyaz olduğunu görebiliyordum. Yerimden fırlamamak için kendimi tüm gücümle tutmam gerekti. Bundan nefret ediyordum. Ve bunun için annemden nefret ediyordum çünkü temelde hepsi onun suçuydu.

Aptalca bir şey yaptığını düşündüğümde haklıydım. Büyükannemin, evini kaybediyor olmasının sebebi annemdi. Bu ailedeki her şeyin berbat olmasının sebebi oydu.

Duruşma bitti. Seth'le durduğumuz yere gelirken büyükannemin parlak mavi gözleri şaşkınlıkla açılmış, asık suratı yumuşamıştı. Bana yenilgi hissiyle dolu, hüzünlü bir tebessüm attı. Onun bana bu şekilde baktığını daha önce sadece bir kez görmüştüm. Ve bunun tam da bu adliyede olduğunu fark ettiğimde ağzıma ekşi bir tat doldu. Büyükannem

tek bir kelime edemeden onu kendime çekip yüzümü yumuşak gri saçlarına gömerek, tanıdık vanilya ve Chanel No 5 kokusunu içime çektim.

“Arabayla mı geldin?” diye sordum. Az önce olanlarla ilgili bir şey demeyecektim –en azından buradayken– çünkü ne kendi duygularıma ne de büyükanneminkilere güveniyordum. Büyükannem omzuma dayalı kafasını sallayınca, “O zaman eve dönerken ben kullanırım,” dedim. Onu sıktığım kollarımı gevşeterek omzunun üstünden Şerefsiz’e dik dik baktım. Artık adamın sırtı bana dönük değildi. Bunun yerine, en az arka tarafı kadar hasta edici şekilde seksi olan profiline bakıyordum şimdi.

Avukatıyla konuşup gülüşüyorlardı. Kadın elini onun koluna koymuş, göğüslerini yine öne çıkarmıştı. *Başka bir yerde* olsaydık bu gülünç görünüşüne alayla gülerdim. Adam muhtemelen ona teşekkür ediyordu. Ve kadın da büyük ihtimalle ona, yaşlı bir kadınla en az onun kadar yaşlı avukatını yenmelerinin şerefine bir içki ve evinde hızlı bir düzüşme öneriyordu. Tam büyükannemi bırakıp ona salondan çıkması için eşlik etmek üzere harekete geçmişim ki adam kafasını çevirip gözlerini kaldırdı. Bakışlarımız buluştu. Ela ve mavi.

Av ve avcı.

Adam ayağa kalktı.

Göğsüm sıkıştı. Haklıydım; tam paket de yıkıcı şekilde yakışıklıydı. Ve ona Şerefsiz adını takarken fazla hoşgörülü yaklaşmışım.

Büyükannemin kalp atışlarımdaki ani artışı ve nefesimin

değişmesini fark etmemesi için dua ettim. Bu bakışma o ilkgörüşte-aşk anlarından biri değildi. Hayır, kesinlikle değildi. Aksine, kaderin suratıma döner tekme attığı o anlardan biriydi. *Bu adam neden Nashville'e gelmişti? Neden benimle aynı mahkeme salonundaydı?*

Tanrım, lütfen, lütfen bu adamın beni hatırlamasına izin verme.

Bir anlığına onun kim olduğuma dair hiçbir fikri olmadığından, Meme McBeal'la konuşmasına döneceğinden emin oldum. *Şimdiye kadar onlarca, yüzlerce başka kızla olmuştur zaten. Ben onun için hiçbir şeyim. Olanları hatırlayan tek kişi benim,* dedim kendime.

Ama sonra, Lucas Wolfe'un yüzüne yavaş, hayvani bir farkındalık tebessümü oturdu.

Beni her an yiyecekmiş gibi hissetmeme neden olmuştu.

Bu sırtış, iki yıl önce beni yatağına kelepçelemesine izin vermediğim anda, bana evinden defolup gitmemi söylemeden önce takındığı sırtışla aynıydı.

İkinci Bölüm

Ailemle birlikte mahkeme salonundan ayrılırken tamamen hissizleşmiştim, vücudum otomatik pilota bağlanmış gibiydi. Büyükannemin avukatı yanımıza gelip New York'taki işimin nasıl gittiğini sorduğunda –Manhattan'da değil, Los Angeles'ta çalıştığımı söyleyerek onu düzeltmedim– adama robot gibi gülümsedim. Tuvalete giden büyükannemi Seth'le birlikte beklerken aşırı sessizdim; hatta neredeyse ürkütücü bir sessizlikti bu.

“Hasta mısın?” diye sordu kardeşim, kollarını koridorun diğer tarafındaki duvara yaslarken. Sonra duvara dayanıp kahverengi gözlerini kıstı ve kafasıyla tuvalet kapısını işaret etti. “Si... bir şeyler mi kullandın yoksa?”

Bu sefer böyle aptalca bir soru sorduğu için dik dik bakma sırası bana gelmişti. Kafamı iki yana sallayıp onun

yoğun bakışlarını görmemek için iki metre ötemdeki çeşmenin üstündeki parmak izine bakmaya başladım. Zayıf bir sesle, “Sadece yorgunum,” dedim. Dürüst olmak gerekirse, yorgunluktan ölüyordum. İki yıl sonra –kısa bir an için de olsa– Lucas’ı görmek her nasılsa içimdeki bütün enerjiyi yok etmiş, yerine kafa karışıklığı ve öfke doldurmuştu.

Ve aylar önce aştığımı düşündüğüm küçük düşme hissi de geri gelmişti.

“Eh, *kafayı bulmuş* gibi görünüyorsun da,” dedi Seth.

“Kafayı falan bulmadım, kes şunu.” Sesimde bir acılık vardı ama işe yaramıştı. Kardeşim bir daha soru sormadı ve bir saniye sonra da büyükannem tuvaletten çıktı.

Adliyeden çıkıp en alt basamağa vardığımızda Seth bizden ayrılacağını söyledi. Buna şaşırmadım. “Öğleden sonra dersim var,” diye açıkladı ama bunun zırva olduğundan emindim. Muhtemelen endişelerini unutmak için içmeye gidecekti. Büyükannem onunla konuşup onun için oraya gelmesine teşekkür ederken şüphelerimi belirtmedim.

O anda Seth’in, büyükannemle ilgili şeyleri benden daha iyi bildiği gerçeğini bir kez daha kabullenmeye çalışırken göğsüme keskin bir acı saplandı. Onlardan birkaç metre uzakta, solgun yüzüme vurdukları anda eriyen kar tanelerinin altında tek başıma dikilirken kendimi dışlanmış hissettim. Kızıl kafalı üvey evlat gibi. Ancak bu düşünce kafama girer girmez onu ezdim.

Neydim ben? On yaşındaki kıskanç bir çocuk mu?

Seth, elini sallayıp otoparka bıraktığı kamyonetine

doğru koşmadan önce, “Biraz dinlen,” diye seslendi.

“Kesin dinleneceğim,” diye homurdandım bıyık altından. Bugün mahkemede olanlar hakkındaki düşüncelerimi toparlar toparlamaz iyi olacaktım. Yarın olup da Lucas Wolfe tekrar nahoş bir anı olarak kaldığında iyi olacaktım.

“O surat ifadesini takınmaya devam edersen yüzüne yapışıp kalacak,” dedi büyükanmem. Seth’le ikimiz küçükken de aynı şeyi söylerdi. Ağzımın köşeleri yukarı doğru kıvrıldı.

“Gitmeye hazır mısın?”

Büyükanmem her zaman imrendiğim zarafeti ve cesaretiyle bana gülümseyip antika Land Rover’ının anahtarlarını avucuma bırakırken parmaklarımı üzerine kapattı.

Ardından çantasından bir şemsiye çıkartıp açtı ve sağa, avukatının ofisinin olduğu tarafa dönerek, “Nielson buluşup bir strateji toplantısı yapmak istedi. Eminim avukatla yapılacak sıkıcı bir görüşmeyle zaman harcamak istemezsin,” dedi. Kendisini zorlayıp kıkırdadıktan sonra da, “Ben bile bu toplantı için zaman harcamak istemiyorum,” diye ekledi.

Eve gerektiği kadar sık gelmiyor olabilirdim ama büyükanmemi herkesten daha iyi tanırdım. Bu, Richard Nielson’la her ne konuşacaklarsa benim orada olmamı istemediği anlamına geliyordu.

Benim işe karışmamı istemiyordu.

Kaslarım gerildi. Zorlukla yutkunup iyi görünmeyi umarak dudaklarımı birbirine bastırdım. “Tamam. Ben gidip” –kar tanelerinin altında gözlerimi kısıp etrafa bakındım ve Nielson’ın ofisiyle adliye binasının karşısındaki iki katlı ka-

fedede durdum– “Alice’s’te bir şeyler yiyeceğim. Senin çıkmanı beklerim.”

“Birkaç dakikaya görüşürüz o zaman,” dedi büyükannem. “Ve Sienna?”

“Efendim?”

“Eve geldiğin için çok mutluyum.”

Gözyaşlarıyla yanan gözlerimi sıkıca kapatıp, “Ben de,” diye fısıldadım. Söylemek ve yapmak istediğim başka şeyler de vardı ama etrafımız, adliyeye ya da farklı avukatların ofislerine giden insanlarla doluydu. Konuşursam gözyaşı musluklarımın açılma şansı yüzde doksandı.

Bu yüzden benden uzaklaşırken büyükanneme sadece neşeli bir şekilde el salladım.

Ve o Nielson’m ofis binasına girip gözden kaybolduğunda omuzlarımın çökmesine izin verip caddenin karşısındaki kafeye yöneldim. Annemin birkaç yıl önceki duruşmalarından beri bu restorana gelmemiştim, bu nedenle içerisinin artık Alice Harikalar Diyarı temasıyla dekore edilmiş olduğunu gördüğümde çok heyecanlandım. Ev arkadaşım ve ben tamamen zıt karakterli insanlardık ama ortak noktalarımızdan biri fantastik filmler, kitaplar... ve Johnny Depp’ti.

Tezgâhın arkasındaki, incelikle işlenmiş kadife bir Çılgın Şapkacı şapkası takmış kadın bana gülümseyip, “Kendine bir yer bul, tatlım. Birişi hemen yanma gelecek,” diye seslendi. Kafamı teşekkür eder gibi sallayıp salonun bir köşesinde, Nielson’ın ofisini görebileceğim ve duvardaki havalandırmaya yakın olabileceğim bir kabini seçtim. Günün

spesiyalinden –Cheshire turtası– iki dilimle bir kahve sipariş ettikten sonra Tori’ye sinir dolu mesajlar atmaya başladım.

Evi alan kişi Lucas Wolfe’muş. O bok surat, büyük-annemin evini satın almış.

Evren bana komplo kuruyor olmalı.

Bu adam burada ne bok arıyor ki?

Tori???

Topuklu ayakkabılarımın içi kayganlaşmaya başladığında, Lucas’ı görmüş olmanın verdiği dikkat dağınıklığı yüzünden çantalarımı kardeşimin arabasında unuttuğumu fark ettim. Ve yine de... hâlâ düşünebildiğim tek şey Lucas’tı. Sadece büyükannemi evinden atmaya çalışmasını değil, iki yıl önceki o ocak akşamı *beni* kendi evinden nasıl attığını düşünüyordum.

Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda düşüncelere gömülmüş halde Tori’nin cevap atmasını bekliyordum. Garsona tabağımı koymasına için yer açmak amacıyla ceptelefonumu masanın kenarından, tuzlukla biberliğe doğru kaydardım.

Fakat bir erkeğe ait olan ve parmakları gitar çalmaktan nasırlanmış büyük bir el benimkini kavrayıp eklem yerlerimin üstünde kaydı. Bu, vücuduma istenmeyen –ama çok leziz– bir ürperti yayılmasına neden olan tanıdık bir dokunuştur. Vücudumun aşikâr ihanetine öfkelenerek parmaklarımı hızla Lucas’ın elinden çekince şeker paketleriyle dolu

porselen bir kâseyi yere devirdim. Şekerler linolyum zemine dağılırken Lucas kıkırdadı. Müzikal, derin ve şehvetli gülüşü midemin sızlamasına yol açtı.

Birden içimde kusma isteği belirdi.

Lucas karşımdaki boş koltuğa işaret ederek, “Bir kişilik yer var mı?” diye sordu.

“Boş zamanlarımı yabancılarla geçirmekten hoşlanmam,” dedim sıkılı dişlerimin arasından, kafamı iki yana sallayarak. “Bu yüzden, kusura bakma ama yok.”

Lucas yine de kabine girip saçma şekilde uzun olan bacaklarını yayararak baldırlarının benimkilere değmesine neden oldu. Karşı gelmek için ağzımı açtıgımdaysa bir elini kaldırdı. “Sen bana maval okumaya başlamadan önce söylemeliyim ki gördüğüm bir yüzü asla unutmam.” Sonra kaşlarını muzipçe kaldırıp, “Ya da vücudu,” dedi.

Kim olduğunu sanıyordu bu? Birden direkt olmaya karar verip konuşmaya başladım. “Sanırım birilerinden hayır kelimesini duymaya alışkın değilsin, ha?” Sesimin oluşturduğu güçlü etki beni bile şaşırttı. Karşımda başka biri olsaydı bu durumdan hemen sıyrılırdım, ama Lucas gerginliğimi – ve çekingenliğimi– sinir bozucu bir şekilde unutturup ona tepki göstermek istememe neden oluyordu.

Beni dikkatlice inceliyormuş gibi kafasını yana eğip sırttı. “Gerçekten de bunu sormak zorunda mısın?”

Vücudumun her bir santimine sıcaklık yayılırken dudaklarım aralandı. Masanın üstündeki bir şeker paketini alıp başparmağım ile işaretparmağım arasında sıkmaya başlarken

gözlerimi Lucas'ın ela gözlerinden ayırıp Nielson'ın ofisine çevirdim.

“Gerginleşince seksi oluyorsun.”

“Hayır,” dedim.

“Seksi mi değilsin?”

Kafamı hızla ona çevirip şaşkın bir şekilde baktım. “Hayır... gergin değilim.” Ama sesimdeki titreşimi duyabildiğinden, bacaklarının arasındaki bacaklarımın titrediğini hissettiğinden emindim.

Lucas'ın dudaklarının köşeleri, sinir bozucu ve saçma şekilde şehvet dolu, alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bir kez daha bedenimden bir elektrik dalgasının geçtiğini hissettim. Bu adama karşı, açık bir nefret dışında başka tepkiler vermekten nefret ediyordum. “Niye burada olduğunu söyle, Sienna,” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Neden umurunda ki?”

Kollarının ön kısımlarını masaya dayayarak öne eğildi. Kazağının kolları sağ bileğindeki dövmeleeri görebileceğim kadar açılmıştı; siyah, beş köşeli yıldızların etrafını donatan tribal desenler. Gözlerimi sıkıca kapattığımda sol kolundaki dövmenin geri kalanı ve kaslı göğsünün tam ortasındaki, üstüne hançerler saplanmış kalp dövmesi capcanlı bir şekilde zihnimde belirdi. Lucas'ın müzik grubu Your Toxic Sequel'i takip eden herkes onun dövmeleerinin her birini bilirdi. Yani, sadece birkaç ay önce o ve Wicked Lambs'in göz alıcı baş solisti bir rock dergisinin kapağındaydılar. İkisi de üstsüzdü ve Lucas, kadının arkasında durup onun göğüsleerini avuçlamıştı.

Ancak ben, onun dövmelelerini başka bir zaman yakından inceleme fırsatı bulmuştum. O parmaklarını saçlarıma dolayıp onu öpmemi, tadına bakmamı fısıldarken dudaklarımı sert vücudunu süsleyen girift desenlerde dolaştırmıştım. Ürperdim.

Keşke bunun sıfır derecelik hava yüzünden olduğunu söyleyebilseydim.

Lucas sonunda cevap vererek beni hatıralardan uyardı. Ellerimin ve dilimin vücudunda dolaştığı görüntüleri kaybetmekten dolayı hayal kırıklığı duyduğum için kendimden nefret ediyordum. “Burada olmanı neden iplediğimi mi merak ediyorsun? Çünkü senin etrafında olmak...”

Garson öğle yemeğimi masaya koyarken konuşmayı kesti. Sonra kıza alametifarikası olan “albümümü al ve keyifle dinle” tebessümünü attı. Garson kız bocaladı ve ona bir şeyler isteyip istemediğini sorarken kıpkırmızı oldu. Kaşlarımı çatıttım. Lucas bir şey sipariş ederse burada kalacak demekti, ama ben bu görüşmeyi hızlandırıp... Lucas’la bir-birimiz için önemli kişiler olmadığımız hayatlarımıza dönelim istiyordum.

Neyse ki Lucas bir şey istemediğini söyleyip garsonu gönderdi.

“Benim etrafımda olmak ne?” diye sordum tekrar yalnız kaldığımızda.

Kahvemın içindeki kaşığı döndürerek dilini üst dişlerinin üzerinde gezdirdi. Gülümsüyor muydu yoksa yüzünü mü buruşturuyordu bilmiyordum. Ve bu neden umurumdaydı onu da bilmiyordum.

Ceptelevonum, Tori'den gelen aramalarla mesajlar için ayarladığım tonla –iğrendiğini söylediği ama her sabah *pilates* yaptıktan sonra duşta söylediği bir Taylor Swift şarkısı– çalmaya başladı. Telefonu almak için uzandım ancak Lucas elimi yakalayıp parmaklarını parmaklarıma geçirdi.

“Müziğimi kötü etkileyebilirdin,” diye fısıldadı, parmaklarımı dudaklarına götürerek. “Buraya bu nedenle geldim. Müzik yapmak için.”

“Bugünden sonra birbirimizi görmezsek hiçbir şeyi kötü etkilemem.”

“Bunun mümkün olabileceğini düşünüyor musun, Sienna? Benden uzaklaşmanın kolay olacağını mı sanıyorsun?”

İçgüdüsel olarak dişlerimi sıktım. Ela gözleri koyulaştı ama hiçbir şey söylemedi. Oysa bir şeyler söylemek istediğini görebiliyordum. “Şu anda kalkıp gitsem peşimden geleceğini mi söylüyorsun?” diye sordum. “Çünkü itiraf etmeliyim ki bu birkaç yıl önce tanıştığım Lucas-kahrolası-Wolfe değil.”

Lucas hemen cevap vermedi. Bunun yerine parmaklarımı teker teker, yavaşça öperek her dokunuşuyla midemin yüzlerce kez düğümlenmesine neden oldu. Ortalık yerdeydik ve etrafımızda insanlar vardı. Fakat bana binlerce yıl gibi gelen bir süre için sanki dünyadaki tek insanlar o ve bendik.

“Hayır, Sienna, peşinden gelmeyeceğim. Burada ve şu anda bana yapışmak istiyor gibi görünürken gerçekten beni bırakıp bırakmayacağını soruyorum sadece.”

“Lucas...” diye başladım hırıltılı bir sesle. Gözlerimi

masanın üstündeki şeker paketi felaketine dikerek derin bir nefes aldım ve dişlerimi üstdudağıma geçirdim. Ona, kendimi zayıf göstermeden ne söyleyebilirim diye düşünüyordum. Ancak kafamı kaldırıp da güzel yüzünde göğsümün sıkışmasına neden olan bir gülümse belirmediğini gördüğümde bunun önemi olmadığını fark ettim. Zaten kendisinin benim kriptonitim olduğunu biliyordu.

İki yıldır biliyordu.

“Seni gördüğüm an bunu seninle bir daha yapmayacağıma dair kendime söz verdim, Sienna,” diye homurdandı.

Ne yapmayacaktı? Beni ayartmayacak mıydı? Düzgün bir veda etmeden beni hayatından atmayacak mıydı? Ondan tam bir açıklama isteyecektim ki Nielson’ın ofis binasının kapısının açıldığını ve büyükannemin dışarı çıktığını gördüm. Ve kendimi tarihteki en kötü torun gibi hissettim çünkü Lucas’la konuşmamızın bir noktasından sonra bu kafede olmamın sebebinin büyükannem olduğunu unutmuştum.

Elimi Lucas’ın elinden çekip telefonumu fazla sert bir şekilde çantamın içine attım. “Buradayım çünkü Kaliforniyalı pisliğin teki büyükannemin evini satın aldı.”

Onun keskin bir nefes aldığını duydum ve masanın altındaki bacaklarının gerilerek benimkilere baskı uyguladığını hissettim. “Anlıyorum.”

“Bu yüzden sana şöyle söylersem beni anlarsın herhalde: Git kendini becer, Lucas.”

Gözlerimiz buluştu. Onunkilerde alaycılık, öfke ve başka bir şey daha vardı. İki yıl önce, onunla birlikte evine

gittiğimde gördüğüm bir şey. Bu bakışı şu anda görmemiş gibi yapacaktım çünkü içimde uyandırdığı hislerle uğraşmak istemiyordum.

“Daha önce böyle sert konuştuğunu bir kez duymuştum. Bu yüzden sormam gerek, bunu söylemenin nedeni büyükanne mi yoksa aramızda olanlar mı?”

Bacaklarımı onunkilerden kurtarıp ayağa kalktım ve dokunulmamış Chesire turtası tabağımın altına bir miktar para sıkıştırırken, “İkisi de,” diye fısıldadım.

Lucas’la konuşmamız yüzünden öyle kızıışmış haldeydim ki –duygusal, zihinsel ve kahretsin, fiziksel olarak– büyükanne mi eve götürürken ona kulağımı tam olarak veremiyordum. Uçuşumun rahat geçip geçmediğini, Nashville’de ne kadar kalacağımı sorduğunu ve ona mekanik bir şekilde cevap veren kendi sesimi duydum. “Harikaydı, büyükanne... Ne kadar gerekirse o kadar kalacağım...” Sonra büyükanne başka sorular sormaya devam etti, ben de ona mekanik cevaplar verdim. Onunla bütün konuşmamız bulanık bir rüya gibiydi ama Lucas’ın sesi kafamda yüksek sesle çınılıyordu. Benimle alay ediyor, müziğini kötü etkilediğimi söylüyordu.

Bu her ne demekse artık... Belki de rock’çının tanıştığı kızı *beceremediği* kaygı dolu şeyler yazmasına neden oluyordum. Bunu bu şekilde düşününce... gerçekten de bu kariyerini mahvedecek bir şey olurdu.

Kesin olarak emin olduğum tek bir şey varsa o da bü-

yükannemle büyükbabamın çok sevdiği evlerini almak isteyen kişinin Lucas değil de başka herhangi biri olmasını dilemediği.

Land Rover'ı, çocukluğumu geçirdiğim eve giden özel yola sokarken düşüncelerimi Lucas Wolfe'tan uzaklaştırıp daha önemli sorunlara yönelttim.

“Bana ipotekten neden bahsetmedin?” diye sordum büyükanne kısıp sesle. “Noel’de beni ziyaret etmek için Los Angeles’a gelmiştin. O zaman bunu büyük ihtimalle biliyordun.”

Büyükannem suçluluk dolu gözlerle bana baktı. “Her şeyi düzeltebileceğimi düşünmüştüm. Ne diyorum ben ya? Hâlâ düzeltebilirim. İstedğim son şey stres yapmana neden olacak şeyleri omzuna yüklemektir.”

“Ah, büyükanne...”

Çelik gibi sert bir sesle, “Benimle sakın öyle acıyormuş gibi konuşma, Sienna Jensen. Hâlâ vaktim var. Daha bitmedi,” dedi, ama gözucuyla ona baktığımda yanaklarının ıslak olduğunu fark ettim. Destek almak için kol dayanağına tutunmuştu.

Ve birkaç ay önce onu gördüğümden beri küçülmüş gibiydi.

“Haklısın.”

“Tabii ki de haklıyım,” dedi.

Fakat sonra içini çekti. İkimiz de biliyorduk ki yaklaşmakta olduğumuz ev artık elden gitmişti. İki haftadan kısa süre içinde, belki şanslıysak biraz daha uzun sürebilirdi, bü-

yükannem evsiz kalacaktı. O başka bir yere yerleşene kadar kesinlikle Nashville'den ayrılmayacaktım. İçimdeki çekinceleri bastırıp büyükannemin mutluluğu için savaşacaktım.

Savaşacağım kişi Lucas Wolfe olsa bile.

Motoru durdurup anahtarı kontaktan çıkartarak sadece tahtadan bir ev değil, kütüklerden yapılmış bir malikâne olarak tanımlanabilecek yapıya baktım. Son birkaç yıldır büyükanneme burasının onun için fazla olduğunu, küçük bir yere geçmesi gerektiğini söylüyordum... şimdi böyle bir şaka yaptığım için bile kendimi berbat hissediyordum.

Büyükannem, boğucu derecede sıcak eve girerken, “Sen rahatına bak, hayatım. Ben yukarı çıkıp uzanacağım. Son zamanlarda hiç kendim gibi değilim,” dedi. Mantosunu antredeki askıya asmakta olduğu için bluzumun yüksek yakasını çekiştirdiğimi görmemişti.

“Odam hâlâ aynı yer mi?” diye sordum ama kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez kendimi tekmeledim. Bu söylediğim ne tuhaf, ne korkunç bir şeydi.

Büyükannem garip bir ses çıkardı. Bu muhtemelen kırdamaydı, fakat yine de yüzümü buruşturmamama neden olmuştu. “Önümüzdeki birkaç hafta için öyle.”

“O halde rahatıma bakarım,” dedim. Çantalarım olmadan. Çünkü bu evin yeni sahibi olan seksi rock yıldızını düşünmekten dolayı başka şeyleri unutmuştum. Şimdi sadece lise ve üniversiteden kalma eski kıyafetlerimin hâlâ üst katta duruyor olmalarını umabilirdim.

“Bir şeye ihtiyacın olmadığından emin...” diye konuş-

maya başlamıştı büyükannem ama kafamı iki yana sallayarak önümüzdeki merdiveni işaret ettim.

“Sen git, biraz dinlen. Ben iyiyim, tamam mı?” Peki iyiysem neden şu anda birileri göğsümü yumrukluyormuş gibi hissediyordum?

Mutfağa gidip kendime donmuş yiyeceklerden –büyükannem hazır yemek hastasıydı– hazırlarken Seth’i aradım ve cevap vermediği için mesaj bıraktım. “Selam, Seth. Ben Sienna. Çantalarımı kamyonetinde bırakmışım. Olabildiğince çabuk getirebilir misin?” Şehrin diğer tarafına gelmek zorunda kaldığından şikâyet edeceğimi bildiğim için de, “Sana benzin için bir yirmilik veririm,” diye ekledim. Sesimin tonundan memnun kalana dek mesajı iki kez kaydedip gönderdikten sonra Tori’yi aradım. Cevap verdiğinde telefon daha bir kez bile çalmamıştı. Ev arkadaşım hemen konuşmaya başladı.

“Aman Tanrım, Sienna, nerelerdeydin? Mesajlarını okumaz mısın sen, kadın? Bir saattir sana ulaşmaya çalışıyorum! Öyle mesajlar gönderip de sonra ortadan kaybolamazsın.” Bir an duraksayıp derin bir nefes aldı. Şu anki halini gözümde canlandırabiliyordum; çok heyecanlı olduğu için çalışma masasındaki ıvır zıvırlardan biriyle oynuyordu kesin. Stres topları olmasaydı Tori mutlaka patlardı, çünkü ellerini bir şeylerle meşgul etmek onun için bir gereksinimdi. Genizden gelen bir kadın sesi bir şey söyleyince Tori tıslayarak, amiri Jenna talimatları doğruladığında işi halledeceğini söyledi.

“Lütfen, lütfen, lütfen, bana Lucas Wolfe konusunda şaka yaptığını söyle. Lütfen, bana bunun ‘hadi Tori’yle kafa bulalım’ durumu olduğunu söyle,” dedi Tori sonunda soluk soluğa fısıldayarak.

“Hayır. Şaka yapmıyorum. Ve seni daha önce arayamadığım için kusura bakma. Biraz... meşguldüm de.” Lucas’ın kafede telefona bakmamı nasıl engellediğini, dudaklarıyla dilini parmaklarımın uçlarında hissetmenin nasıl uzun süreliğine gerçeklikten uzaklaşmama neden olduğunu düşünerek kızardım.

Tori homurdandı. Sonra bir kapının çarpılarak kapandığını ve topuklu ayakkabılarının sertçe yere vurduğunu duydum. Tekrar konuşmaya başladığında sesi yankılanıyordu. Merdiven boşluğuna çıkmış olmalıydı. “Kusura bakma, yanımdaki bölmede çalışan eşek suratlı cadıdan uzaklaşmam gerekti de. Ee... Lucas seni hatırlıyor mu? Yani, iki yıl geçti ve tam olarak birlikte olmamış...”

“Hatırlıyor,” dedim sertçe.

Tori homurdanma ve cıyıklama karışımı bir ses çıkardı; hem iğrenmiş hem de heyecanlanmış gibiydi. “Ee, ne dedi? Ne *yaptı*? Kahretsin, dünyada onca yer varken Nashville’de ne arıyormuş? Alınma bebeğim, ama orası Los Angeles sayılmaz.”

Ben de aynı şeyi merak ettiğimden dolayı sadece Lucas’ın yaptığı açıklamayı ona aktarabildim: “Buraya müzik yapmaya gelmiş. Görünüşe göre de büyükannemin evi müzik yaparken saklanacağı yermiş.”

Tori o kadar uzun süre sessiz kaldı ki telefonu kulağımdan çekip aramanın sonlanıp sonlanmadığını kontrol ettim. Sonlanmamıştı. Onun dramatik sessizliği bana tavuklu kışımle kolamı bir tepsiye koymak için fırsat verdi. Sonra yu-karı, çocukken kaldığım odaya yöneldim. Sonunda Tori fısıldadı: “*Bu kadarcık mı?*”

En üst basamakta durup tırabzana yaslandım. Bir yanımda ona, Lucas’ın kafede bana hissettirdiklerinden, aramızdaki çekimin hâlâ önceki kadar şiddetli ve nefes kesici olduğundan bahsetmeye can atıyordu.

Fakat diğer yanımda bu konuya hiç değinmemem için beni uyarıyordu. Lucas’la geçirdiğim o korkunç geceden sonra yanında avazım çıktığı kadar ağladığım kişi Tori’ydi. Your Toxic Sequel’in beni bir daha hiçbir kliplerinin setinde görmek istemediğini öğrenip de kariyerimin mahvolduğunu düşündüğüm zamandan bahsetmeye gerek bile yoktu.

En iyi arkadaşıma, Lucas Wolfe’a karşı hâlâ azıcık da olsa çekim hissettiğimi söylersem ilk uçağa atlayıp Nashville’ye gelir ve kendime gelmem için beni tokatlardı.

“Sienna?” dedi Tori yalvarır gibi. “Başka ne oldu?”

“Eh, ona gidip kendisini becermesini söyledim,” dedim. Bu doğru sayılırdı; Lucas’ın beni kasten delirtmesinden sonra söylemiş olsam bile.

Onun ellerini yavaşça çırttığını duydum. “Sert çocuk, Jensen. Gördün mü, o kadar da zor değilmiş, değil mi?”

Ah, hiçbir fikri yoktu.

“Bak, benim gitmem lazım, ama Lucas’ın sana aynı şey-

leri yapmasına izin vermeyip ağzının payını verdiği için seninle gurur duyuyorum, Si. Bu akşam sana mesaj atarım ya da ararım.”

Ancak telefonu kapatıp odama geçerek büyükannemi uyandırmamak için kapıyı arkamdan yavaşça kapatırken kendimi berbat hissediyordum. İştahım da aniden kaçtığı için tepsiyi şifoniyerimin üstüne bıraktım.

Büyükannemin odamı ben lise ve üniversitedeyken olduğu gibi bırakmış olduğunu görmek rahatlatıcıydı. Aynı mobilyalar, aynı pembe-turuncu hatmi çiçeği desenli nevresim ve Have-A-Day posterleri ve evin her tarafındaki prizlerde takılı olan Bath and Body oda kokuları sayesinde aynı kalan elma-tarçın kokusu...

Bu rahatlığın bile göğsümdeki sızıyı geçirmemiş olması çok kötüydü.

Eski yatağımda cenin pozisyonu alarak yattım ve yüzümü yumuşatıcı kokulu yastıklara gömüp en az büyükannem kadar özleyeceğim evin sessizliğini dinledim. Kafamdan, önümüzdeki birkaç haftanın kolay geçmesi için dualar ediyordum. Büyükannem evini, hayatımda bildiğim en sıcak yuva olan bu yeri kaybederken güçlü olmak için dua ettim.

Fakat her şeyden çok, bugünün Lucas Wolfe’la karşılaştığım son gün olması için dua ettim.

Üçüncü Bölüm

Lucas Wolfe’u unutma umutlarım hüsnükuruntudan başka bir şey değildi.

Düşüncelerimin çoğunu işgal etmekle kalmıyordu. Artık nereye baksam onu görür hale gelmiştim; grubunun şarkısının çılgınca bir hata yüzünden çalma listeme girmiş olduğu iPod’umda, bütün günü Your Toxic Sequel’in en güzel kliplerine adanmış olan Fuse TV’de, en sevdiğim radyo kanalındaki röportajda... Kısık ve samimi sesi radyo üzerinden seks yapıyormuş gibi geliyordu.

Ve ertesi gün –Alice’s Kafe’de karşılaşmamızın üstünden daha yirmi dört saat geçmemişken– büyükannemin evinde belirmişti. Onun dışarıda başkalarıyla konuştuğunu duyana dek geldiğini fark etmemiştim. Garaj yoluna park edilmiş lüks bir SUV –bir Cadillac– ve yan tarafı logolu beyaz bir kamyonet vardı.

İlk başta Lucas'a burada olduğumu belli etmek istemedim. Büyükkannem işlerini halletmek için dışarı çıkmıştı ve Lucas ile yanındaki kişi eve girmeye çalışmamışlardı. Neler dediklerini az da olsa anlayana kadar boğuk seslerini dinledim. Ve o anda şalterlerim attı.

“Bu kısmı yıkıp...”

“... kayıt stüdyosu için kaldırsak...”

“... kahrolası evi tamamen yıkıp istediğiniz şekilde yapmak daha iyi olur.”

Bir an için çocukluk evimin bir kayıt stüdyosuna dönüşürülmek adına mahvedilmesi düşüncesi karşısında öfkeyle nefes alıp vermekten başka bir şey yapamadım. Üstümde, odamdaki bir çekmecede bulduğum fazla küçük bir pijama olsa da –Seth hâlâ valizimi getirmemiş, hatta aramamıştı– çıplak ayaklarıma Seth'in antredeki büyük botlarını geçirdim.

Bıyık altından küfrederek soğuk havaya çıktım ve sesleri takip ettim. Lucas, beraberindekilerle birlikte arka bahçede dikiliyordu. Bu kişiler rockçı arkadaşları ya da Hollywood'daki korumaları değil, haki renkli pantolonlar ve müteahhit tişörtleri giymiş iki adamla, siyah gözleri ve mavi-siyah saçları olan bir kadındı. Kadın, söylenen her şeyi hızla elindeki bloknota not alıyordu.

Bu, Lucas'ın asistanı Kylie'ydi.

Onu iyi hatırlıyordum. O da benim kim olduğumu biliyor olmalıydı, çünkü gözlerimiz buluştuğunda ağzı sessizce “oo” der gibi açıldı ve sonra kocaman sıırıtmaya başladı.

Kylie kendimi daha da garip hissetmeme neden olmadan önce bakışlarımı ondan ayırdım. Şu anda sinirlerimin bozulması için doğru an değildi. Böyle bir şey olacaksa bile ilk önce Lucas'm kışına bir tekme geçirmek istiyordum.

“Burada ne halt arıyorsun, Wolfe?” diye seslendim o bana bakmak için tam olarak dönmeden önce. Bir an için beni gördüğünden dolayı en az Kylie kadar şaşırmış göründü. Anlık sessizliği bana, açık mavi kotuyla eskitilmiş siyah tişörtü içinde ne kadar harika görüldüğünü, gözlerinin bugün kahverengiden çok yeşile çaldığını ve kaslarının bol tişörtün altından bile nasıl belli olduğunu inceleme fırsatı verdi.

Lucas kontrolünü geri kazanıp bana dünyadaki bütün kızların çamaşırlarını saniyesinde indirmelerine neden olacak şekilde gülümserken onu süzmeyi kestim. “Hâlâ buradasın,” dedi. Sesinde şaşkınlık ve rahatlama vardı. İkisinden biri hoşuma gitmiş miydi emin değildim.

“Neden gidecektim ki?”

“Hımm, bir bakalım. Belki de yargıç bu evin bana...”

“Henüz öyle bir şey yok,” dedim sertçe. Ellerimi yanlarımda yumruk haline getirerek onun gözlerine bakmadan önce kendimi toplamak için içimden ona kadar saydım. “Yani, az önce de sorduğum gibi, burada ne yaptığını sanıyorsun?”

Lucas bir şey diyecekmiş gibi ağzını açtı ama müteahhitlerden biri araya girdi.

Adam, “Bay Wolfe, bu öğleden sonra başka bir randevumuz olduğundan zamanımız kısıtlı...” diye konuşmaya başladı ama Lucas ona sert bir bakış attı. Kahretsin, yüz ön

kiloluk yetişkin adamlar bile bu adamın yanındayken özgüvenlerini kaybediyorlardı.

Lucas, Kylie'ye dönüp kafa salladı. "Bu adamlarla görüşmeyi sen bitir. Benim... icabına bakmak gereken saçmalıklar var."

Kylie bloknotuna birkaç şey daha karalayıp, büyükanne'nin evine yapılacak yeniliklerden ve mekânı tahrip edecek şeylerden bahsederek iki adamı uzaklaştırdı ve yanından geçerken bana özür diler gibi gülümsedi. Muhtemelen patronuyla aramızda olanları ve şansın benden yana olmadığını biliyordu. Onun gibi hoş biri nasıl... *Lucas* gibi biriyle çalışabilirdi?

Bu ne kadar aptalca bir soru Jensen, diye düşündüm. Lucas muhteşem ve çok yetenekli biri. Sen de onun yatağına girdin, asıl fiili işlememiş olsanız bile.

İşte bu gibi düşünceler beni kızıştırıyor ve başımı belaya sokuyordu. Bu adamı unutmakta zorlanmamın nedeni bu düşüncelerdi. "Ben saçmalık mıyım yani?" diye sordum hemen lafa girerek.

"Saçmalama, Sienna. Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

"Bugün buraya gelerek büyük cesaretilik gösterdin. Tanrım, senin ruhun yok mu ya? Buranın yasal sahibi olup olmaman umurumda değil. Büyükanne duvarlarını yıkıp evi tahrip etmekten bahsettiğini duysaydı mahvolurdu."

Kaslı, dövme'li kollarını göğsünde birleştirdiğinde ben de aynı hareketi yapıp ela gözleriyle beni yavaşça soyuyormuş gibi bak-

masının neden olduğu baş dönmesini bastırmaya çalıştım.

Birkaç yıl önce, grubunun kliplerinden birinin setinde ilk karşılaştığımızda da bana böyle bakmıştı. Bugüne kadar en sevdiğim Your Toxic Sequel şarkısı, bu klipteki şarkı “Hayranım Sana” olmuştu. Bu şarkıyı ne zaman dinleyip Lucas’ın pürüzlü sesini duysam o çekimde gözleriyle beni nasıl içtiğini hatırlardım.

“Kiraz gibi kızardın. Ve göğüs uçların sertleşti,” diye homurdandığında kollarım otomatik olarak gövdeyi daha sıkı sardı. Kıkırdayıp, “Oturma odasına koyduracağım strip-tiz direği seni tahrik mi etti?” diye sordu.

Nefesimi tuttum. Çünkü saçma bir nedenden ötürü, tanga giymiş kıvrak kadınların kalçalarını büyükannemin mobilyalarına sürme görüntülerinin zihnimde canlanmasına engel olamamıştım. Bu gülünç bir düşünceydi; Lucas eve bir direk koydursa bile o zaman büyükannemin eşyaları burada olacak değildi ya. Fakat yine de çok öfkeliydim.

“Sen benimle kafa mı buluyorsun?”

Ben neler olduğunu anlayamadan Lucas ilerleyip kollarını gövdemden ayırdı ve beni bodruma giden ahşap kapıya yasladı. Kokusu –Polo parfümü ve ter karışımı– burun deliklerimi doldurunca bütün hislerimi bulanıklaştı. Çok yakındı. O kadar yakındı ki kot pantolonunun kumaşını çıplak bacaklarımda hissedebiliyordum. Dudakları sağ şakağıma değerken nefesim kesik kesik çıkıyordu. Onun nefesi de aynı durumdaydı.

“Gerçekten de oturma odama direk koyduracak kadar

seviyesiz olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordu Lucas, gözlerimiz buluşana dek çenemi kaldırarak. Ona dik dik bakıp ellerimi omuzlarına götürdüğümde sırtıttı. “Bir daha düşündüm de, cevap verme.”

“Niye her şey bitene kadar bekleyemedi bu? Lucas, büyükanne neredeyse seksen yaşında. Ona bir şey olsaydı, eğer onu üzseydin...” Ciğerlerim patlayacakmış gibi hissedene dek derin bir nefes aldım, sonra bıraktım.

Lucas tereddütlü bir şekilde elini kaldırıp yanağımda gezdirdi. “Yüzünde şu yeşil saçmalıklar olmasına rağmen seni ne kadar çok istiyorum biliyor musun?”

Bir an için kafam karıştı ama sonra Lucas incelemem için parmaklarını gösterdi. Yüzüme daha önce sürdüğüm si-vilce gidericiyi hatırladığımda yerin dibine girdim. Yüzümü kapatmak için ellerimi omuzlarından çekmeye kalktığımda kafasını hızla iki yana salladı.

“Yapma,” diye emir verdi. Ellerini tekrar yüzüme götürdüğünde parmaklarını omuzlarına batırdım. “Şu anda tadına bakmayı ne kadar istiyorum bir fikrin var mı?”

“Hayır,” diye mırıldandım. “Yok.”

Dilini şakağıma değdirirken sert parmaklarıyla tenimi okşamaya devam etti. Kesik solukları saçlarımı havalandırıyordu. Acı verici ama hoş, sıcak ama soğuk bir ürperti bir anda bütün vücuduma yayıldı. Gözlerimi sıkıca kapatıp içimden yavaşça ona kadar saymaya başladım.

Fakat başım öyle çılgınca dönüyordu ki sadece altıya kadar gelebildim.

“Senin yüzünden büyükanneme bir şey olursa seni öldürürüm,” dedim. Konuşmayı buraya çıkma nedenime geri çevirip onun dokunuşuna olan ihtiyacımı unutmaya çalışıyordum. Ağzını tenimden çekerken gözlerimi açtım. Yüzündeki ifadeye bakılırsa tehdidim karşısında şoka girmişti.

“Ne komik, senin pasif biri olduğunu düşünürdüm. Gerçi...” –geriye çekilip beni bıraktı ve kollarını göğsünde birleştirdi– “...hâlâ kızgın olduğun o küçük olay da var. Pek pasif biri değilsin sanırım, ha?”

“Beni yatağına kelepçelemen için sana izin vermemi istedin. Kusura bakma, Wolfe ama ben istediğini yapabileceğin lanet olası bir oyuncak değilim.”

Alaycı bir şekilde gülüp burnunu kırıştırdı. Kuşkulu bakışlarından, alaycı bir şeyler söyleyeceğini anladım. “Tam olarak öyle bir şey söylediğimi sanmıyorum. Sana, seni yatağıma kelepçeleyeceğimi söyledim, sen de reddettin. Aslında, gitmeni istemeseydim çılgılık atmaya başlayacağından eminim.”

“Siktir git şuradan.”

Gözleri incecik birer çizgi halini aldı. “Burası benim evim, Sienna. Ve teknik olarak, içeride bile değilim.”

“Hayır.” Kafamı öyle sert salladım ki atkuyruğum gevşemeye başladı. Lucas gözlerini benimkilerden hiç ayırmadan kırmızı saçımın bir tutamını alıp parmaklarının arasında oynadı. Bu da samimi bir hareketi ve içimde yine o sinir bozucu ihtiyacı hissetmememe neden olmuştu. Her şeye rağmen bedenimin onu istiyor oluşuna içimden küfrettim. “Benden gitmemi iste-

medin, siktir olup gitmemi söyledin,” diye fısıldadım.

Yüzünü buruşturdu. “Eminim o kadar da...”

“Öyle dedin,” dedim az öncekinden beş kat daha güçlü bir sesle.

“Seni yanlış değerlendirmiştım.”

Lucas’ın bilmecelelerinden gına gelmişti artık. Ve bugün sadece beş dakika beraber olmuştuk. “Bu da ne demek?”

“Hayranım Sana klibini çektiğimiz onca zaman boyunca çok itaatkârdın ve... ah, kahretsin, şöyle söyleyeyim, Sienna. Kahrolası kelepçelere hayır diyeceğini düşünmemiştim.”

Neden o gecenin bahsini açmıştı şimdi? Neden aklımı ve kalbimi bana sahip olmasını istediğim o zaman çekmişti?

Kar yüzünden parlak kırmızı çamura dönmüş zemine bakarak kısık sesle konuştum. “Gitme vaktin gelmedi mi senin?”

Lucas uzanıp başparmağıyla tekrar yanağımı okşadığında boğuk bir ses çıkartmamak için kendimi tuttum. “Gerçekten istediğin bu mu?”

Hayır. Kafamı çok fena karıştırdığın için ne istediğimi bilmiyorum.

“Evet,” diye fısıldadım kafamı kaldırarak. “Gitmeni istiyorum.”

Elini yüzümden çekip geriye doğru birkaç adım attı ve kollarını açarak evin ön tarafına giden tepeciği gösterdi. Dış-lerimi sıkıp kafamı iki yana salladım.

“Nazik olup önden gitmene izin vermek istemiştım ama her neyse,” dedi. Sesi hiç nazik çıkmamıştı. Sert, kaba ve

tehlike yüklüydü. Sadece birkaç dakika önce sesi, kelimeleri ve dokunuşuyla beni etkilemeyi nasıl da başarmıştı. Son bir alaycı sırıtiştan sonra hızla dönüp parmaklarını evin kütük cephesinde gezdirerek tepeyi tırmandı. O parmakların çıplak tenimde dolaşmasıyla ilgili düşünceleri hemen kafamdan uzaklaştırdım.

Lucas yarı yolda durdu ve tam olarak dönmeden omzunun üstünden konuştu. “Benim boktan biri olduğumu düşün-
nebilirsin ama buraya kimseyi büyükanneni üzme için getirmedi. Her salı düzenli olarak dışarı çıktığını biliyorum.”

Hangisi daha sinir bozucuydu emin değildim; Lucas’ın, büyükannemin programını onu rahatsız etmeden buraya gelecek kadar iyi biliyor olması mı yoksa büyükannemin her salı aynı şeyleri yapması mı?

Tepeyi tırmanıp içeri girmek için iki aracın da gitmesini bekledim. Evde temizlik malzemelerini ararken kafamdan yüzlerce düşünce geçiyor, zehir gibi beynimi yakıyordu. Ve hepsinin merkezinde de tek bir soru vardı: Büyükannem şu anda neredeydi?

Keşke onun nerede olduğunu düşünmenin Lucas Wolfe’u düşünmekten daha iyi olacağını söyleyebilseydim ama öyle değildi.

Çünkü büyükannem endişelenmemi gerektirecek bir yere gidiyorsa bana asla bir şey söylemezdi. Şimdiye dek gerçekleri benden gizlemek pahasına da olsa beni hep korumuştı.

Ben çocukken, annemle babam tartışırken ya da annem öfke nöbetlerinden birini geçirirken kurtuluşum büyükannemle büyükbabam olurdu. Seth'le ikimizi çok şımartmışlardı. On iki yaşımıdayken annemle babam boşandıklarında ve annem ortadan kaybolduğunda erkek kardeşimle bana, babamız ve yeni eşiyle yaşama seçeneği sunulmuştu.

Fakat bu boktan bir seçenekti.

Babamla Margaret'ta bir sorun olduğundan değildi ama evlendikten sonra Harbor, Maine'e, evden binlerce kilometre uzağa taşınmışlardı. Neyse ki Seth sekiz yaşındayken bile dik başlıydı. Babama, ondan ve yeni karısından nefret ettiğini ve Maine'de onlarla birlikte yaşamaktansa köpekler tarafından parçalanmayı yeğleyeceğini söylemişti. İşte o zaman büyükannemle büyükbabam, yani annemizin ebeveynleri, devreye girmişti. Babam yeni karısıyla birlikte olmak istiyordu. Büyükannemle büyükbabam bizi istiyorlardı. Biz de burada kalmak istiyorduk çünkü *bildiğimiz* tek şey buydu. Çünkü bize nasıl davranırsa davranсын annemizin bir gün geri döneceğini umuyorduk.

Herkesin mutlu olduğu, nefretin olmadığı bir peri masalındaydık.

Ancak üç yıl sonra, annem sonunda yeni kocasıyla birlikte Nashville'e döndüğünde onun geri gelmesini umarak ne kadar büyük aptallık ettiğimi fark etmiştim.

Şu an ise tek bilmek istediğim büyükannemin nerede olduğu ve Lucas Wolfe'un aile geçmişimle ilgili başka neler bildiğiydi. Büyükannem hakkında bu kadar şey öğrendiyse belki annemi de biliyordu.

Elimdeki temizlik süngerini, çelik iğneleri avucuma batana kadar sıkıp duş kabininin duvarındaki görünmez bir sabun lekesine saldırdım. Lucas gittikten sonra kendimi meşgul tutmak için temizlik yaparak ve Netflix'te zombilerle ilgili bir diziyi izleyerek zaman geçirmiştım ama ikisi de beni ne Lucas'ı düşünmekten ne de büyükannemin salı günkü işinin ne olduğunu merak etmekten alıkoyabilmişti.

“Çantalarını hemen getirmemi istedin ama...” Arkamdan gelen sesle neredeyse korkudan küçük dilimi yutuyordum. Kalbim gümbür gümbür attığı için ıslak ellerimi göğsüme bastırarak dizlerimin üstünde arkama dönünce kardeşimle karşılaştım.

“Sen kapı çalmaz mısın?” dedim kekeleyerek. “Sana bir şey...”

“Ne yapacaktın? Deterjan şişesiyle mi saldıracaktın? Gazeteler bu habere bayılırdı. ‘Huysuz kızıl kafa, popüler Vanderbilt öğrencisini temizlik teliyle yaraladı.’” Seth, beni korkutmuş olmaktan pek etkilenmemiş gibiydi. Aptal gibi gülümsüyordu hatta. Uzattığı elini gönülsüzce tuttuğumda beni ayağa kaldırdı. Kardeşim normalde pek de iyi huylu biri değildi, bu yüzden ruh hali iyiymen bundan yararlanabilirdim.

“Benden şikâyetçi olmazdın herhalde,” dedim, lavaboya yaslanarak.

Bir elini kısa sarı saçlarından geçirerek kafasını yana eğdi. “Nedenmiş o?”

“Ben bir kıyım. Eminim bir kız tarafından kışının tek melendiğini itiraf etmenin erkekliğine leke süreceğini düşü-

nüyorsundur. Haksız mıyım?” diye sordum sırtarak.

“Dört yıldır hakkımda doğru bildiğin ilk şey.”

Soktuğu lafı duymazdan gelerek peşinden alt kata yöneldim. Onun, çocukken yapmayı çok sevdiği gibi ahşap tırabzana tırmanıp aşağı kaymasını bekledim, ama bunun yerine koşarak indi ve bu hareketlenme nedeniyle antredeki askılık devrildi.

İkimiz de askılığı kaldırmak için aynı anda eğildik. Yere dağılan ceketleri toplarken az önce Lucas’tan öğrendiğim şeyi Seth’e sormaya karar verdim. O, büyükannem hakkında benim bilmediğim şeyler biliyor olabilirdi. Gerçi neredeyse onu kıskanmamak için hiçbir şey bilmiyor olmasını umuyordum.

“Her salı nereye gidiyor?” deyiverdim birden.

Seth açık kahverengi kaşını kaldırıp bana hafifçe gülümsedi. “Şey, Si... ben psişik biri değilim, biliyorsun değil mi?”

Parlak kırmızı bir polar hırkayı göğsüme bastırarak derin bir nefes aldım. “Büyükannemden bahsediyorum. Salı günleri nereye gittiğini merak ettim de.”

Kardeşimin neşeli ruh hali saniyeler içinde değişti. Rahat gülümsemesi kayboldu, kaşları birden çatıldı ve omuzları gerildi. Hemen ayağa kalktı ama bu sefer bana kalkmamda yardımcı olmadı.

“Onun her salı bir yere gittiğini nereden biliyorsun?”

“B... bu sabah kahvaltıda her zamanki salı programına uymakla ilgili bir şeyler söyledi,” diye yalan söyledim,

Seth’le göz temasından kaçınıp hırkayı askıya asarken. Kardeşim şu anda takındığı düşünceli ifadeyi ne zaman takınsa onun kontrolden çıkmanın eşiğinde olduğunu bilirdim. Lucas’ın bu sabah buraya geldiğini de söyleyerek rahatsızlığını ikiye katlamak istemedim.

Lucas, gözleri kapalı, dövmele kolları arkasına bağlanmış halde de olsa kardeşimi eşek sudan gelinceye dek dövebilirdi.

Seth homurdanarak ellerini buğday rengi saçlarından geçirdi ve yanımdan geçip yemek odasına gitti. Eskiden her akşam yemek yediğimiz antika masaya oturup yanındaki sandalyeyi çekerek benim de oturmam için işaret etti. Sandalyeyi yerine itip masanın diğer tarafına, kardeşimin tam karşısına oturdum.

“Sanırım iyi bir şeyler olmuyor,” dedim sonunda.

Seth kafasını salladı. “Sence annemi görmeye mi gidiyor?”

Ben de öyle olduğunu düşünüyordum ama Seth’in aksini söyleyerek bana güvence vereceğini ummuştum, ama güvence vermek bir kenarda dursun, kardeşim öyle sinirlenmişti ki kıpkırmızı olmuştu ve titriyordu. Seth’in anneme beslediği öfke benimkinin iki katıydı. Gerçi günahları için kendisini affettireceğine neredeyse ikna ettiği evladı ben değildim.

Yine de kendimi olayların tam merkezinde bulmuştum.

Ve her şey olup bittikten sonra birkaç yıl boyunca annemizin hapishane hücrelerinden bile zorbalık ettiği çocuğu bendim.

Ellerimi yüzüme götürüp burnumun iki yanını ovaladım. Dua ediyor gibi görünüyormuş muydum çünkü Seth kahverengi gözlerini dramatik bir şekilde devirip homurdandı. “Ee, ne yapacağız?” diye sordum çaresizlik dolu bir sesle.

“O çocuk değil, Si. Yapabileceğimiz bir şey yok.”

“Sen gösterişçi herifin tekisin. Ne yapılacağını her zaman bilirsin.”

“Ona annemi ziyaret edip etmediğini sormayacağım çünkü elimde kanıt yok. İstersen sen sorabilirsin ama eminim sormazsın.”

Elimi ahşap masaya vurup gözlerimi ona diktim. “Nedenmiş o?”

“Hadi ama, Si. Sen kendi gölgeden bile korkarsın. Büyükanнем sana lanet olası ipotekten bahsetmedi çünkü seni üzeceğini düşündü. Annemin duruşmasındaki halini hatırlıyor musun? Tamamen gergindin, habire kafanı sallayıp duruyordun, gözlerini kucağına dikmiştin ve...”

Kafamı iki yana sallayıp kısık sesle konuşarak onun sözünü kestim. “Sağ ol, ama karakter analizine gerek yok. Ve ben düşündüğünden daha güçlüyüm.” Yine de ellerimi yanaklarıma götürdüğümde yüzümün, tenimin altında ateş yakılmış gibi yanmakta olduğunu fark ettim. Bugün birisinin olumsuz yanlarını gösterdiği ikinci sefer oluyordu bu.

Midemde sıkı sıkı düğümler oluşmuştu sanki.

Ağzının bir köşesi kalkmış olan Seth bir şeyler söylemeye yeltendi ama sonra vazgeçti. Geniş omuzlarını kayıtsız bir şekilde silkip ayağa kalktı. Üzülmediğini göstermek için

istediği gibi rol yapabilirdi, ancak ben gerçeği biliyordum. Ellerini yumruk haline getirmişti. Buradan çıkar çıkmaz stres atmak için spor salonuna koşacaktı.

Tabii bu, öfkeden patlayıp birilerinin yüzünü yumruklamaktan daha iyiydi. Annem hapse mahkûm edildiğinde Seth bunu yapmakla nam salmıştı. Bir çocuk ıslahevine kapatılmamış olması şaşırtıcıydı.

Sandalyeleri yerlerine iterken, “Çantalarını oturma odasına bıraktım,” dedi bana bakmadan, “Hey, bana bir iyilik yap, büyükannem geldiğinde beni aramasını söyle,” diye ekledi.

Birbirimize içimizi açtığımız anların sonuna geldiğimizi fark ederek kafa salladım. “Tamam. Dikkatli sür.”

Gözlerini devirip bıyık altından, sadece *yapamam, kahrolası, anne* kelimelerini duyabildiğim bir şeyler mırıldandı. “Ben gidip boş evlere bakacağım...” Cümlenin gerisini getirmedi. Ben de tekrar kafamı salladım.

Bozulmuş bir kafa sallayan oyuncak gibiydim.

Seth kapıya gitti ama sonra bana döndü. Yüz ifadesi yumuşamıştı. “Bir araba falan kiralamalısın, Si. Bütün gün burada tıklılmaktansa gezersin.”

“Sorun değil,” diye yalan söyledim. Kardeşim de omuz silkip gitti. Dakikalar sonra kamyonetinin motorunun çalıştığını duyduğumda üst kata çıktım. Banyodaki karışıklığı temizledim, kullanılmış temizlik tellerini çöpe attım ve kurumuş neon mavi deterjanın porselende çıkardığı lekeleri soğuk suyla yıkadım.

İşim bittiğinde odama dönüp yatağıma tırmanarak,

pembe-turuncu yorganın içine girdim ve yatak başına yığılmış yastıklara dayanarak dizüstü bilgisayarımı açtım. Önmüzdeki on üç gün için bir araç kiralasam ne kadar zarara gireceğimi hesaplamak istiyordum. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de evden çıkıp gezmek iyi olurdu; özellikle de büyükannem beni yanında istemeden böyle sık sık dışarı çıkarken. Rahatlık uğruna birkaç yüz doları feda etmem gerekekti.

“Sadece para bu,” dedim kendi kendime. “Çabucak tekrar kazanırım ve dünyada her şey yine güzel olur.” *Tabii Tomas yüz seksen derecelik bir dönüş yaparak beni kovmazsa*, diye ekledim içimden.

Tam araç kiralama şirketinin internet adresini yazıyordum ki az önce Tori’ye mesaj yazdıktan sonra açık bıraktığım Facebook’un sol üst köşesinde kırmızı bir bildiri olduğunu fark ettim. Biri arkadaşlık isteği göndermişti.

Ve bu kişi Lucas’ın mavi-siyah saçlı asistanı Kylie Martin’di.

Bu kız benimle dalga mı geçiyordu?

“Sevgili sosyal medya, defol,” diye mırıldandım, isteği reddetmek için parmağımı fareye götürerek. Fakat sonra Kylie’nin teklifinin altındaki mesajı görerek donakaldım. Okumak için ekrana yaklaştım.

Salam Sienna,

Biliyorum bana, git bir otobüsün altında kal, demeyi tercih edersin (ya da arkadaşlık isteğimi redde-

Teklif

dersin) ama lütfen, kabul et. Büyükannenin evini kurtarman için bir yol biliyorum. Tek ihtiyacım bana birkaç dakika ayırman.

Kylie

İkinci kez düşünmeden isteği kabul ettim.
Ve düşmanın küçük işçi arısıyla arkadaş oldum.

Dördüncü Bölüm

Kylie'nin arkadaşlık isteğini kabul etmemin üstünden bir saat bile geçmeden merakıma yenik düştüm. Kız bana mesaj göndermemişti ama evi kurtarmak için bir yol biliyorum derken neyi kastettiğini öğrenmem gerekiyordu. Yanığının içini ısırarak ona kısa bir mesaj attım: *Bana ne yapabileceğimi söyler misin?*

Gönder tuşuna bastıktan yedi dakika sonra duyduğum *ding* sesi yeni mesajım olduğunu haber verdi. Okumaya çalıştığım (ama Kylie'nin gizemli mesajını düşünmekten okuyamadığım) dergiyi komodine fırlatıp ekrana baktım ve Kylie mesajlaşma kısmından arka arkaya bir şeyler gönderirken dişlerimi birbirine sürttüm.

Kylie Martin: Himm... dürüst olmak gerekirse sana söylemek istediğim şey internet üzerinden değil de yüz

yüzeyken söylense daha iyi olur. Bu akşam boş musun?

Mesaj kutusu onun hâlâ bir şeyler yazmakta olduğunu gösterdiği için cevap yazmadan önce beklemeye karar verdim.

Kylie Martin: Seni akşam yedide alabilirim ve detayları akşam yemeği yerken konuşabiliriz. Ben ısmarlayacağım. İstersen kahrolası mönüdeki en pahalı sığır etini sipariş et. Hesap Lucas'ın parasıyla ödenecek.

Bu sefer bilerek hemen cevap yazmadım çünkü yemeğe gidip Lucas'ın parasını harcamak beni rahatsız etmişti. Bu kendimi... eh, bir bakıma ucuz hissetmeme neden olmuştu. Bunun gülünç olduğunu bilsem de... Asistanının başka insanları da öğle ve akşam yemeklerine çıkarıp Lucas'ın kredi kartını mümkün olduğunca kullanıyor olduğundan emindim. Gitmeyi kabul edersem bu akşamın da onlardan bir farkı olmayacaktı.

Tabii oldukça farklı olduğu gerçeği görmezden gelinirse.

Kylie Martin: Bana bir saat içinde, saat altıdan önce haber ver, olur mu?

Kalçamı yatağın kenarına ilıstırdım. Yatak bu noktada biraz çukurlaştı. Bunun sebebinin yatağın eski olmasından

kaynaklandığını bilsem de yarın ilk iş koşuya çıkmak üzere kendi kendime yemin ettim. Şu meteliksiz halimle, bir üst beden giysiler alamazdım. Dizüstü bilgisayarımın kenarlarını kavrayıp ekranın altındaki mesajlara baktım. Sözcükler bulanıp birbirine girmeye başlamıştı ve tek görebildiğim mavi, beyaz ve siyah sarmallardı ama gözlerimi ekrandan ayıramıyordum.

Kylie gerçekten de Lucas hakkında, ipoteği erteleyebilecek bir şeyler biliyor olabilir miydi? Kahretsin, biliyorsa neden bana yardım etmek için patronuna ihanet ediyordu ki? Lucas için uzun zamandır –en azından birkaç yıldır– çalışıyordu ve ben onun için özel biri değildim. Ayrıca bu öğlenki karşılaşmamız dışında onunla sadece bir kez görüşmüştüm ve tek yaptığımız havadan sudan konuşmak olmuştu.

Sonra Kylie’nin davetinin başka bir nedeni daha olabileceği aklıma geldi ve düşüncelerim tamamen farklı, şeytani bir yöne kaydı.

Bu daveti, beni evden çıkartmak için bir çeşit oyun olabilir miydi? Belki de Lucas ve o iki müteahhit bu akşam buraya gelip iki hafta içinde inşasına başlanmasını istediği o gösterişli evi hakkında planlar yapacak ya da büyükanneimin evinin ne kadarının yakacak odun olarak kullanılacağını tartışacaklardı.

Dudaklarımdan öfkeli, boğuk bir ses kaçtı. Parmaklarımı klavyeye koyup rekor sürede bir mesaj yazdım.

Neden şimdi söyleyemiyorsun?

Kylie beş dakika kadar cevap atmadı ama sonra mesaj kutusunun alt kısmında, bir şeyler yazdığını gösteren küçük yazıyı gördüm.

“Ah, destan mı yazıyorsun?” diye mırıldandım. Parmaklarımı farenin iki yanındaki düz alanlara vurup dişlerimi gıcırdatarak beklerken sabırsızlanıyordum. Klik sesleri sinirime dokunmaya başlamıştı. Diş gıcırdatma, berbat alışkanlıklar tarihindeki en kötü alışkanlıktı. Ben de bu alışkanlığı, annemle babam talihsiz evliliklerine nokta koymaya karar verdiklerinde edinmişim ve ne rahatlama masajları ne de yoga bunu kontrol etmemi ya da bırakmamı sağlayabilmişti.

Bu alışkanlığım iki yıl önce Lucas Wolfe’u da çıldırmıştı. Kral boy yatağında ben altında kıvranırken sert elle riyle vücudumu keşfettiği sırada, “*Dişlerini gıcırdatma,*” diye emir vermişti. Gözlerimi kapatıp kendimi hatıraya kap tırdım ama sonra Facebook’ta yeni mesajım olduğunu bildiren ding sesiyle şimdiki zamana, yatak odama döndüm.

Kylie Martin: Kusura bakma, yüz yüze yapmayı tercih ediyorum. Bu akşam ya da yarın akşam olmazsa bir şey yapmak için çok geç kalınmış olacak.

Birden Lucas’ın elleriyle ilgili bütün düşünceler, asistanı yüzünden pencereden uçup gitti. Kylie bana ultimatoma ver-

yor, onunla yemeğe çıkmayı kabul etmem için sınırlı bir zaman olduğunu belirtiyordu. Ve bu beni öfkelenendirip rahatsız etmişti. Üniversitedeki ikinci yılımdan beri bana böyle davranan insanlardan kaçınmak için elimden geleni yapıyordum çünkü bana, lisedeyken çıktığım, her şeyimi kontrol etmek isteyen Preston'ı hatırlatıyorlardı.

Preston'ı düşünmek bilgisayarı daha fazla sıkımsama neden oldu. Ekranın kenarları parmaklarımın baskısı altında renk değiştirmeye başlamıştı. Ellerimi çekip bacaklarımın altına soktum.

Preston'm her gün yeni emirleri olurdu ve ben bunlara uyduğum anda hepsi hakkındaki fikirlerini değiştirirdi. Aramızdakileri bitirdiğinde benim başkalarına bağımlı biri olduğumu söylemişti. Şimdi geriye bakınca gerçekten de öyle olduğumu görüyordum.

Ne zaman Preston'ı düşünsem içime hücum eden duyguları görmezden gelmeye çalışarak tekrar ekrana odaklandım. Onu sevmiyordum. Tori aslında onu hiç sevmediğime, sadece anne babam arasındaki sorunlar yüzünden onunla çıktığıma yemin ediyordu. Yine de göğsümde bir sızı hissediyordum işte.

Hatıraları, kızgınlığı ve yenilmişlik duygusunu bastırarak Kylie'ye cevap yazdım:

Zorbalıktan ve bir şeye karar vermek için kısıtlı zaman tanınmasından hiç hoşlanmam.

Kylie saniyeler sonra cevap gönderdi.

Bu sadece akşam yemeği. Mavi saçlı çocuğuma hamile kalmanı ve bizimle Paris'e taşınmanı istemiyorum ya. Daha önce de yazdığım gibi, büyükannenin evini kurtarabileceğın bir yol biliyorum. Sen sadece... bana güvenmek zorundasın. İnternet üzerinden daha fazlasını yapamam.

Aniden başlayan migren ağrısını hafifletmek için burun kemiğıme yavaş, dairesel hareketlerle masaj yaptım ama bir işe yaramadı. Tek elimle Kylie'ye cevap yazmaya başladım. Sadece birkaç sözcük yazacaktım ama hissettiğim gibi aptal görünmemek için birkaç deneme yapmam gerekti.

Nerede ve kaçta?

Şu anda her neredeyse gülümseyip gülümsemediğini merak ettim çünkü hemen, "Yaşasın!" yazdı. Bir dakika sonra da, *Fondue. Ah, tanrım, lütfen fondü sevdiğini söyle*, diye ekledi. Olumlu yanıt verdiğimde son bir mesaj gönderdi.

Harika. O halde Fondue'ye gideceğiz. Akşam yedide seni evinden alırım. Gece yarısı olmadan geri götüreceğim, söz. Bak, ne saygılı bir flörtüm, ikinci aşamaya geçmeye yeltenmeyi bile düşünmüyorum. Hadi görüşürüz!

Ona günlük mü yoksa resmi mi giyineceğini soran ve

büyükannemin onu görmemesi için yolun sonuna park etmesini söyleyen birkaç mesaj daha attım ama hiçbirine cevap vermedi. Onun da dediği gibi bu sadece akşam yemeği idi ama iyi bir izlenim bırakmam gerektiğini hissediyordum. Sanki Kylie, fondü yerken elindeki bilgiyi vermeye değer biri olup olmadığını ölçecekti.

O anda alt kattan gelen güm sesiyle –ve ön kapının çarpılmasıyla– yerimden sıçradım. Odamın köşesindeki kitaplık çarpmanın etkisiyle hâlâ sallanırken apar topar yataktan çıkmaya çalıştım ve yerde bıraktığım çizmelere takılıp boynumu kırmaktan zor yırttım. Hemen pencereye koştum. Büyükannemin Land Rover’ı, açık bagajı eve yakın olsun diye garaj yoluna ters olarak park edilmişti.

Rahat bir nefes aldım.

Tori’yle Kaliforniya’da paylaştığımız daireye o kadar çok girmeye çalışan olmuştu ki artık kapıların ani bir şekilde açılıp kapandığını duyduğumda tedirgin oluyordum.

Bir saniye sonra büyükannem bitkin bir sesle seslendi. “Sienna?”

“Buradayım!” diye bağırdım. Ayaklarıma yeşil terliklerimi geçirerek koridora çıktım.

Büyükannem elindeki market poşetlerini zorla taşıyarak içeri girmeye çalışırken antreye vardım ve hemen poşetleri aldım. Naylon yüzünden ince bileklerinde derin çizgiler oluşmuştu. Büyükannem bana minnettar bir şekilde baktı.

“Buradayken açlıktan ölme diye markette durup senin için yiyecek bir şeyler aldım. Hepsi en sevdiklerinden. Hatta

senin için ben pişireceğim,” dedi fazla neşeli bir sesle.

Durduğum yerden arabasının arkasını çok net bir şekilde görebiliyordum. Sadece bagajda en az bir düzine poşet daha vardı; arka koltuğa koymuş olabileceklerini saymıyordum bile. Göğsümde hafif bir sızı hissettim çünkü büyükannem evini kaybetmenin eşiğindeydi ve başka bir yere taşınmak için para harcaması gerekecekti. İkimiz de evi benim sevdiğim yiyeceklerle dolduracak kadar parası olmadığını biliyorduk.

Ancak ona bunu söylemek ya da nereye gittiğini hemen sormak yerine poşetleri sağ bileğime kaydırıp elini hafifçe sıktım.

“Teşekkürler,” dedim. Sonra sesimi mümkün olduğunca neşeli ve alaycı tutmaya çalışarak, “Ne zamandır yemek pişirmiyorsun? Bir iki yıl oldu mu? Seth lisedeydi herhalde,” diye ekledim.

Büyükannem kıkırdadı. “Sen daha iyisine layıksın.”

Şu anda evinin yeni sahibi olan adam yüzünden ne halde olduğumu, Nashville’e ayak bastığımdan beri düşüncelerimin yarımdan çoğunu Lucas’ın işgal ettiğini ve bu düşüncelerin kötü olmadığını bilse yine aynı şekilde düşünür müydü diye merak ettim.

Neyse ki büyükannem bunların hiçbirini öğrenmeyecekti.

“Ben bunları yerleştiririm. Sen gidip dinlen,” dedim poşetlere işaret ederek. Sonra kafamı çevirdim. İstediğim son şey en uygunsuz zamanda aklıma gelen Lucas düşünceleri

yüzünden yanaklarımın kızardığını fark etmesiydi.

Büyükannem normalde yapacağı gibi işi kendisi yapmak için ısrar etmedi. Bunun yerine minnettar bir şekilde, “Teşekkürler, hayatım. Seth ile sen olmasaydınız ne halde olurdum bilmiyorum,” diye mırıldandı. Sonra koridorun sonundaki oturma odasına yöneldi. Çok yorulduğu belliydi. Dinlenirken onu rahatsız etmemek için mutfığa girip çıkar-ken elimden geldiğince sessiz hareket ettim.

Poşetleri arabadan alıp eve getirmek, bana lisedeyken markette çalıştığım zamanları hatırlatmıştı. İşim bittiğinde sırtıyordum çünkü iş arkadaşlarımla market arabalarını kullanarak nasıl yarış yaptığımızı hatırlamış, *Echo Falls*’un se-
tinde, diğer kostüm asistanı Vickie’yle birlikte askılıklarla yarış yapsak ne olurdu diye düşünmeye başlamıştım. Cesaret edip böyle bir şeye kalkışsaydım Tomas’ın ödü patlardı.

Son yiyeceği de alt dolaplardan birine yerleştirirken fırındaki dijital saat gözüme takıldı. 17.45. Yakında Kylie’yle buluşacaktım ve bu evin büyükannemde kalması için ne yapmam gerektiğini öğrenmek için bir şansım –çok kuvvetli ol-
masa da– olacaktı.

Hızla oturma odasına gidip, “Hey, ben dışarı çıkıp...” derken birden sustum. Büyükannem koltukta uyuyakalmıştı. Hafifçe horlarken göğsü inip kalkıyordu. “Bir arkadaşla bu-
luşacağım,” diye fısıldadım.

Odadan çıkmak için dönerken kapı eşiğinin köşesine düşmüş top halindeki bir kâğıt dikkatimi çekti. Eğilip kâğıdı aldım ve mutfığa dönerken dikkatlice açıp kırıksıkları düzelt-

tim. Kâğıdı tezgâha koyup yazıları incelemek için eğildi-
ğimde acıyla kaşlarımı çattım. Bu büyükannemin büyük alış-
veriş gezisinden kalan fişti ama kalp atışlarımı hızlandıran
harcadığı para değil, bunları aldığı şehir ve eyaletti.

Alışveriş Bowling Green, Kentucky’de yapılmıştı ve burası Nashville’e arabayla bir saat uzaklıktaydı.

Ve annemin kaldığı hapishanenin bulunduğu Lexington ile Nashville'in arasındaydı. İçimde inkâr, şok ve hatta öfke duygularının alevlenmesini her şeyden çok isterdim. Kahretsin ki geçmişte, konu anneme gelince bunların üçünü aynı anda yaşadığım zamanlar olmuştu. Oysa elimdeki fişi minik kareler halinde katlarken göğsümün ortasında hissettiğim tek şey keskin bir sancıydı.

Kylie erken geldi. Gümüş rengi devasa Cadillac SUV aracıyla yediye çeyrek kala görüldüğünde aceleyle makyajının son rötuşlarını yaptım. Lucas'ın asistanı mesajımı almamış olmalıydı çünkü evin garaj yoluna park edip arabadan indi. Eve, hareket sensörlü lambalara doğru ilerlerken kör edici beyaz parkası ve bol, beyaz şapkasının altından çıkan kısa, mavi-siyah saçlarıyla Stay Puft Marshmallow Adam'a benzediğine karar verdim. Aslında Tennessee *o kadar da* soğuk değildi.

Eve gelen dairesel yolda durup kafasını kaldırdığında koyu renkli gözleri benimkileri bulunca gülümseyip el salladı. Yakalandığım için tepeden tırnağa kızardığımı hisse-

rek elimi kaldırıp parmaklarımı kıvırdım. Beni hiç tanımazken neden böyle arkadaşça davranıyordu bu kız? Bir saniye sonra el sallamayı bırakıp üstü kapalı verandada gözden kayboldu. Ve zil çaldı.

Ah, kahretsin! Büyükannem görmesin diye onu durdurmalıyım!

Büyükannemin kapıyı açıp Lucas'ın asistanıyla karşılaşması düşüncesiyle midemin bulandığını hissederek hızla merdivenden indim. Ancak çok geç kalmıştım. Ayağım son basamağa bastığında Kylie'nin, evin güzelliği hakkında büyükanneme iltifat yağdırdığını duydum. Büyükannem ona sert sert bakmıyor ya da gitmesini istemiyordu. Bu yüzden biraz şaşırdım. Sonra aklıma Kylie'nin dün mahkemede olmadığı geldi. Büyükannem muhtemelen onunla hiç karşılaşmamıştı ama şu anda tanışmıştı ve çok etkilenmiş görünüyordu. Kylie'nin övgüleri yanaklarını kızartmıştı.

Lucas'ın asistanının bu şeker davranışları beni gerçekten ürkütmeye başlamıştı.

“Şey, büyükanne, bu Kylie. O...” İşleri berbat etmeden ya da milyonlarca soruya cevap vermek zorunda kalmadan onu Lucas'ın asistanı olarak tanıtmam mümkün değildi. Kylie'ye yalvarır gibi baktım.

“Liseden bir arkadaşım,” dedi Kylie rahatlıkla, mavi bir tutam saçını kulağının arkasına atarak. Büyükannem bir saniyeliğine gözlerini ondan ayırınca Kylie bana bakıp kahverengi gözlerinden birini kırptı. Gözkapığına, saçlarıyla aynı tonda kalın bir çizgi çekmişti. “Birkaç gün sonra tatile

çıkacağım ama bugünlerde kasabadaydım ve Sienna'yı internetten buldum."

Büyükannem, Kylie'yi daha önce görüp görmediğini düşünürken kaşlarını çatı. Mezuniyeti, okul balolarını ve piyano yarışmalarını düşünürken yüzündeki ifadeleri okuyabiliyordum. Bir şey bulamayınca omuzlarını hafifçe kaldırıp kafasını iki yana salladı. Gri saçları yüzünün etrafında savrulmuştu.

"Sienna için buraya gelmen ne harika," dedi Kylie'ye. Sonra mavi gözlerini merdivenin alt kısmında durduğum yere çevirip soru sorar gibi baktı. "Yemek pişirmemi ister misin? Yoksa..." diye konuşmaya başladı ama kafamı hemen olumsuz anlamda salladım.

Gırtlığımda kocaman bir yumru belirmeye başlamıştı. Bunu yapmamalıydım, biliyordum ama büyükannem bana bakarken neredeyse yüzlerce kez katladığım Bowling Green, Kentucky fişini düşünmeden edemiyordum. Fiş yukarıda, komodinindeki derginin altında duruyordu. Onu saklamamalıydım. Bulduğum yere *geri koymalıydım*.

Çünkü şu anda kendimi bir casus gibi hissediyordum ve artık o fişi gördüğümde ya da büyükannem bana yemek yapmaktan söz ettiğinde düşünebileceğim tek şey bu öğleden sonra gerçekten annemin yanma gidip gitmediği olacaktı. Büyükannemle bu konuda konuşma fırsatı bulana dek de bu düşünce beynimi kemirecekti.

Hayır, onunla üstü kapalı yüzleşmek için bir senaryo uydurmam gerekecekti çünkü konu anneme gelince büyükannem hep put kesilirdi.

Annem herkesin bu şekilde bir tepki vermesine neden olurdu zaten.

“Sen bütün gün yoruldun, şimdi biraz dinlen,” dedim. Boğazımdaki yumru yüzünden kendimi zorlayarak konuşuyordum. “Ayrıca, Kylie’nin patronunun verdiği limitsiz bir kredi kartı var, bu yüzden arayı kapatmak için beni yemeğe çıkartıyor. Değil mi, Ky?”

Kylie dudağını ısırarak –bunu ya “limitsiz” kelimesini kullanışım dolayısıyla gülmek ya da çenemi kapatmamı, adının “Ky” olmadığını söylememek için yapmış olmalıydı– başparmağını kaldırırken, “Sienna haklı. Patronum bol bol harcamama izin veriyor, ben de bu fırsattan istifade ediyorum,” dedi. Ardından kahverengi gözlerini bileğindeki saate çevirdi, sonra bana dönüp hafifçe omuz silkti. “Şimdi gitsek iyi olacak çünkü açlıktan ölüyorum ve rezervasyonumuz var.”

Son basamaktan aşağı atlayarak, “Sen hazırsan ben hazırım,” diye mırıldandım.

Kylie eldivenli elleriyle büyükannemin elini tutup içtenlikle gülümsediğinde bir kez daha şaşkına döndüm. Patronunun evini almak istediği yaşlı bir kadına neden böyle nazık davranıyordu ki? “Sizinle tanışmak harikaydı, Bayan Previn. Ve Sienna’yı bir süreliğine ödünç almama izin verdiğiniz için teşekkürler. Ona çok iyi bakacağıma söz veriyorum.”

Lise üçüncü sınıfa giderken okul balosu için beni evden almaya gelen eski erkek arkadaşımın da aynı şeyleri söylediğini çok iyi hatırlıyordum. O gece bekâretimi ona vermem için beni ikna etmişti.

Çikolata renkli, yakası omuzlara kadar açık kazağımın eteğiyle oynamaya başladım.

Büyükannem burnunu kırıstırdı ve derin derin düşünüyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu; sanki söylemek istediği bir şey vardı ama söylemeye korkuyordu. Sonunda, “Size iyi eğlenceler. Alkollüyken kesinlikle araba kullanmak yok!” dedi.

İçi sigara ve çam esanslı araba parfümü kokan Escalade’e binip kemerimi taktığımda Kylie ile ben kapıdan çıkarken büyükannemin yüzünde neden o kadar tuhaf bir ifade olduğunu anladım.

Onunla benim soyadlarımız farklıydı; onunki Previn’di, benimki ise babamın soyadı olan Jensen’dı. Ve büyükannem soyadını Kylie’ye hiç söylememiştii.

Salı akşamı olduğu için 2. Bulvar’daki lüks fondü restoranı pek kalabalık değildi. Kylie ve beni nal şeklinde, loş bir kabine yönlendirdiler. Kylie parkasını çıkartıp gözlük takmış baykuş resimleriyle dolu büyük beden kazağını ve esnek pantolonunu ortaya çıkardı. Ben Kylie gibi cesur renkler ya da desenler tercih eden biri değildim –gerçi gerçekten çok kırmızı olduğu için yıllar önce saçımı boyama fikrine kapılmışımtım– ama giydikleri ona yakışıyordu.

Parkasını silindir haline getirip aramıza yerleştirirken, “Giysilerimi mi inceliyorsun?” diye sordu.

Kulaklarımın kızardığını hissettim. “Tabii ki de hayır. Neden öyle bir şey yapayım ki?”

Yüzünü garip bir şekle getirip dudağını burnuna değecek kadar kıvrıp baş ve işaretparmaklarıyla çenesini ovaladı. “Hımmm, bilmem. Belki de işin bu olduğu içindir. Yani, bazen mesai saatleri dışında benim de kendimi, işimi yaparken yakaladığım oluyor. Duyduğum her müziği eleştiriyorum. Mesela burada çalan şarkı” –çok gizli bir sır paylaşacakmış gibi bana yaklaşıncı ben de aynısını yaptım– “gerçekten ama gerçekten boktan, ama bil diye söylüyorum, kıyafetlerim hakkında kafandan notlar alıyorsan ben bunu sorun etmem. Giyiniş tarzımı seviyorum.”

Ona genel olarak uçuk biri olduğunu düşündüğümü söylemek istedim ama bunun yerine suyumdan büyük bir yudum alıp direkt olarak konuya girdim. “Büyükanneimin evini kurtarmak için bir yol bildiğini söylemiştin, Kylie. Bu akşam buraya gelmeyi kabul etmemin tek sebebi bu. Peki... nedir bu yol?” dedim. Sonra sesimi iyice alçaltıp, “Lucas hakkında ne biliyorsun?” diye ekledim.

Kylie uzun mönüyü açıp incelemeye başladı. Arada bir bana bakmak için kafasını kaldırıyordu. “Neyi merak ediyorum biliyor musun? Böyle muhteşem yemeklerin olduğu bir yerde o vücudu fit tutmayı nasıl becerdin?” diye sordu. “Her şeyi kızartıyorlar. Bir aydır buradayım ve daha bol pantolonlar alabilmek için Lucas’tan önümüzdeki sezonda maaşımı arttırmasını istemek zorunda kaldım.”

Sorumu geçiştiriyordu. Fakat ben de bu oyunu oynatabilirdim. En azından bir süreliğine. “Sen nerelisin?” diye sordum kontrollü bir sesle.

Kylie yüzünü buruşturup mönüyü sıkarak levhayla kaplanmış kâğıdın tuhaf bir şekilde bükülmesine neden oldu. Sonra neşeli bir şekilde cevap verdi. “Ah, sadece Atlanta.”

Ah, sadece Atlanta mı? Tereyağı, pastırma ve pikan gibi yiyeceklerin burada, Nashville’de, olduğundan daha çok gereksinim olarak görüldüğü bir yerdin orası. Her nedense, bir süredir Los Angeles’ta yaşıyor olsa da onun buradaki muhteşem yemekler hakkında yaptığı saçma yoruma inanmıyordum.

Kylie konuyu değiştirip bana çocukluğumu, gittiğim okulu ve eğlenmek için neler yaptığımı sordu. Bütün sorularını nazıkçe cevaplayıp annemden bahsetmemek için elimden geldiğince özen gösterdim. Kendimi gittikçe daha da paniklemiş hissediyordum çünkü her saniye kaplumbağa hızında ilerliyordu.

Başlangıç yemeklerimiz masaya gelip Kylie şimdiki işimle ilgili sorular sormaya başladığında bu belirsizliğe katlanamayacak hale gelmiştim. Yani, *Echo Falls*’un, Kylie’nin dediği gibi berbat (ben de aynı fikirdeydim) oyuncularının neler düşündüğüme dair kaç tane soruyu cevaplayabildim ki? Avuçlarımı masaya dayayıp boğazımı temizlediğimde Kylie bana baktı. Gözleri, kazağındaki baykuşlarınkiler kadar büyümüşü. “Kylie,” dedim mümkün olduğunca sabırlı bir şekilde. “Neden beni buraya getirdin?”

Kylie, bir brokoli parçasını masanın ortasındaki erimiş peynire batırırken kaşlarını çattı. Sebzeyi parçalara ayrılana kadar peynirde dolaştırmasını izlerken kalbim gittikçe hız-

lanmaya başlıyordu. Onun bir şeyler sakladığını hissediyordum.

“Lucas seni istiyor,” dedikten sonra brokolisinden geri kalana üfledi.

Lucas’ın beni arzuladığını zaten biliyordum ama o an, Kylie’nin beni neden görmek istediğıyle ilgili düşünmediğim sebeplerden biri kafama dank etti. Bu korkunç olasılığı iyice düşünürken kemirmekte olduğum ekmek parçasını tabağıma bıraktım.

Tiz bir sesle, “Ah, Tanrım, patronuna âşık olduğun için fondü peynirini yüzüme ya da kucağıma fırlatmayacaksın, değil mi?” diye sordum.

Kylie kafasını hızla kaldırıp boş gözlerle bana baktı. Ben çabucak harekete geçmiş, bu dar kabinden kurtulma çabalarına başlamıştım bile. Dramatik bir olay çıkmadan onu burada bırakıp gidecektim.

Sonra Kylie deli gibi kahkaha atmaya başladı.

Bu kadarı yeterdi. Sabah ilk iş olarak Lucas’ı arayıp Kylie’yi benden uzak tutmasını söyleyecektim.

Kylie gözyaşlarının arasında elimi tutup beni koltuğa çekti. Kilitlenmiş dizlerim yüzünden bir santim bile hareket edemiyordum. Başka seçeneğim olmadığından dolayı oturdum. Kylie sonunda kahkahalarının arasına sözcükler sıkıştırmayı başardığında maraton koşmuş gibi nefes nefeseydim. “Hayır, gitme, az önce dediğin şey... *ahbap*, çok iğrenç ya. Yani, Lucas’ı seviyorum ama buna zorunluyum. Aksi takdirde başım ebeveynlerimizle belaya girer.”

Ebeveynleri mi?

“Bir dakika... ne?”

Kylie gülümsedi. “Evet, suçluyum. Ben Lucas’ın kız kardeşiyim ama aramızda sadece birkaç yaş var.”

Ellerim utancımı kapatmak için otomatik olarak yüzüme doğru uçtu. Yavaşça, “Ben sandım ki sen... ama senin soyadın Martin,” diye mırıldandım çünkü gırtlığımda çamur birikmiş gibiydi.

Kylie, yüzükparmağını çevreleyen dövmeyle görebilmem için sol elini kaldırıp yüzüme doğru tuttu. Elini döndürdüğünde Eski İngilizce harfleri net olarak okuyabildim; *MARTIN* yazıyordu.

“Sekiz yıl önce, on sekizime girdiğim gün evlendim. Adı Bradley Martin’di. Evliliğimiz, düğün gecesi yaptığımız seks kadar kısa sürdü ve en az onun kadar berbattı. Kusura bakma, bebeğim ama benim hakkımdaki fikirlerini yeniden değerlendirmek zorundasın çünkü ben o asistanlardan değilim.”

Kylie’nin Lucas’ın neyi olduğunu nasıl anlayamamıştım? İkisini birlikteyken çok az görmüş olsam da onun kıza asistandan başka biriymiş gibi davrandığını görmemiştim.

Kylie hakkında peşin hükümlü olduğum için kendimi berbat hissediyordum. “Kylie, ben çok, çok üzgünüm...” diye başladım ama kız elini sallayıp kocaman sırtıttı.

“Şaka mı ediyorsun? Güven bana, sorun yok.” Ona şüpheli bir şekilde baktığımda içini çekip gözlerini devirdi. “Bak, gerçekten psikopatça bazı varsayımlar görmek istiyor-

san git Lucas'ın fanlarının mesajlarını oku. Bu insanlar *kendilerini adamış* fanlar, benim kim olduğumu çok iyi biliyorlar ama yine de neler neler diyorlar.”

Güçlkle yutkundum. “Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

Kylie'nin sırtışı yavaş yavaş yerini endişeli bir ifadeye bıraktı. Bu tür ifadelerden hep nefret etmişim çünkü hiçbir zaman hoş bir şeyin işaretçisi olmazlardı. Kylie kafasını eğip önündeki çatal kaşığı düzenlemeye başladı.

“Fondüden nefret ediyorum. Gerçekten ama gerçekten iğreniyorum,” dedi cırtlak bir sesle.

“O zaman neden buraya gelmek istedin? Başka bir yere gidebilirdik. Ben zor beğenen biri değilim. Yani...” Oysa terlemiş ve gerilmiştim. Yüzünde beliren ifadenin erimiş çikolata ve peynir nefretinden kaynaklandığına inanacak kadar saf değildim. Hayır, Kylie başka bir şey saklıyordu. Bu geceyi ikimiz için de tamamen mahvedecek bir şey.

Parmağıyla bir yeri işaret ederek, “Çünkü o istese gelmezdin,” diye fısıldadı kalbim, sesini duyabildiğime yemin edebileceğim kadar güçlü bir şekilde gümbürderken kafamı çevirip onun parmağını takip ederek daha küçük bir kabine baktım.

Lucas oradaydı.

Midem düğümlenir gibi olunca kollarımı karnıma sardım.

Neden bu restorana gelip bu şekilde... *ıyy*, rock yıldızı cazibesini etrafa yayıyordu ki? Ben neden şu anda düşün-

miyor, hareket edemiyor ya da konuşamıyordum? Karnımı tutmak ya da küçülmeyi veya görünmez olmayı dilemekten başka yapabildiğim tek şey gözlemdi. Lucas, esmer güzeli bir garson kızı yanma çağırıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Kız geri çekilince ona kışkırtıcı bir şekilde gülümseyip kafasını salladı ve saçlarını savurarak dönüp aldığı emri yerine getirmeye gitti.

Lucas ona ikinci kez bakmadı.

Şimdi kalkmış, *benim* masama doğru yürüyordu. Kafatasımın arkasında oluşmaya başlayan kızıl renkli sis yüzüme doğru inip birkaç saniyeliğine önümü görmeme engel oldu. Kylie ve Lucas tarafından oyuna getirilmekten dolayı bu kadar sinirlenmiştim işte.

Hâlâ konuşamıyor olsam da Lucas'ı daha net görmeye başladığımda öfkeden kuduruyordum.

Lucas kule gibi tepemde dikildi. Ela gözleri benimkileri delip geçiyordu ve yakışıklı yüzünde ukalaca bir sırıtış vardı.

“Seninle akşam yemeği yiyeceğim, Sienna,” dedi.

Beşinci Bölüm

Lucas Wolfe'la asla ama asla yemek yiyemezdim. Onunla yemek yemeyi kabul ettiğim son seferde olanlardan sonra hayatta yapamazdım. Bu yüzden bedenimin alt kısmını tekrar hissetmeye başladığım anda kabinden fırladım. Çok uzun olduğum için dizlerim masanın kenarına sert bir şekilde çarptığında acıyla yüzümü buruşturup utançla eğilirken gözlerim bir Lucas'a bir kardeşine kayıyordu. Kylie'nin kafası hâlâ eğikti ve ona dik dik baktığımı göremiyordu ama Lucas...

Lucas benden yarım metre kadar uzakta durmuş, kabin- den çıkış yolumu kapatırken direkt olarak gözlerime bakıyordu. Sakin ve muhteşemdi, eğleniyormuş gibiydi ve hayvani görünüyordu. Şu anda istediğim her şeyi ve korktuğum her şeyin somutlaşmış haliydi.

Onu istediğimi unutursam daha güvende olacaktım. Hatta eve dönüp bu geceyi tamamen unutursam daha iyiydi.

Kylie'ye, her kelimeye baskı yaparak, "Lütfen, beni büyükannemin evine geri götür," dedim. Lucas yemeğimizi işgal etsin, sonra da onunla yatağa girmem için ikna etsin diye beni kandırıp buraya getirdiğinden dolayı ona çok kızgındım. Ancak daha da önemlisi buna kandığım ve Kylie'nin evi kurtarmak için gerçekten de bir çözüm yolu olduğuna inandığım için kendime kızgındım.

Kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Kylie, lütfen?" diye fısıldadım.

Etrafımızdaki masalarda oturan birkaç insan yemeklerini ve sohbetlerini bırakmış, neler olduğunu anlamak için bize doğru eğilmişlerdi. Kafalarındaki düşünceleri hayal edebiliyordum. *Âşıkların kavgası mı acaba? Ya da arkadaşıyla çok vakit geçiren kız arkadaşını eve götürmeye gelen bir adam?*

Kendime, bu insanların ne düşündüğünü umursamam gerektiğini, çünkü onları bir daha görmeyeceğimi söyledim ama sadece kendimi daha da utandırmakla kaldım. Birleştirdiğim ellerim kıpkırmızı olmuştu ve parmaklarımın arasında Lucas'ın boğazının olmasını diliyordum. Tabii bu gerçekleşmeyecek bir şeydi.

Dileğimin gerçekleşme ihtimali, yer yarılrsa da içine girsem daha büyüktü.

"Otur, Sienna," diye emir verdi Lucas kısık bir sesle. Kafamı inatla iki yana sallayarak burnumdan derin bir nefes

aldım. Bir elimle kabinin deri yaslanma yerini, diğer elimle de masayı kavradım.

“Lütfen, çekil de gideyim,” dediğimde bana tehlike dolu bir bakış attı.

“Söyleyeceklerimi duymadan olmaz.”

“Seni yeterince dinledim, Lucas. Bu yüzden yolumdan çekil,” dedim sıktığım dişlerimin arasından.

Kafasını bana doğru eğdiğinde kulağıma vuran nefesini hissettim ve nane kokusu aldım. “Bir kere olsun bindiğin dalı kesmeden önce sana denileni yap.”

Şaşkınlıkla Kylie’ye baktığımda onun da benim kadar kızarmış halde telefonuna bakmakta olduğunu gördüm. Belki de beni buraya çektiği için kendisini berbat hissediyordu. Fakat sonra bu düşünceyi kafamdan attım. Ağabeyine benziyorsa gururumun incinmesinden çok şu anda, bizi izlemiyor gibi yapan insanlara izlenecek malzeme verdiğimiz için endişeleniyor olmalıydı. Büyükanne çektiği numaraya da inanmamalıydım ama her zaman insanlar hakkında olumlu düşünmeye eğilimliydim.

“Otur, Sienna,” diye tekrar etti Lucas.

Gözlerimle ona hançerler fırlatırken kalçam koltuğa değene dek sessizce çöktüm. Lucas memnuniyet dolu bir sesle kulağa “işte benim kızım” gibi gelen bir şeyler mırıldandı ve yanıma oturdu. Ben kabinde kaydıkça o daha da yaklaşıyordu. Sonunda hareket etmeyi bıraktım çünkü aramıza daha fazla mesafe koymaya çalışmaya gerek yoktu. Neredeyse Kylie’nin kucağına oturacaktım.

Dibimdeki Lucas'ın sıcak ve sert bedeni son derece fark edilebilirdi.

*Ne diyeceğini dinledikten sonra buradan gidip bu gece-
nin yaşandığını tamamen unutabilirim*, dedim kendi ken-
dime.

Tabii Lucas kafamı biraz bulandırdıktan sonra. Onu be-
cermem için beni ikna etmeye çalıştıktan sonra.

Tüylerim diken diken oldu.

Lucas, kardeşine, “Caddenin karşısında olacaksın, değil
mi?” diye sordu. Kylie olumlu yanıt verince ona döndüm ve
kalktığını gördüm. Ağzım bir karış açık kalırken kafamı iki
yana sallamaya başladım. Beni satmış olsa da onun gitmesini
istemiyordum. Beni bu duruma sokan kendisiyken ona
kaçma hakkını kim veriyordu?

“Gidemezsin,” dedim kalınlaşmış sesimle.

Ancak Kylie bana suçluluk dolu, neredeyse üzgün bir
tebessüm attı.

“Üzgünüm, Sienna ama bu mesele ikinizin arasında.
Fakat seni eve ben götüreceğim.” Elimi cesaretlendirici bir
şekilde okşamak için uzandı ama parmaklarına vurarak elini
uzaklaştırdım. Parmağındaki bronz kurukafa yüzüğün keskin
kenarı başparmağımı sıyırmıştı. Parmağımı ağzıma aldım.

“Teşekkürler,” dedim Kylie’ye boğuk bir tonla. Söyle-
mesem de olurdu çünkü ciddi değildim aslında.

Lucas boğazını temizleyince Kylie kafasını eğip kıvrı-
larak kabinden çıktı. “Çok özür dilerim,” diye mırıldandı.
Gözden uzaklaşmadan önce son bir kez daha arkasına baktı-

ğında, onu görmemiş gibi yaptım. Bunun çocukça olduğunu biliyordum ama bir yetişkin gibi davrandırmak bana ne kazandırmıştı ki?

Lucas boğazını temizleyerek dikkatimi kendisine çekti. Sonra yaralı parmağımı ağzımdan çekip öperken. “Tanrım, günah gibi görünüyorsun,” diye homurdandı.

Sesindeki duygular –dudaklarının tenime değişindeki çaresizlik– siyah topukluların içindeki ayaklarımdan, karışık bir topuz halinde topladığım uzun, kırmızı saçlarıma doğru yayılan buz gibi bir ürperti hissetmeme neden oldu. Gözlerim titreşerek kapanırken içimden yirmiden geriye doğru saymaya başladım.

Kalkıp gitmek çok da zor olmazdı. Hayır, hiç zor olmazdı. Bir taksi çağırabilir ya da Tanrı saklasın, Seth’i arayabilirdim. Burada Lucas’la kalmamalıydım çünkü ailemin hayatına olduğu kadar benim akıl sağlığıma da kötü etki yapıyordu.

On yedi, on altı, on beş...

Ama onu dinlemeden gidersem zayıf görünecektim. Onun etrafında olmaya dayanamadığımı anlayacaktı. Ona karşı koyamayan parçamın *ne kadar büyük* olduğunu görecekti. Ve bunu bana karşı kullanmayacağını düşünmek istesem de kullanabileceğini biliyordum. Lucas istediğini elde etmek için her türlü zayıflıktan yararlanacak biriydi.

Yedi, altı, beş...

Hayır, gitmeyecektim. Ne diyeceğini öğrenene...

Parmakları saçlarımdan arasına girip hızlı, nazik hareket-

lerle tokaları masaya fırlatmaya başladı. Kırmızı tutamlar yüzüme, omuzlarıma döküldüğünde ikimiz de aynı anda nefesimizi tuttuk.

“Kahrolası saçların...” diye mırıldandı başparmağımın üstündeki dudaklarıyla. Her hecede tenime değen dili harika hissetmeme neden oluyordu.

“Benden ne istiyorsun?”

“Her şeyini,” diye fısıldadı elimi bırakırken. Dudaklarını şakağıma bastırıp kokumu içine çekerken nefes alışverişlerini dinleyip vücudundan yayılan sıcaklığın içime ısı ve zevk dalgaları yaymasına izin verdim. İnlediğimde Lucas homurdandı. Sonunda kendinden geçmiş bir şekilde konuştu. “Ama şimdilik... benim için çalışmanı istiyorum.”

Geri çekilerek aramıza profesyonel sayılabilecek bir mesafe koydu. Peynir ve sebzelerin masadan gittiğini, şimdi önümüzde salata tabaklarının durduğunu gördüğümde şoka girdim. Kendimi Lucas’a öyle kaptırmıştım ki garsonun geldiğini bile fark etmemiştim.

Kahrolası adam sürekli ama sürekli dikkatimi dağıtmayı başarıyordu.

Lanet olsun ki ben de ona izin veriyordum. Neden bunu kendime yapıyordum?

Lucas çatalım salatasına batırıp bir lokma aldı. Onun yavaş, düşünceli hareketlerle lokmasını çiğnemesini izledim. Bir dakika önce parmağımda hissettiğim dilinin küçük hareketleri bedenimin yanmasına neden oluyordu. Adam, yemek yemek gibi basit bir şeyi baştan çıkarma sanatına dönüştürü-

Teklif

yordu. Onun dudaklarımı dişlerinin arasına almasını hayal ederken kendi dudağımı ısırığımı fark ettim.

“Sana... hizmetlerin karşılığında Bayan Previn’in evini teklif ediyorum. On gün. Benim kurallarım. Tek yapman gereken, her ihtiyacımı karşılamak. Sonra büyükannenin evini almayacağıma dair sözleşmeye kendi imzamı atacağım.”

Kelimeleri bozulmuş pekmez gibi yavaşça beynime dolarken saniyeler önce hissettiğim arzunun yerini utanç aldı. “Ben öyle biri değilim,” diye fısıldadım. Gözlerimde biriken, yanaklarıma dökülüp dikkatlice yaptığım makyajı bozmakla tehdit eden yaşları görmesin diye kafamı çevirmiştim.

Lucas baş ve işaretparmaklarıyla çenemi tutup beni kendisine bakmaya, onunla yüzleşmeye zorladı. Dudaklarını büzüp alaycı bir şekilde bakarken yüzüne yumruk geçirmek için parmaklarımı elbisemin kumaşına batırmak zorunda kaldım. “Öyle biri olduğunu söylemedim. Ben sadece senin, istediği şey için çalışmayı seven biri olduğunu düşünüyorum.”

Bu söylediği, çıktığımız zamanlarda Preston'ın yaptığı zalimce yorumların hepsini bir araya toplayıp bir milyonla çarpıyordu. “Para için seni becermeyeceğim, Lucas.”

Sırtım dimdik bir şekilde kabinden çıkmaya yeltendi-
ğimde beni durdurmaya çalışmadı.

Haykırmamak için kendimi zor tutarak masadan üç adım uzaklaşmışım ki tekrar konuştu. “İşe seks dahil değil.” Sesi öyle yumuşak ve soğuktu ki odada kuvvetli bir rüzgâr esmiş gibi ürpermeme neden olmuştu.

Omzumun üstünden ihtiyatlı bir şekilde ona baktım. Lucas salatasını önünden itmiş, kolunu kabinin dayanma yerine atmış bir halde benim geri dönmemi bekliyordu. ama şaşırtıcı olan yüzündeki ifadeydi. Alaycı bakışları gitmiş, yerini mahcup ve içten bir bakış almıştı.

“Ne?”

Parmağıyla kalktığım yeri işaret etti. “Otur da konuşalım.”

Yine emrediyordu ama dikkatimi çekmişti. Bu akşam bu konuşmayı bitirmeden buradan asla gitmeyeceğimi biliyordu. Sakince kabine girip onunla yüz yüze bakacak şekilde oturdum. Çatalımı parmaklarımın arasında döndürerek onun konuşmasını beklerken gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyordum.

Lucas birkaç dakikalığına terlememe ve koltuğumda kıvrınarak binlerce senaryo üretmeme izin verdi. Ben de ayakkabımın ucunu yere vurarak kesik ve kuvvetli bir ritim tutturdum. Lucas sonunda bir nefes alıp konuştu.

“Kylie tatil için New Orleans’a gidiyor. Benim de o yokken kişisel asistana ihtiyacım olacak.”

“Kişisel asistan,” diye tekrarladığımda kafasını eğip yüzünü acıttığına emin olduğum bir şekilde, nazikçe gülümsedi. Bende agresiflik neyse Lucas Wolfe’ta naziklik oydu. Yani bütünüyle tuhaf bir şeydi.

“Hı hı. Tabii doğal olarak tanıdığım birini istedim. Seni.”

Beni... Your Toxic Sequel’in *hiçbir* setinde çalışması istenmeyen kızı. Yatağına bağlanmayı reddedince evinden kovduğu kızı.

Hâlâ bir yerlere bağlamayı istediği belli olan kadını.

“Seninle çalışmamı istiyorsun çünkü benimle seks yapmak istiyorsun,” diye hırladım. Sonra burnumdan nefes verip devam ettim. “Kişisel asistanın olacağımı söyleyebilirsin ama bunun sebebi sadece seks. Bu yüzden niye direkt olarak seni becermemi istemiyorsun?”

Öyle rahatsız edici bir şekilde gülümsedi ki hâlâ yanında olduğum için aklımı sorgulamam gerekti. Bu gülümseme aynı zamanda neden kendimi hemen onun kollarına atmadığımı merak etmeme de neden olmuştu. *Sana yapacaklarından dolayı*, diye uyarıda bulunda kafamın içindeki küçük bir ses. *Her şeyini alacak ama karşılığında kahrolası bir şey bile vermeyecek.*

“Söyledim ya,” dedi. “Bu işte seks yok.”

“Peki, büyükannemin evi için neresinde?”

“Belli değil mi? Ev senin ödemen olacak. Sen on günlüğüne oyunumu oyna, ben de sana evi vereyim.”

İçtiğim bir yudum su yanlış yere gidince boğulur gibi olup göğsümü tuttum. Lucas endişeli bir ifadeyle bana yaklaştı. Soluk soluğa iyi olduğumu söyledim, sonra dediklerini tam olarak sindirmeye çalışırken burun köprümü sıktım.

On günlüğüne onun için çalışmamı istiyordu. Büyükannemin evine bedel olarak.

Vay canına.

“Sen kokain falan mı kullanıyorsun ya?” diye sordum daha önce hiç kullanmadığım kaba bir sesle. Lucas’ın kaşları kalktı ve dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Bu hiç... bu akla

yatkın bir şey mi? Dünyada verilmiş en aptalca iş kararı bu olsa gerek.”

Lucas kıkırdayarak dirseklerini masaya koydu ve parmaklarını birleştirip çenesini ellerine dayadı. Gri-siyah Henley tişörtünün kolları hafifçe sıyrılınca bakışlarım sol bileğindeki dövmeyle kaydı. Dikenlerle çevrili süslü iskelet anahtar çizimi, sağ kolundaki yıldızlardan oldukça farklıydı.

“Sadece bir ev,” dedi. İrkildim. Vücudumun bu hafif kıpırtısını onun görmemiş olmasını umdum ama içten içe gerileyip tüm gücüyle suratıma bir tokat indirmiş gibi hissediyordum. Onun sadece bir ev olarak gördüğü şey büyükanem, ben ve Seth için tamamen farklı bir anlam ifade ediyordu.

“Sadece bir ev,” diye tekrarladım.

Lucas kayıtsız bir şekilde geniş omuzlarını silkince karışık saçları ensesini okşadı. Şu anda bile, ona aşırı derecede kızgın olsam da uzanıp ellerimi saçlarına sokmak istiyordum. “Sadece para.”

“Çok para,” diye tısladım. “Çok fazla para.”

“Bende ondan çok var. Büyükannenin evine verdiğim parayı bir ayda partilere, striptizcilere ve âlemlere harcıyorum ben.”

Her nedense çok fazla şaşırmamış ama iğrenmiştim. Onun bir ev almaya yetecek parayı, Candi ismindeki, spreyle bronzlaşmış bir striptizciye yağıdırması düşüncesini kafamdan atarak dengeli bir sesle konuştum. “Ama sen bundan ne kazanacaksın? Seninle seks yapmamı istemiyorsan niye böyle bir teklif sunuyorsun?”

Konuyu değiştirerek, “Senin hakkında ne fark ettim biliyor musun?” diye sordu ve cevap vermediğimde konuşmaya devam etti. “Etrafındaki herkese karşı sinir bozucu bir şekilde itaatkârsın... ben hariç.”

O anda kafama dank etti. İki yıl önce beni evinden neden kovduğunu, şu anda beni neden istediğini anladım. Ben Lucas Wolfe için bir mücadeleydim. “Sana teslim olmamı istiyorsun,” diye fısıldadım. Bunu duymaktan dolayı incinmiş miydim yoksa tahrik mi olmuştum emin değildim.

“Bunu isteyerek yapmanı istiyorum, evet,” dedi.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Lucas, bedenlerimiz birbirine değecek şekilde bana yaklaşırken gardım düştü ve ona çekilmesini söylemedim. Parmaklarımı ellerinin arasına alıp başparmaklarıyla bileklerimi ovalamaya başladı. “Neden?” diye fısıldadım. “Başkaları olabileceksen neden *ben*...”

“Dürüst olmamı mı istiyorsun?” diye sorduğunda birkaç yıl önce soyunma odasında bana aynı şeyi sorduğu anı hatırladım. Yavaşça kafamı salladığımda gülümsedi ve sıcak dudakları kulağıma değene dek eğildi. “Seninle tanıştığım andan beri her şeyine sahip olmak istiyorum. Seni bırakmam için bana yalvardığını duymak istiyorum.”

Büyük bir çaba göstererek nefesimi dengeli tutmaya çalışıp onunla göz göze gelmek için geri çekildim. “Hayır dersem?”

Bileklerimi bıraktı ama benden uzaklaşmadı. “O zaman akşam yemeğini bitirip gidebilirsin. Hiçbir zorunluluğun yok.”

“Ama evi alamayacağım.”

Dediğimi duymazdan gelip yemekleri –karides ve bifttek– getiren garsonlara çekici bir şekilde gülümsedi. Ona bakışlarından, Lucas’ın kim olduğunu ve bu restorani iş görüşmeleri için kullandığını bildikleri belliydi. Kafalarını eğik tutup pek fazla konuşmadan işlerini halletmelerine bakılırsa onun burada yaptıkları yüzünden birilerine sitem edeceklerini sanmıyordum. Lucas muhtemelen görüşmesinin bölünmemesi için iyi para ödüyor ve peçetelerini imzalıyordu.

Çatalımla tabağımdakileri oynatmaya başladım. İştahım kaçmıştı. Tek istediğim şu görüşmeyi bitirip eve giderek duş yapmaktı. Yine de, “Seninle seks yapmamı istemeyecek misin?” diye sordum.

Tanrım, niye onu sorguluyordum ki? Hemen kalkıp gitmeli ve bu görüşmeyi sonlandırmalıyım. Bu akşam konuştuğumuz her şey eskort, eskort diye çılgık atıyordu.

Lucas’m dudakları kıvrıldı. “Kızların beni becermesi için onlara para ödemem gerekmiyor, Sienna. Ve bunu yapmaya seninle başlamayacağım. Ben sadece on gün için benimle olmanı, her ihtiyacımı karşılamayı istiyorum. Albümün son birkaç şarkısını kaydetmek için grubum buraya geliyor, ayrıca bir film ekibiyle belgesel çekiyorum. Bir de Atlanta’daki yakın bir arkadaşımın partisine gidip orada sahneye çıkmam gerek. Organize olmak için birisine *ihtiyacım var*.”

“Bu birisi de ben oluyorum çünkü senin küçük...”

Öne eğilip tek parmağını ağzıma bastırdı. İçgüdülerim devreye girince dudaklarımı yalamak istedim ama dilim par-

mağına değdi. “Asistanım olmanı istiyorum,” dedi. “Ve evet, seni istiyorum. Hep seni istedim. Bunu benim için yaparsan evin tapusunu sana teslim ederim, büyükannen de tahliye edilmek zorunda kalmaz. Sonra ben Kaliforniya’ya dönerim ve herkes mutlu mesut yaşar.”

“Ve cinsel bağlamda hiçbir şey istemeyeceksin, değil mi?” diye sordum son bir kez.

Lucas’ın aç gülümsemesinde bir ikaz barındığını biliyordum. “Ah, sevişeceğiz, Sienna. İnan bana, seni gözüme kestirdiğim andan beri bu zaten kesin bir şey. Ancak bu sefer bana yalvaran sen olacaksın, tersi değil. Ve bunu yaptığında kendini bana vermeye tamamen hazır olmuş olacaksın.”

Omuzlarımı dikleştirerek gergin bir şekilde arkama yaslanıp gözlerimi yemek dolu tabağıma diktim. “Anlıyorum.”

Kare şeklinde katlanmış bir kâğıdı masanın üstünde kaydırdı. Kâğıdı açtığımda düzgün bir elyazısıyla yazılmış adını, telefon numarasını ve saati gördüm.

21.00

Lucas, “Teklif yarın akşama kadar masada olacak,” dedi.

Altıncı Bölüm

Lucas'ın bu ultiatomundan sonra tartışacak pek fazla bir şey kalmadığından artık eve gitmek istediğimi söyledim. Bu sefer kararına karşı çıkmadı. Telefonunu cebinden çıkarıp parmaklarını düz ekranda kaydırırken onu dikkatlice izledim. iPhone'unu ekranı alta gelecek şekilde masaya koyduktan sonra bana gergin ve sert bir şekilde baktı. "Kylie'ye mesaj attım. Birazdan gelir."

Lucas'ın dediği gibi kız kardeşi beni büyükannemin evine geri götürmek için on dakika sonra restorana geldi. Kylie arabasını West End Bulvarı'nın dur-kalk trafiğinde sürerken bir yandan da gergince benimle sohbet etmeye çalışıyordu ama ben konuşmaya gönüllü değildim. Onun gidip her şeyi Lucas'a garmazlayacağını biliyordum. Ona ne dersem diyeyim –ağzımdan ne çıkarsa çıksın– direkt olarak Lucas'ın

benim için kafasında tuttuğu dosyaya aktarılacaktı.

Şu anda ihtiyacım olan son şey buydu.

Kylie bitkin bir şekilde inleyip radyonun düğmesine sertçe basarak arabanın içinde gümbürdeyen rock şarkısını tam gitar solosunun ortasında kesti. “Bir şeyler söyler misin? İstersen bana küfret, hain bir sürtük olduğumu söyle ama beni görmezden gelme.” Bir çakmağın yakılmasını duydum, sonra burnuma mentol esanslı sigara kokusu geldi. Sigara içen insanların yanında büyümüş ve lisede bir Marlboro devresinden geçmiş olmama rağmen abartılı bir şekilde öksürdüm. Kylie burnunu çekerek, “Eski kocam da bu görmezden gelme saçmalığını yapardı. Berbat bir şey bu. Çok kötü,” dedi.

Görünüşe göre ortak bir noktamız vardı çünkü Preston da aynı taktikleri benim üzerimde uygulardı. Ancak bu yine de kararlılığımı yok edecek bir şey değildi. Yanağımı soğuk cama dayayıp dişlerimi birbirine sürttüm.

“Lucas’m bir şeyi istediğinde neler yapabileceğini anlamıyorsun,” diye devam etti onunla konuşmaya niyetim olmadığını anladığında.

Yani kızıl kafayı ağabeyinin ayağına götürmek işinin bir parçası mıydı? Ne harika. Lucas’ın parmağını şaklatıp elde edebileceği bir nesne olmadığımı, çok kıymet verdiğim bir şey söz konusuken bana öyle bir teklif yapmasının yanlış olduğunu anlamıyor muydu bu kız?

Ona yardım ettiği için kendisinin de en az onun kadar berbat biri olduğunu anlamıyor muydu?

Sonunda Kylie arabasını büyükannemin evinin özel yoluna döndürdü ve akşamüzeri yaptığı gibi aracı garaj yolunun ortasına bırakmaktansa evin önüne kadar gitti.

Ve ben arabadan inmeden önce bileğimi yakaladı. Elimi çekmeye çalıştım ama daha da sıkı tuttu. Bu ailenin hiçbir üyesi istenmeyen dokunuştan anlamıyor muydu? Arabanın içindeki ışıkları yaktığında ona bakmak için hafifçe döndüm. Kylie geleneksel olmayan bir şekilde muhteşem biriydi ama şu an gerginlik dolu yüzüyle yirmi yaş yaşlanmış görünüyordu.

Belki de onu görmezden gelmemeliydim.

Fakat sonra böyle düşündüğüm için kendimi azarladım. Bu akşam onu incittiğim için ikinci kez kendimi kötü hissediyordum ve eğer bunun sonucu da önceki gibi olacaksa Kylie kasıklarına bir yumruk geçirmek üzere demekti.

“Beni bir dinle,” dedi kararlı bir sesle. Oysa sesindeki sertlik gözlerine ulaşmıyordu.

“İyi, dinliyorum.”

“Aslında bu işi yapıp yapmamayı tartışmamalıyız bile. Luke pisliğin teki olabilir –bunu itiraf edecek ilk kişi benim– ama onunla on gün geçirmen için sana *bir torba dolusu* para öneriyor. Onunla çalışman için ne gibi şartlar sunduğunu tam olarak bilmiyorum ve Tanrım, bilmek de istemiyorum ama sonucunda bunu yaptığına değecek.”

Elimi bırakıp evi gösterdi.

“Ben bir fahişe değilim,” dedim. “Hiçbir şey kendimi öyle hissetmemeye değmez.”

Dudak büküp kafasını iki yana salladı. “İnsan kendisini

nasıl görürse odur. Ve bil diye söylüyorum, *öyle biri* olsaydın ağabeyim peşinden koşmakla zamanını harcamazdı. İnsanların düşündüğünden daha seviyeli biridir o.”

Söyledikleri sınırlarımı bozmuştu. Elimi enseme doğru kaldırıp yumuşak eti ovalamaya başladım. Başparmağım yüzüğünün neden olduğu kesik yüzünden hâlâ sızlıyordu –ve Lucas’ın dudakları yüzünden hâlâ karıncalanıyordu– ama bu gırtlığımdaki yanma hissiyle kıyaslanamazdı. Kylie gönulsüzce kafasıyla kapıyı işaret etti.

“Bir şey sormak istersen benimle iletişime geçebilirsin, tamam mı?”

“Numaran var,” dedim.

Arabadan inip soğuk şubat havasına adımımı atarak egzoz ve duman kokusunu içime çektim. Büyükanнем ateş yakmış olmalıydı. “Beni eve getirdiğin için teşekkürler, Kylie,” dedim ve kapıyı kapattım. Ona tekrar bakmadım ama Escalade’in yolda geri geri gittiğini ve Kylie’nin, anayola ulaşana kadar kulak zarını patlatacak bir *heavy metal* şarkı açtığını duydum.

İçeri girmeye pek hazır olmadığım için alnımı ön kapıya yasladım ve düşüncelerimi toplamaya çalışırken yanaklarımdan birkaç damla gözyaşının süzülmesine izin verdim.

Bu akşam neler olmuştu?

Kendimi bütün olanlara dışarıdan şahit olmuş gibi hissediyordum neredeyse. Sanki yarın uyanıp Los Angeles’ta olduğumu fark edecek, Tomas çırpınmalara başlamadan işe yetişmeye çalışacaktım.

Fakat sonra evin içinden gelen televizyon seslerini duydum; büyükannem en sevdiği programı izliyordu. Kuvvetli rüzgârın, birkaç gün önce bacağımda jiletle kestiğim bir yere vurduğunu hissettim. Baş ve işaretparmaklarımı birbirine sürtüp bacağıma dokunurken ürperdim.

Bunların hepsi çok gerçek geliyordu.

İçimi çekerek eve girip kapıyı arkamdan kapattım.

“Ben geldim,” dedim neşeli bir şekilde, kafamı oturma odasına uzatarak.

Büyükannem sırtarak, “Tıpkı lisedeyken bir randevudan döndüğün zamanlarda konuştuğun gibi konuştun,” diye dalga geçti. Odanın öbür ucundaki televizyon koltuğunda oturuyordu. Mutlu görünmek için elimden geleni yaptım ama daha yakında olsaydı veya gözlüklerini takmış olsaydı başım belaya girerdi. “Tori’yle iyi vakit geçirdin mi?”

Zorla güldüm. “Tori ev arkadaşım, büyükanne. Bu akşam Kylie’yle çıktım. Bak, sabah erken kalktığım için çok yorgunum, bu yüzden duş yapıp bir şeyler okuyacağım. Yatmadan önce yapmamı istediğin bir şey var mı?”

Boğazını temizlerken yüzündeki gülümseme soldu. Mavi gözlerindeki parıltı da yok olmuştu. “Bu akşam Seth’le konuştum.”

“Ah,” diyebildim sadece. Kardeşim bugün konuştuklarımız hakkında bir şey mi demişti acaba? Zaten yüzleşme konusunda fikir değiştirip nereye gittiğini itiraf etmesi için büyükannemi tatlı dille ikna etmek tam da Seth’e göre bir şeydi.

Büyükannem kafa salladı. “Yarın üçümüz ev aramaya

çıkalım dedi,” diye cevap verdi. Bu sefer sesim çıkmadı ama ağzım “O” şeklini aldı. Büyükanнем ciğerlerini havayla doldurup gözlerini ellerine dikti. “Ona yalnızca siz de benimle gelerseniz gideceğimi söyledim.”

“Her zaman, büyükanne,” dedim. Ayaklarım beni otomatik olarak ona sürükleyince yere diz çöküp ona uzun uzun sarıldım. Sonra gözlerine bakmamaya dikkat ederek yanağını öptüm. Az önce ağladığımı anlamasını istemiyordum. “Seni seviyorum ve her ne olursa olsun yanında olacağım.”

“Ben de,” diye fısıldadı kırmızı saçlarını okşayarak.

Basamakları tırmanırken sanki yüz kiloluk yük taşıyor-muşum gibi hissediyordum. Duşa girince kollarımı dizlerime dolayarak oturdum ve sıcak suyun Lucas’ı düşünmemi ve istememi engellemesine izin verdim. Fondü restoranında olanlardan ve kafamı o kadar karıştırdıktan sonra bile adını duymak midemin kasılmasına neden oluyordu.

Buhar yüzünden öksürmeye başlayıp boğulur gibi olduğumda suyu kapattım ve musluktan yere damlayan suyu dinleyerek olduğum yerde oturmaya devam ettim.

Yatağıma girerken titriyordum ama bedenim alev alevdi.

İhtiyaç ve arzu yüzünden. Söylenmemiş sözler ve Lucas’la aramızda bitmemiş şeyler yüzünden. Başka biri için hiç ama hiç hissetmediğim duygular yüzünden.

Duşa girerken aradığım o anlık dikkat dağınıklığı yok olduğu için uyuyamıyordum da şimdi. Nefessiz kalmış gi-biydim ve beni kazanabileceği bir nesne gibi gören bir adam için acı çekiyordum.

Ertesi sabah uyandığımda Tori'nin birkaç tane mesaj attığını gördüm. En iyi arkadaşım onu aramadığım ya da mesaj göndermediğim için endişelenmiş ve Lucas'ın etkisine kapılmış olmamdan korkmuştu. Varsayımının bu kadar doğru olmasına homurdanarak iyi olduğuma dair bir e-posta yazmaya başladım. Lucas, Kylie ya da dün akşam hakkında hiçbir şeyden bahsetmedim çünkü Tori, üç bin kilometre öteden bile boktan bir durumu algılayabilecek çılginca bir kabiliyete sahipti.

Mesajın iyi olduğunu kanaat getirince de gönder tuşuna bastım. O sırada yeni bir mesaj geldi ama bu seferki Kylie Martin'dendi. Mesajı basit ve kısa bir satırdı:

Sienna, seni bu işe soktuğum için çok özür dilerim.
K

Ona ne diyeceğime karar vermek çok vaktimi aldı. Hâlâ kızgındım –düzeltme yapıyorum, beni kandırdığı için öfkeden köpürüyordum– ama aynı zamanda dün akşam olanlar yüzünden hâlâ canımın sıkkin olduğunu anlamasını da istemiyordum. Çünkü eğer anlarsa Lucas'ın da bunu öğrenme olasılığı yüzde doksan dokuzdu. Sonunda ona kısa ama hoş bir mesaj gönderdim.

Endişelenme, ben iyiyim. Lütfen, akşam yemeği için benim adıma Lucas'a teşekkür et.

Kylie cevap göndermeden bilgisayarımı kapattım ve

üstüme dar bir kot pantolonla büyük beden, yarasa kollu bir kazak geçirdim. Odanın ortasındaki çizmelerimi alıp çıplak ayakla alt kata indim. Büyükanmem mısır gevreği ve hindi pastırmasından oluşan kahvaltısını yemeye başlamıştı bile. Seth de yanındaydı.

“İyi... sabahlar?” Erkek kardeşim burada olduğu için ceptelefonumdaki saate bir kez daha baktım; dokuza çeyrek vardı. Onun gece ikiyle öğlen saatleri arasındaki saatlerin varlığından haberi olduğunu bilmiyordum ama şimdi beni yanıltmıştı. “Erken kalkmışsın.”

“Beni gördüğüne sevinmemiş gibisin,” dedi ağzındaki devasa Rice Krispies lokmasının arasından. Kafasına bir beyzbol şapkası takmış, üstüne de Abercrombie & Fitch marka, rengi solmuş bir polo tişört giymişti. Onu böyle görünce aklıma üniversitede bütün yıl mini şortlar ve yelken ayakkabıları giyen tiki çocuklar geldi.

“Tabii ki de sevindim.” Masanın ortasındaki bir sandalyeye oturup bir büyükanne bir kardeşime baktım. Seth’in neden geldiğini düşünerek en az bir dakika harcadıktan sonra dün gece ben odama gitmeden önce büyükanmemin ne dediğini hatırlayarak alnıma bir şaplak indirdim.

“Ev arama?” dedim soru sorar gibi.

İkisi de kafa salladılar.

Ben ayakkabılarımı giymek için sandalyemi geri iterken Seth, “Akşamdan kalma mısın, Si?” diye sordu. Ona dik dik baktım. Seth kendini korumak ister gibi ellerini kaldırdı.

“Ben içki içmem,” dedim sertçe, deri binici çizmelerimi

teker teker dizime doğru çekerken. Ona arabasının konsolunda gördüğüm Jose Cuervo şişesini hatırlatmayı düşündüm ama büyükannem ikimize de yalvarır gibi baktığı için sustum. Sırf Seth'in ağzına bir tane geçirmek istiyorum diye büyükannemi üzmenin bir manası yoktu.

Tabii kötü ruh halimin arkasındaki tek sebep kardeşim değildi.

İtiraf etmeyi ne kadar istemesem de hâlâ Lucas yüzünden öfkeliydim ve canım sıkındı. Sadece bir akşam yemeğiyle bile hiç çaba göstermeden beni çözmeyi başarmıştı. Onunla on gün geçirsem kafama, kalbime ve bedenime neler yapabilirdi hayal bile etmek istemiyordum.

Bu benim için hiç iyi olmazdı.

Ayağa kalkan Seth tişörtünün önündeki kırıkları silerken, "Sen hazırsan biz hazırız," dedi.

Gözlerimi devirmemek için kendimi tutup tatlı bir şekilde gülümsedim. "Gidelim o zaman."

Kardeşimin yataktan erken çıktığını görmek beni sadece şaşırtmıştı ama onun şehirdeki uygun mekânları görmek için önceden randevu aldığını öğrendiğimde neredeyse kalbim duracaktı. Seth, onun kamyonetiyle gitmemiz konusunda ısrarcıydı. Birkaç gün önce beni havaalanından aldığı günden sonra aracını temizlemişti ama içerisi baharatlı rom, McDonald's ve kismuk kokuyordu.

İğrenç.

Büyükannem de fark etmiş gibiydi çünkü birkaç kez etrafı kokladı fakat hiçbir şey söylemedi.

İlk mekâna doğru ilerlerken, muhabbeti kardeşimin okul programı etrafında çevirmeye çalışarak –çok sıkıcıydı– büyükanneimin salı günleri ne yaptığı konusunu açmasını diye çabaladım. Konuyu bir kez daha değiştirip Tennessee Titans’a getirdiğimde Seth bana dikiz aynasından öfkeli bir şekilde baktı. Futbol hayranı olmadığımı biliyordu.

“Yapma,” dedim sadece ağzımı hareket ettirerek. Bugün zaten büyükanne için yeterince zor olacaktı; bu yüzden onun annem konusunu açarak kadını daha da girmesini istemiyordum.

Ama er ya da geç, Kaliforniya’ya dönmeden önce büyükannele bunu konuşacaktım.

İkimiz baş başayken.

İlk eve vardığımızda bizi Tiffany Bernard isimli ev sahibi karşıladı. Kadının yüzüne yapışmış bir megavatlık gülümsemesi ve ifadesiz bir yüzü vardı. Seth’in Dodge Ram kamyonetinden aşağı adımımızı attığımız anda, Fransız manikürü yapılmış elini büyükanneye uzattı.

Bayan Bernard beş dakikalık bir sunum yaptıktan sonra –ve bu iyiydi çünkü ev, parke döşemeleriyle harikaydı ve güzel bir mahalledeydi ama tek katlıydı– büyükanneimin kiralık evleri veya sahip olduğu evler hakkında sorular sordu.

Büyükanneim utanarak yerdeki koyu renkli bir lekeye bakıp titrek bir sesle, “Evime kısa süre önce el konuldu,” dedi.

Bayan Bernard’ın gülümsemesi yok olmadı ama etrafımızdaki hoş havanın değiştiğini hissedebiliyordum. Kadın

evin geri kalanını hızla gösterip odaları incelememiz için pek zaman tanımadı. Turun sonunda ona teşekkür edip kira sözleşmesinin bir kopyasını istedim. Ev sahibesinin soğuk davranışlarına rağmen büyükannem evi beğenmiş gibiydi ve mecbur kalırsam kontratın altına kendi adımı yazabilirdim. Gerçi kredi kartı kullanarak aldığım tek şey geçen sene ödemesini bitirdiğim 2004 model, ikinci el bir Mercury sedandı.

Fakat Bayan Bernard o ürkütücü botoks gülümsemesiyle bana dönerek tatlı bir şekilde, “Kontrat internet sitemizde bulunuyor, canım,” dedi. O zaman kontratın altına valinin adını yazsak da bir şey fark etmeyeceğini anladım. Bu kadın bizi istemiyordu.

Büyükannem ona teşekkür edip daha sonra arayacağımızı söyledi. Kamyonete giderken ben Seth’le birlikte arkada kaldım. “Bu evi internetten mi buldun?” diye tısladım.

“Craigslis’ten,” dedi pürüzlü bir sesle.

Diğer iki kiralık ev ziyareti de ilki kadar felaket geçti. Bir emlakçı, büyükannemi tamamen görmezden gelip onun yerine benim elimi sıktı ve evi arayan kişinin ben olmadığımı söyledikten sonra ona baş belası olduğunu düşünüyormuş gibi baktı. Sonuncu ev de hayvan sidiği gibi kokan, fazla pahalı bir konaktı. Seth içeri adım attığı gibi çıkıp kafasını iki yana salladı.

“Hayat olmaz,” dedi bıyık altından. Büyükannem küfrettiği için onu azarlayamayacak kadar üzgündü.

Daha sonra kardeşimle ikimiz kaynaklarımızı birleştirip –yani ben biraz para vermeyi önerdim, o da bana borçlu olduğu paranın bir kısmını bağışladı sanırım– büyükannemi,

Nashville sınırından yarım saat ötede bulunan Franklin'deki hoş bir restorana götürdük. Büyükanmem buraya en son iki yıl önce, büyükbabamız ölmeden geldiğini söyledi ama yüzü hiç gülmüyordu. Yemek boyunca da masamızda ağır bir sessizlik vardı.

“John o evi bana” –sanki şimdi söyleyeceği isim canını acıtıyormuş gibi yutkundu– “Rebecca’yı doğurduğumda hediye olarak inşa etmişti. *Country* yıldızlarından ve başka ünlülerden ev için teklifler aldık çünkü gerçekten de orası John’ın en güzel işiydi. Fakat orası bizim evimizdi. Hayatımızdı.”

“Büyükanne...” diye başladım ama cümlenin geri kalanı boğazıma takıldı.

Büyükanmem kendisini gülmeye zorlayıp büyük bir ekmeği kemirmeye başladı. “Şimdi ikisi de yoklar. Artık önemli mi ondan da emin değilim.”

Oysa önemliydi, her zaman da öyle olacaktı. Büyükanmem bunları yaşamak zorunda kaldığı için kendimi çok kötü hissediyordum. Beni korumak için yaptığı onca şeyden sonra onun acı çekmesini önlemek için benim de bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyordum.

Eve döndüğümüzde Seth bizi bırakıp gitti ve büyükanmem yine çok yorgun olduğunu söyledi. Onu yukarı çıkarken izledim ve oda kapısının gıcırdayarak kapandığını duyduğumda yüzümü buruşturdum. Kylie’nin dün yaptığı yorum sanki şu anda söylüyormuş gibi zihnimde yankılandı.

Anlaşma... her şeye değecek.

Korkaklık edip fikrimi değiştirmeden önce çantamın di-

binden, Lucas'ın dün gece verdiği kâğıdı bulup dışarı çıktım. Büyükannemin konuştuklarımı duymasını istemiyordum. Garaj yolunda volta atıp dişlerimi birbirine sürterek Lucas'ın numarasını tuşladım. Onun fiyakalı geri çaldırma zil tonunu –Your Toxic Sequel'in müstehcen şarkılarından biri– dinlerken bir yanım telefonu görmemesini ya da benim aradığımı görüp açmamasını umuyordu.

O zaman en azından ben denemiş olurdum.

Fakat sonra şarkı birden kesildi ve Lucas konuştu. “Fikrini değiştirdin,” diye fısıldadı seksi bir ses tonuyla. Sanki şu anda dibimdeymiş, beni öpüyor, boşalmamı sağlıyormuş gibi hissetmeme neden olmuştu.

Kendimi sersemlemiş hissediyordum.

Büyükannemin çelik banklarından birinin önünde durup, “On gün, değil mi?” diye sordum. Bacaklarıma güvenmediğim için –*o kadar* gergin, *o kadar* heyecanlıydım işte– banka çöktüm.

“Evet,” diye doğruladı. “On gün, benim kurallarım.”

Üstümdeki devasa kazağa rağmen titreyince kollarımı gövdeme sardım. “Ne zaman başlayacağım?”

Lucas cevap vermeden önce uzunca bir süreliğine duraksadı. Neredeyse onun daha iyi bir teklif yapacağını, şu ankiyi geri çekeceğini düşünecektim. Ben dişlerimi gıcırdatırken konuşmaya başladı. “Kylie yarın sabah erkenden gidiyor, yani yarın gelebilirsen çok iyi olur. Avukatıma kontratı hazırlatırım.”

“Bana ev konusunda oyun oynamayacağını garantiliyor-sun yani?”

Kıkırdadığında vahşi sesi nedeniyle tüm vücuduma bir sıcaklık yayıldı. Kollarımı daha da sıktım. “Aksini yapmak iş için kötü olur.”

“Doğru,” dedim.

“Kylie’ye e-posta adresini mesaj at da eğitim yönerge-lerini bu akşam sana göndereyim. Şu anda Gibson’da gitar alışverişindeyim.”

Nerede olduğunu bana kanıtlamak ya da iki yıl önce sadece gitarı ve sesiyle vücudumu, duygularımı nasıl kırılma noktasına getirdiğini hatırladığından dolayı benimle alay etmek için bir Britney Spears şarkısının girişini tıngırdattı.

Onun evine gittiğim gece arabasının radyosunda kanalı değiştirdiğimde çalan şarkıydı bu. Lucas şarkı yüzünden bir iki dakikalığına benimle dalga geçmiş, sonra tekrar rock kanalını açmıştı.

“Pop müzikten mi hoşlanırsın?” diye sormuştu bana yandan bakarak. Kafamı salladığımda, “Anlaşıldı. Hadi, sana aklına gelebilecek tüm o saçmalıkları çalacağım,” demişti. Ve çalmıştı da. Geniş mutfağının granit tezgâhlarında otururken bana özel bir gösteri yapmış ve çalmaya sadece ağzıma çilek vermek veya dudaklarıyla dişlerini bacaklarımda gezdirmek için ara vermişti.

Daha sonra da... eh, benim için çalmaya son verdikten kısa bir süre sonra kendimi bir takside bulmuş, öfkeden köpürerek aptal gibi ağlamıştım.

“Beni eğitime mi göndereceksin?” diye sordum sonunda, Lucas’la yaşadıklarımızı kafamdan atarak. Gitar çal-

mayı birden kesip Gibson mağazasındaki birine bir şeyler mırıldanmaya başladığında düşüncelerimi şimdiki zamanda tutmak benim için daha kolay oldu. Kylie'nin işinin gerçekten de eğitim gerektirecek kadar zor olup olmadığını sorduktum ki Lucas'm on gün içinde katılacağı etkinlikler ve yapacağı geziler aklıma geldi. Ve anlaşmamız temel olarak bir hususa bağlıydı: Bu bir buçuk hafta süresince benim ita-atkâr olup Lucas'm her dediğini yapmam.

“Evet,” dedi. Sesi gülüyormuş gibi geliyordu. “Yani benim misin?”

Korkumu, gururumu ve kalbimin güm güm çarpmasına neden olan bir başka duyguyu bastırarak titrek bir sesle konuştum. “Evet, tamamen seninim.”

Yedinci Bölüm

Lucas eğitim yönergelerini göndermek için akşamı beklememişti. Kylie'ye e-posta adresimi göndermemin üstünden birkaç saat geçmemişti ki Lucas'm e-postası gelen kutumda belirdi. Mesajı kendisi yazmış, göğüslerimin karıncalanmasına ve göğüs uçlarımın sertleşmesine neden olan bir not eklemişti.

Sienna,

Söz verdiğim gibi eğitim yönergelerini mesaja ekledim. İyice incele. Öğren. Anlaşmayı unutma.

Önümüzdeki birkaç günü iple çekmediğimi söyleyemem. O sözcükleri söyledikten sonra tadının nasıl olacağını, içine girdiğimde nasıl hissedeceğini tam olarak hayal edebiliyorum. Sen hayal ettin mi?

Lucas

Hiç düşünmeden cevap penceresini açıp işyerinde cinsel istismarla alakalı kanunların kibirli bir rock yıldızıyla çalışırken geçerli olup olmadığını sordum. Ben eğitim yönergeleri listesini açarken cevabı geldi.

Neden? Benden gözün mü korktu?

Hayır, kastettiği şekilde korkmamıştım. Lucas'tan etkileniyordum, hep etkilenmişim. Ve şüphesiz biliyordum ki bu çekime kapılmamalıydım çünkü bu mutlu son olasılığı olmayan bir şeydi. Seks dışında bir şey için birlikte olmak istesek bile bu imkânsızdı. Lucas'ın kariyeri ve görüştüğü kadınlar bunu kesin kılıyordu.

İşte onun hakkında göz korkutucu olan şey *buydu*.

Lucas'ın "liste"sinin, beyaz boşluklardan çok siyah yazılarla dolu olan birkaç sayfalık bir Word belgesi olduğunu gördüğümde çok şaşırdım. Bir iç geçirerek dizüstü bilgisayarımı kucaklayıp aşağı indim ve mutfaktan bir şişe suyla bir elma alarak oturma odasına geçtim. Bilgisayarımı kahve sehпасına yerleştirip belgeyi açtım ve benim için hazırladığı yönergeleri, tüm kelimelerin üstünde durarak inceledim. Okurken benim gittikçe kızarmaya, ateş gibi yanmaya başlamıştı.

Lucas kendimi ona teslim etmem gerektiğini söylerken dalga geçmiyordu.

"Perşembe sabahı saat tam sekizde yanımda olacaksın. Takriben on günlüğüne benim seçtiğim yerde, benimle bir-

likte kalacaksın. Burası, şehir dışı işlerinde kiralık bir ev ya da otel odası olabilir,” diye okudum fısıltıyla. “Kendi odana sahip olacaksın.”

Büyükanneme geçici olarak veda etmem gerekeceğini fark ettiğimde göğsümün sıkıştığını hissettim. *Döndüğümde her şey daha iyi olacak ama*, diye hatırlattım kendime. Evin tapusunu ona verip artık taşınmayı dert etmesi gerekmediğini söylediğimde yüzünün alacağı hali hayal ediyordum.

“Not almak için elektronik bir tablet taşımaya rıza gösterecek, sana verdiğim ceptelefonuna gelen aramalara ve mesajlara gecikmeden cevap vereceksin. Bu numarayı tanıdıklarına vermeyeceksin.” Özel bir ceptelefonuyla tablet mi? Vay... *canına*. Okuduklarıma inanamaz şekilde kafamı iki yana salladım. “Benim hizmetimdeyken, aksi kararlanmadıkça sabah yedide kalkacaksın.”

Sayfada aşağılara indiğimde üniformam hakkındaki bilgilerle karşılaştım; evet, kahrolası bir üniforma. Çalışırken iç çamaşırları da dahil olmak üzere tamamen siyah giyinecektim. Gerçi ona yalvarmadığım sürece beni soymaya niyeti olmadığını söylediğinden iç çamaşırının neden önemli olduğunu anlamamıştım. Bunun altında özel ve umumi protokol vardı. Ona Bay Wolfe ya da...

Diğer sayfaya geçip, “Efendim diyeceğim,” diye fısıldarken kalbim hızlanmaya başlamıştı.

Dördüncü ve son sayfada eğitim iki kategoriye ayrılmış ve benden beklenenler yazılmıştı: *Fiziksel, Zihinsel ve Sözel* başlıkları vardı.

Kişisel görünüm, konsantrasyon ve konuşma sınırları. Hiçbir koşul altında basınla ya da magazincilerle konuşmayacaktım. Gerçi Nashville’de hiç paparazzi görmemiştim ve istediğim son şey onları aramaktı.

Diğer kategorinin başlığı da *Ceza ve Disiplin*’di ama bunların altına açıklama yerine, “Tartışılacak” yazılmıştı. Bu, içimden bir heyecan dalgasının geçmesine neden olmuştu.

“Bana kesinlikle şaplak atamazsınız, *Efendim*,” diye mırıldandım.

Son iki kategori de *Cinsel Eğitim* ve *Duygusal Eğitim* ‘di. Bu başlıkların üstüne iki çizgi çekilmişti ama keşke belgeden tamamen silinmiş olsalardı çünkü hoşlanmadığımdan pek emin olmadığım şeyler düşünmeme neden olmuşlardı. İslanmama ve kafamın karışmasına neden olan şeyler.

Lucas’a, yönergeleri okuduğumu ve hepsine uymak için elimden geleni yapacağımı söyleyen bir e-posta yazarken durum farklı olsaydı gülmeme neden olacak bir şeyi fark ettim.

Your Toxic Sequel’in son albümündeki son şarkının adı “Efendin”di. Bu şarkıyı ilk kez, bir gün işe giderken radyoda duymuştum ama sözlerin çeyreği sansürlenmişti. Lucas’ın her kelimesi koltuğumda kıpırdanmama neden olmuştu.

Şimdi, *Bay Wolfe*’un yönerge listesini hazırlarken “Efendin” şarkısının sözlerini değiştirip şu anda önümde duran belgeyi ortaya çıkarmasını gözümde canlandırabiliyordum.

Çünkü ekranda gördüğüm çoğu şey bu şarkıda da vardı.

Lucas'ın şarkıyı kimin için yazdığını merak etmeye başlamıştım.

Büyükannem iki saat sonra uyandığında ona önümüzdeki on gün için gideceğim yer hakkında yalan söyledim.

Bu ziyaretimde ona bilerek söylediğim üçüncü yalandı bu. Ve Lucas yüzünden hayatım boyunca hiç yalan söylemediğim tek insana karşı dürüst olamıyor, kendimi berbat hissediyordum. Fakat bunu büyükannemin iyiliği için yaptığımı, gerçeği yanlış yorumlamasına izin vermektense tamamen farklı bir şeye inandırmanın daha iyi olacağına dair kendimi ikna ettim.

Tori'ye de aynı yaklaşımı uygulamıştım. Lucas'ın anlaşmasını kabul ettikten sonra yaptığım ilk şey telefona sarılıp onu aramak olmuştu. Ancak ev arkadaşım cevap verdiğinde donakalmıştım. Tennessee'ye geldiğim günden beri Lucas'tan sanki vebalıymış gibi uzak durmamı söylüyordu ve telefonu açtığında ilk sorduğu şey "Bok Kafa"nm tekrar arayıp aramadığı olmuştu.

Ona aramadığını söylemiştim ama Kaliforniya'ya döner dönmez burada olanların hepsini ona aktaracağıma dair kendime söz vermiştim. En azından böylece kararımın arkasındaki sebepleri telefon üzerinden değil de yüz yüze açıklayabilirdim.

"Patronunun sana bu kadar çabuk ihtiyacı olduğundan emin misin?" diye sordu büyükannem, düşüncelerimi böle-

rek. Beklenti dolu mavi gözleriyle dar yolda durduğum yere bakıyordu.

Onunla göz göze gelmemek için birkaç adım daha atıp soğuk rüzgârın yüzüme çarpmasına izin verdikten sonra yalanıma devam ettim. “Bu hafta ihtiyacı varmış. Diğer asistan çok hastalanmış, bu yüzden kimse işsiz kalmasın diye benim gitmem çok önemli.”

Millete mantıklı gelecek ve Seth tembellik etmeyi bırakıp da birazcık araştırma yapmaya kalkarsa kolayca ortaya çıkmayacak bir hikâye uydurmam yarım saatimi almıştı. Yalanımı kararlaştırdıktan sonra sesimin ikna edici çıkması için aynanın önünde bir kırk beş dakika alıştırma yapmam gerekmişti. Hazırlanır hazırlanmaz da büyükannemi benimle akşam yürüyüşüne çıkmaya ikna etmiştim.

“Bir süreliğine ikinizin de yerini alacak birilerinin olmaması ne kötü.”

Büyükannemi rahatlatmak için hiç beklemeden konuştum. “Gerçekten sorun yok, büyükanne. Kostüm işi titizlik gerektiren bir iştir ve patronum... Eh, o Tomas. Sen hiçbir şey için endişelenme, tamam mı? Bu eve bir şey olmadan önce yardım etmek için döneceğim.”

Büyükannem sessizce, “Ah,” deyip anlayışlı bir şekilde kafa salladı. “İnsanlar için çok koşturuyorsun, Sienna.”

Tanrım, keşke ben ona yalan söylerken böyle şeyler demeseydi!

“Bunu tanıdığım en özverili insan söylüyor,” dedim, yüzümü saklamak için beremi aşağı çekerek.

Büyükannem kızardı. Geçen birkaç gündür taşıdığı kasvetli ifade yerini yavaşça utangaç ve memnun bir ifadeye bırakmıştı. “Sabah seni havaalanına bırakmamı ister...”

“Hayır!” Büyükannemin mavi gözleri genişlediğinde ellerimi birbirine geçirip sıkarak daha kontrollü bir sesle devam ettim. “Uçağım sabah çok erken olduğu için taksi çağır-mam daha iyi olur.”

“Ama taksi çok pahalı olur. Seni götürmek benim için sorun olmaz.”

“Merak etme, masrafların *hepsini* patronum karşılıyor,” dedim. Bir yalan daha. Bugün yalanlarla *doluydum*. Büyükannem hepsine çabucak inanıyor, bu da kendimi daha berbat, daha çaresiz, daha korkunç hissetmemi neden oluyordu.

Her ne kadar Lucas Wolfe –olağanüstü rock yıldızı ve Şerefsiz– ile çalışacak olsam da büyükannemin, yirmi dört saat sonra başlayacak olan bu maskaralık hakkındaki detay-ları öğrenmemesi için bütün gücümle dua ettim.

Büyükannemle birlikte oldukça geçe kalan akşam yeme-ğimizi yerken –Seth’i de davet etmişim ama tabii kendisi son anda gelemeyeceğini söyleyen bir mesaj atmıştı– Kylie habersizce çıkageldi. Dürüst olmak gerekirse yemeğin bölünmesine sevinmişim. Izgara tavukgöğsü ve buharlanmış sebze hazırla-mıştım ama hayatımda gördüğüm en berbat aşçıydım.

Kylie, büyükannem için kocaman bir Sevgililer Günü meyve sepeti, benim için de bir şişe Fransız şampanyası ge-

tirmişti. “Patronumun, kredi kartını özgürce kullanmama izin verdiğini söylemiştim,” dedi Kylie, özür dolu gözlerle bana bakarak. Ona kafamı kısaca sallayarak karşılık verdim. “Birkaç dakikalığına Sienna’yla yalnız konuşursak sizin için sorun olur mu? Yemin ederim onu fazla tutmayacağım.”

Büyükannem çikolata kaplı çileklerle meşgul olduğu için bizi kışkıışladı. Ben de Kylie’yi hızla ön verandaya çıkardım. Kylie bir sigara yaktı ve sanki her an kıyamet kopacakmış, son kez sigara içiyormuş gibi derin bir nefes çekti.

“Tanrım, bu manzara harika,” dedi içini çekip gece manzarasına bakarak.

Ona acı bir tebessüm attım. “Evet, öyle. Ağabeyinin burayı o kadar çok istemesinin nedeni bu olmalı.” *Onun istediği yerde olursam evden memnuniyetle vazgeçecek olsa da.* Kylie yüzünü buruşturduğunda alaycı olmasını umduğum bir sesle devam ettim. “O şeyi bundan daha hızlı içebileceğini düşünüyor musun?”

“Haftaya, New Orleans seyahatimde sigarayı bırakacağım,” diye açıkladı Kylie ikinci bir sigara yakarak. “Arkadaşım Heidi’nin bu yıl neyi feda ettiğini duymak bile istemezsin. Beni yargılama yani.”

“Aklıma bile gelmedi.”

Kylie ikinci sigarasında biraz daha yavaşlayıp ellerinden birini boya lekeli kotunun arka cebine sokarak sıkılğan ama umutlu bir şekilde konuştu. “Sanırım artık boktan insanlar listende değilim. Ya da belki de mini boktan insanlar listene yükselmişimdir.”

“Ben uzun süre kin tutmam,” dedim. Bu tabii ki de yalandı ama Kylie’den bir şeyler sakladığım için kendimi kötü hissetmiyordum. Gerçek şuydu ki, yıllar önce büyükannem, büyükbabam, Seth ve bana yaptıkları yüzünden hâlâ anneme karşı kinliydim. Ve bu kin, Lucas bu evin tapusunu elime verdiği zaman bile kinim geçmeyecekti. Ayrıca kahretsin ki annemi ziyaret edip etmediği konusunda hâlâ büyükannemle konuşmam gerekiyordu.

Lucas’la işim bittiğinde yapacağım, diye söz verdim kendime. Evi geri kazandığımda onunla konuşacağım. Meczur kalırsam hapishaneye gidip annemle bile konuşurum.

Ya da onun beni aşağılayarak konuşmasını dinleyecektim. Zaten annem büyük ihtimalle bunu dört gözle bekliyordu.

Bu düşünceyle titrememek için kollarımı kendime sardım. Sadece birkaç sözcükle pençelerini onuruma geçirmeyi çok iyi başardığı için uzun zamandır onu görmeye gitmiyordum. Ve sırf büyükannemden uzak durması için onu uyarmak adına bu paslanmış ilişkiyi tekrar canlandırmanın korkunç bir fikir olduğunu, biliyordum. Yani, babamla ayda sadece bir ya da iki kez konuşuyordum ama *normal* ebeveynim oydu.

“Endişelisin,” dedi Kylie.

Ruh halimi çürütmeye başlayan zehirli düşünceleri kafamdan atıp ona baktım. Mentollü sigarasından yavaş nefesler çekerken dikkatli bir şekilde beni izliyordu. “Niye öyle düşünüyorsun?”

“Dişlerini gıcırdatıyorsun.”

Bu sefer bunu yaptığımın farkında bile değildim. Dilimi dişlerimde gezdirerek, sadece, “Ah,” demeyi başardım.

“Dişlerini mahvedeceksin,” dedi Kylie anlayışlı bir şekilde. “Lucas muhtemelen sana ağız koruyucusu aldıracak.” Bu cümle ağzından çıkar çıkmaz yanakları saçımın rengine döndü. Bu yüzden kendisini sigarasına verip iki uzun nefesle bitirdi.

Kızarmasaydı dediğine pek önem vermezdim, ama şimdi...

“Neden böyle bir şey yapmak istesin ki?” diye sordum Lucas’m beni sahiplenme ihtiyacını kastederek.

Kylie ahşap direklerden birine yaslanıp derin derin düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı. Bir süre sonra konuşmaya başladı. “Onun kız arkadaşlarıyla yaptıklarını sorgulamam ya da...”

“Ben onun kız arkadaşı değilim. Sadece kişisel asistanı olacağım,” dedim. *Tıpkı senin gibi*, diye de eklemek istedim ama rolümün onunkinden tamamıyla farklı olacağını ben bile biliyordum.

“Evet, biliyorum. Bak, kötü alışkanlıklarını merak ediyorsan kendisine sor. Sana bunları en iyi o anlatır. Ben şahsen Lucas’m şahsi hayatının mide bulandırıcı olduğunu düşünüyorum. Eminim anlarsın.”

Seth’in arabasındaki konsolu hatırladığımda burnumu kırıstırıp kafa salladım. “Ee, sen bu akşam buraya neden geldin?”

“Aslında birkaç sebepten ötürü. İlk olarak sana iyi şanslar dilemek ve bunu yaptığın için çok mutlu olduğumu söylemek istiyorum. Ne zaman bırakmak istesen... *onu* ne kadar mutlu edeceğini düşün.” Bir süreliğine konuşmayı kesti; dramatik bir etki oluşturmak ya da ne dediğini anlamam için bana zaman tanımak istemiş olabilirdi. Dediklerini irdelemek istemiyordum çünkü o zaman neden işi bırakmamam için beni şimdiden uyardığıyla ilgili strese girerdim.

“İkinci olarak da sana gruba dikkat etmeni söylemek istedim. Çünkü onlarla tekrar karşılaşacaksın. Ve erkek fahişeler gibi davranacaklar. Sana dedikleri şeyler hiç önemli değil. Kendini tuhaf ya da rahatsız hissetmene neden olurlarsa bana mesaj at.”

Şimdi kendimi, ilk randevuma çıkıyormuşum da annem azgın çocuğun göğüslerimi ellemesine izin vermemem için beni uyarıyormuş gibi hissetmeme neden olmuştu. Ne harika. Ona yamuk ve tuhaf bir şekilde gülümsedim.

“Ama en önemlisi, sana bunu vermek için geldim.” Üstünde kıvrımlı harflerle yazılmış bir adresin bulunduğu beyaz bir kartı elime tutuşturdu. Bitişik elyazısı kullanan insanların kaldığını bilmiyordum. “Yarın gideceğin yer. Ayrıca dün akşam için senden yüz yüze özür dilemek istedim.” Çene-siyle evi işaret etti. “Ve sana bir barış hediyesi getirdim. Gerçi eminim büyükannen çakırkeyif olmaya başlamıştır. O şampanya *bu kadar* iyi işte. Annemle babam papaz olsalar da bunu onlar için de alıyorum.”

Lucas ve Kylie'nin ebeveynleri. Papazlar. *Vay canına.*

“Gider hesabının yararları mı?” diye sordum az önce söylediği karşısındaki şaşkınlığımı saklamaya çalışarak. Kafasını salladığında mavi ve siyah saçları yüzünün etrafında savruldu. “Dur, tahmin edeyim. New Orleans seyahatin de şirketten.”

“Kesinlikle.”

Kendimi onunla birlikte gülerken buldum. Kylie, iki papazın kızı, Lucas’ın kardeşiydi ve dün akşam, ağabeyinin istediğini elde etmesi için beni kandırmıştı. Fakat ona kin tutamıyordum.

Lucas... çoğu insanın başa çıkmayı beceremeyeceği bir güçtü.

“Teşekkür ederim. Sekizinci sınıfa giden bir çocuk gibi hissetmeme neden olduğun için. Ve hediye için.” Bu sefer ciddi dim. Benim için getirdiği şampanyayla çakırkeyif olmayı planlıyordum.

Çünkü yarından itibaren, Bay Wolfe beni asistanı olarak keyifle eğitirken ben tapuyu elime alacağım zamana kadar günleri saymaya başlayacaktım.

Ve ona karşı koymak için elimden geleni yapacaktım.

Sekizinci Bölüm

İyi uyuyamadım. Önümüzdeki günler yüzünden rahatsız ve gergindim bu yüzden sabah beşte yatağımın rahatlığını terk etmek pek de zor gelmedi. Beni engelleyen asıl güç zihinsel ve *duygusaldı*. Yatağımı oyalanarak düzeltirken parmak uçlarımı eskimiş pembe-turuncu battaniyenin üstünde gezdirdim.

“Yüce İsa... Jensen, toparla kendini ya,” diye mırıldandım kendi kendime, battaniyeyi tutup bir kez daha çekerken. Bu halimi gören olsa büyükannemin evinde geçirdiğim son anlar olduğunu, on kilometrelik mesafeye değil de daha uzağa gideceğimi sanırdı.

Gerçi gideceğim yerde bana denilen her şeyi yapmam gerekecekti ama yine de...

İnternette radyoyu açıp bavulumu çıkardım ve giysi-

lerimi askılarından alıp titizce bavula yerleştirme işine başladım. Siyah elbiseleri özellikle ayırıyordum.

Sadece bir kez giydiğim siyah, düşük bel elbise.

Bilek hizasındaki siyah pantolonum, dar hırkam ve kenarları dantelli atletim.

Buraya ilk geldiğimde giydiğim fırfırlı kolları olan bluz ve Tori'nin bacaklarımı muhteşem gösterdiğine yemin ettiği ama boyumu 1.80'e çıkardığı için benim hep şüpheyle yaklaştığım siyah topuklular. Kömür grisi olan ama Lucas'ın rengi pek ayırt edemeyeceğini düşündüğüm tüvit kalem etek...

Dizüstü bilgisayarımdan yükselen şarkı değişti ve Your Toxic Sequel'in eski bir seks şarkısı olan "İste" çalmaya başladı. Dudaklarımın köşeleri otomatik olarak gergin bir gülümsemeyle kıvrıldı çünkü bu çok ironikti.

"*Sen isteyene kadar kendimi tutacağım,*" diyordu Lucas Wolfe. Hımlayarak şarkıya eşlik ederken acı ve zevk arası bir karıncalanma göğüs uçlarımı, bacaklarımı sarmaya başladı.

"On gün," diye inledim. "On gün kendimi tutabilirim."

Banyoya gidip dün gece yatarken giydiğim ince askılı tişörtle şortu çıkardım. Parmak uçlarım mini şortun nemli yerine değdiğinde ürperdim. "On aydır Tomas'la çalışmış biri-yim ben."

Gerçi Tomas kısa boylu, kel bir adamdı ve öfke nöbetlerine eğilimliydi. Lucas Wolfe ise sadece radyodan sesini duyduğunuzda bile ıslanmanıza neden olacak bir rock Tan-

rısı'ydı. O muhteşem, sinir bozucu ve görmezden gelinemez bir adamdı ve... sahiplenici davranışlara eğilimliydi.

Alnımı duş duvarına dayayıp kolumun ön kısmıyla kendime destek olarak üstüme akan suyun altında dikildim. Su ilk önce buz gibiydi ama sonra tenimin çığlık atmasına neden olacak kadar ısındı. İkisi de benim için iyiydi. Kafam Lucas'a odaklanmış durumdaydı. Ve bugün ve geri kalan dokuz günde kafamın benim lehime çalışıp çalışmayacağını düşünüyordum.

Lucas'ı düşünmeye devam ederken parmaklarımı nemli kasıklarına inip içine girdi. Hassas deriyi parmak uçlarımla okşadığımda nefesim kesildi. Parmaklarımı ileri geri hareket ettirdim, aşağı yukarı kaydurdım ve dizlerim bükülürken inledim.

Parmaklarımı kasığının üstünde gezdirdikten sonra ikisini içeri sokup kalçamı hareket ettirmeye başladım. Kalça kemiğim duvara çarpıyordu ama bana dokunanın Lucas olduğunu, ellerini sertçe kalçamda gezdirip erkekliğini vaji nama soktuğunu hayal ediyordum.

Hıçkırmmak için dişlerimi duvara dayadığım koluma geçirdim. Yüzünün benimkinin üstünde olduğunu –nemli saçlarının ıslak tenime değdiğini– hayal ederken ritmi artırıp parmaklarımı daha hızlı sokup çıkarmaya başladım.

Boşaldığımda hiç tatmin olmamış hissediyordum.

Düşecek gibi olunca elimi uzatıp destek almak için duş direğine tutundum. Kendime, şu anda bunu aşabilirsem Lucas'ı istemeyeceğimi söylüyordum. Kendi dediği şekilde ge-

lişeyeğine yemin ettiği kaçınılmaz senaryoyu gerçekleştirmeyecektim.

Fakat kahretsin ki Tori'ye mesaj gönderirken Lucas hâlâ aklımdan çıkmamıştı. Değer verdiğim bir insana yine yalan söylemek zorundaydım.

Selam, hâlâ hayattayım. Ve Lucas'ın cazibesine kapılmadım. Hâlâ... eh, olanları tahmin edebilirsin. Fırsatım olduğunda seni arayacağım; burada işler biraz yoğun. Seni özledim.

Üstüme bilek hizasındaki pantolonumu, dantelli atletimi ve hırkamı geçirdim. Tıpkı Lucas'ın talep ettiği gibi tamamen siyahlar içindeydim.

Ancak kıyafetlerimin altında kırmızı çamaşır giymiştim.

Büyükannem benim için kahvaltı hazırlamakta ısrar etti ama dürüst olmam gerekirse hiç aç hissetmiyordum. Ona yalan söylediğim için gergindim. Ve önümdeki bir buçuk haftayı düşündükçe midem bulanıyordu. Karnımda milyonlarca küçük kelebek uçuşuyor, gitme zamanı yaklaştıkça midemin daha da çalkalanmasına neden oluyordu.

06.02.

“Döndüğüm zaman giymek için dolapta birkaç giysi bıraktım. Lütfen, onları hayır kurumlarına verme, olur mu?”

Büyükannem içten bir gülümsemeyle bana baktı. Gülerken mavi gözlerinin kenarları kırışmıştı. Tanrım, Kylie bir

konuda haklıydı; büyükannemin yüzünü böyle aydınlık görmek için her şeyi yapmaya değerdi.

“O zaman gerçekten geri geleceksin,” dedi, sade kahvesinden bir yudum alarak. Sesindeki rahatlamayı ve gülümsemesi solsa da yüzünün daha az gergin görüldüğünü kaçırmamıştım.

Beni evde istiyordu. Sadece birkaç günlüğüne değil, sürekli olarak burada olmamı istiyordu. Aslında benim büyük bir parçam da her şey bittiğinde burada kalabilmeyi diliyordu.

Boğazımı temizledim. “Beni hiçbir şey durduramaz. Geldiğimde her şeyi düzelteceğiz.”

Büyükannem güldü. “Bu şey, kararlılık sayesinde kazanılırdı kesin kazanmıştık, hayatım.”

Lucas’la birlikteyken başka bir şey üzerinde de çalışmam gerekiyordu; elimde evin tapusuyla birdenbire büyükannemin karşısına çıkıp günü kurtarıırken ne diyeceğimi bulmalıyım. Neredeyse yüksek sesle homurdanacaktım çünkü bu, büyükanneme daha fazla yalan söylememi, istemesem de daha derin çukurlar kazmamı gerektirecekti.

06.37.

“Savaşlar kararlılık ve umut sayesinde kazanılır,” dediğimde büyükannem sadece gülümseyip, gençken boş hayaller kurduğumu düşündüğünde baktığı gibi baktı. Annem umutlarımı soldurmuş olsa da büyükannem onları yeşertmişti. Bir şeyin mümkün olmadığını düşünse bile bana asla söylemezdi.

“Evet, sanırım haklısın.”

Düşündüğünden daha haklıyım çünkü bu evi senin için kazanacağım.

Saate bir kez daha baktım. 06.45’ti.

Taksi şoförü, beni şehrin lüks bölgesi Green Hills’e götürürken oldukça şüpheli görünüyordu; özellikle de büyükannem onun önünde bana iyi uçuşlar diledikten sonra. Kendimi neden açıkladığımı bilmesem de adama bir arkadaşımı ziyaret edeceğimi, beni havaalanına onun götüreceğini söyledim. Taksici, aracı köşedeki bir saray yavrusunun girişine çektiğinde kaşlarını çattım çünkü malikânenin dış kapısı kapalıydı. Neyse ki Lucas diyalofona hemen cevap verdi.

Kıskık bir sesle, “Sienna,” dediğinde kızardım.

“Evet, benim,” diye cevap verdim. Taksi şoförü dikiz aynasından bilmiş biliş baktığı için gözlerimi siyah pantolonumun üstündeki bir ipliğe vermiştim. Bir saniye sonra kapı vızıldayarak açıldı ve şoför arabayı ilerletti.

Dış tamamen tuğla döşeli, üç katlı ev, göz alıcıydı ve arka bahçeyi çevreleyen uzun çitleri vardı. Seneler boyu büyükbabamın inşaat ofisinde geçirdiğim günlerde bu konularda pek fazla bilgi edinememiş olsam da bu evin Avrupa stili olduğunu biliyordum.

Ve muhtemelen, Lucas’ın bana vermeye söz verdiği ev hariç tutulursa gerçi o ev de benim değildi benim hayatım boyunca kazanabileceğimden daha fazla para ediyordu.

Taksiciye yol parası olan kırk doları vermekte çok isteksizdim banka hesabım o kadar acınasıydı- ama sonra derin bir nefes aldım ve kendime bunun sadece para olduğunu söyledim. Nedense bu sözcükler Lucas'ın ağzından çıktıklarında oluşturdıkları etkiyi, ben söyleyince oluşturmamışlardı.

Zile bastığımda saat 08.04'tü. Kapıyı Lucas'ın avukatının açtığını gördüğümde bayağı şaşırdım. Avukat erkekti. Meme McBeal'in da içeride olup olmadığını merak ettim.

Kadının burada olmamasını umuyordum çünkü sabahın köründe memelerini Lucas'm önünde sallamasını çekecek halde değildim.

“Ben Court Holder. Siz de Bayan Jensen olmalısınız,” dedi avukat nazik bir şekilde. Kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz da elimi tuttu. O arkasındaki duvarda bulunan panelden güvenlik sistemini aktive ederken ben de isminin hayatımda duyduğum en havalı avukat ismi olduğunu düşündüm. “Sizin hakkınızda çok şey duydum.”

Bedenim donakaldı. Court Holder benim hakkımda tam olarak ne duymuştu? Lucas'ın hakkımdaki detayları avukatıyla paylaşması fikri terlememe neden olmuştu. Lanet olsun bu işe, deyip arkamı dönmek için mantramı içimden tekrar tekrar söylemem gerekti.

Buna değer.

“Lucas'ın -yani *Bay Wolfe* 'um- hakkımda iyi konuştuğunu duymak güzel,” dedim gergin bir gülümsemeyle.

Court kıkırdayıp bavulumu almak için elini uzattı. Ba-

vulu verirken parmak uçlarını onunkilere değdi. Lucas'ın nasırlı ellerinin aksine avukatın elleri yumuşaktı ve parmaklarına titizlikle manikür yapılmıştı. Eski kahverengi bavulu basamakların en altına koyup her öğleden sonra temizliğe gelen çiftin, çantamı Lucas'ın benim için belirlediği odaya yerleştireceklerini söyledi. Sonra onu takip etmemi işaret ederek evde ilerlemeye başladı.

“Kontrat sizin imzanızı bekliyor,” diye açıkladığında kafamı salladım. “Bayan Wolfe-Martin'in görevlerini o gelene kadar devralmayı kabul edeceksiniz, ardından ben de Lucas'ın, Bayan Previn'in evini geri verme işlemlerini başlatacağım. Kontrat oldukça... basit.” Ama söylenmemiş bir sözcük havada asılı kalmıştı. Sözcüğü içimden söyledim.

Cömert.

Fazlasıyla cömert.

İmzalamak üzere olduğum kontratın, Lucas'ın bana dün akşam gönderdiği yönerge listesini ve büyükannemin evi karşılığında onun her dediğini isteyerek yapmayı kabul ettiğimi, ben istemediğim sürece Lucas'ın bana yaklaşmayacağına dair vardığımız fikir birliğini de içerip içermediğini merak ediyordum.

Fakat Court'un nazik ama bir nevi meraklı bakışlarına bakılırsa kontratta yukarıdakilerin hiçbiri bulunmuyordu. İçimin rahatladığını hissettim.

Court'la birlikte evin arka taraflarına doğru giderken önümüzdeki birkaç gün yaşayacağım mekânı iyice inceledim. Odaların birkaçının duvarları fotoğraflar ve ödülleri do-

luydu. Oturma odasının yanından geçerken takım elbise giymiş kısa boylu bir adamın, Your Toxic Sequel üyeleri ve Wicked Lambs'in baş solisti Cilla Craig'le birlikte çekilmiş fotoğrafının devasa bir kopyasını gördüm. Lucas ve Cilla kollarını birbirlerine dolamışlardı.

Bu, ikisinin birlikte çekildikleri bir fotoğrafı ilk görüşüm değildi ama yine de midem kasılmıştı.

"Müzik yapımcıları mı?" diye sordum Court'a, fotoğrafın önünde durarak. Bir saniye önce hissettiğim kıskançlığı görmezden gelmeye karar vermiştim.

"Müzik şirketinin yöneticisi. Burası onun evi, ben de onun kişisel avukatıyım." Tahliye süreçlerinden eğlence sektörü avukatlığına kadar her şeyi becerebildiği için kendisiyle çok gurur duyuyormuş gibiydi.

Onu golf maçlarında yapıldığı gibi alkışlamayı ya da sırtına destekler gibi vurmaya aklımdan geçirsem de ellerimi yumruk haline getirip kendimi tuttum. Lucas'la anlaşmamız bittiğinde evin transferini yapacak kişi bu avukattı. İstedğim son şey de birden içimde beliren başkaldırı hissi yüzünden adamı kızdırmak ve bu lanet olasıca süreçte gecikmeye sebep olmaktı.

Sonunda tatlı bir şekilde gülümseyip, "Çok güzel bir ev," dedim.

"Ben de blokun hemen sonunda yaşıyorum," dedi bu bilgiyi lütfedipte de veriyormuş gibi bir ses tonuyla. "Tudor stili evde."

Lucas hayatımda gördüğüm tüm ofislerin iki katı büyük-

lüğündeki, cilalı bambu döşemeleri olan, yüksek tavanlı bir ofiste bizi bekliyordu. Koyu renkli, karmakarışık saçları ve *vintage* Pink Floyd tişörtüyle tam da havalı bir rock yıldızı gibi görünüyordu ama onda bundan daha fazlası vardı.

L şeklindeki masada ellerini birleştirmiş halde otururken hiç buraya ait değilmiş gibi görünmüyordu. Tüm kontrolün onda olduğu belliydi.

Birden her tarafım karıncalanmaya başladı. Ellerinin masada değil de benim üstümde olmasını diliyordum.

“Saat sekizi on geçiyor,” dedi Lucas ayağa kalkarken. “Saat sekizde burada olacaktın.”

Öne doğru temkinli bir adım attım. Bacaklarım ahşap masaya değene dek biraz daha ilerledim ve Lucas’ın gözlerine bakarak konuştum. “Özür dilerim, Lu... Bay Wolfe. Taksi büyükannemin evine geç geldi.”

Ela gözlerindeki yeşiller saniyeler içinde zehirli bir kah-verengiye döndü. “Tomas Costa’ya da böyle bahaneler sunuyor musun?” diye sordu sert bir sesle. Ah, Tanrım, patronumun tam adını da mı biliyordu? Onunla iletişime geçmiş miydi acaba? Hakkımda başka neler öğrenmişti? “Ben müzik yapıyor olabilirim ama şimdiye kadar karşılaştığın bütün iş-verenlerle aynı beklentilere sahibim. Belki de daha fazlası. Anlaşıldı mı?”

Kafa salladım. “Evet,” diye fısıldadım ama kaşlarını kaldırdığında da kısık sesle, “Bay Wolfe,” diye ekledim.

Lucas, şu anda istediği tek şey beni yemekmiş gibi gülümsedi, sonra arkada kalmış olan ve mümkün olduğunca

ifadesiz tutmaya çalıştığı bir yüzle bizi izleyen Court'a öne gelmesi için işaret etti. "İmzaları atmaya hazırız," dedi.

Court, masanın önündeki siyah, yumuşak koltuğun yanında duran, İtalyan derisinden yapılmış pahalı evrak çantasından kontratın üç kopyasını çıkardı ve bize doğru uzanıp birini Lucas'a, diğerini bana verdi. Ardından kontratta belirtilen koşulların üstünden geçip bütün teknik terimleri detaylarıyla açıkladı. Lucas kontratı muhtemelen yüz kez okumuş olsa da Court'u bütün dikkatiyle dinliyordu.

Neyse ki belge sadece birkaç sayfalıktı ve Lucas'ın bana gönderdiği yönergelerden, tek satırlık tanıtıcı bir yazı dışında hiç bahsedilmemişti. Yine de Court Holder'ın, bu anlaşmadaki "kurallar" ve "itaat etmek" kelimelerinde nasıl güçlü anlamlar yüklü olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı için rahat bir nefes aldım.

Elimdeki kopyada imzam için ayrılan yere ismimi yazmaya başladım ama ilk adımın sonundaki "A" harfini yazdıktan sonra duraksadım ve kafamı kaldırıp Court ile Lucas'a baktım. Lucas beklenti dolu gözlerle bakıyordu ama Court kaşlarını çatı.

"Kontratın diliyle ilgili bir sorun mu..."

Kafamı ve elimi salladım. "Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Sadece..." Ağzımdaki ani kuruluk nedeniyle dilimi ağzımın içinde gezdirdim ve gözlerimi masadaki kâğıtlara indirdim. "Büyükanne bunların hiçbirinden söz edilmeyeceğinden emin olmak istiyorum."

"Konusurken kafanı kaldırsan daha iyi olabilir," dedi

Lucas anlayışlı ve güçlü bir sesle. Emrediyordu.

Yavaşça gözlerimi kaldırdım. Lucas rahatça arkasına yaslanmış, ela gözleriyle her hareketimi inceliyordu. “Bu anlaşmayla ilgili hiçbir şeyin büyükanneme ya da avukatı Richard Nielson’a bildirilmeyeceğine dair sözünüzü istiyorum,” dedim iddialı bir sesle. Bu, Lucas’ın yüzüne tatmin olmuş bir sırıtışın oturmasına neden olmuştu.

Court kekelemeye başlayınca Lucas kendinden emin bir şekilde sorumu cevapladı. “Court avukat-müvekkil gizliliğine bağlı olsa da bir başka sözleşme daha imzalamasını sağlayacağım. İnan bana, işini ve sağmal ineklerini kaybetmek istemiyorsa ne yapacağını çok iyi biliyor.”

Court gergin bir şekilde, öksürür gibi güldü. Ben de kontrata adımı yazmayı bitirdim. Diğer iki kopyayı da imzaladıktan sonra Lucas’la avukat da imzalarını attılar. Koltukta gerilediğimi ikisi de fark etmemişti. Birkaç dakika boyunca kısık sesle bir şeyler konuştuktan sonra Court gitmesi gerektiğini söyledi. “Bir saat içinde toplantı var,” dedi çift kanatlı kapıya doğru gerilerken.

Lucas ona ilgisizce bakıp gitmesi için el salladı.

Biraz bunalmış ve ürkek halde otururken Lucas’m inanılmaz derecede dikkatli gözlerinin yüzümün yan tarafını deldiğini hissedebiliyordum. Dikkatimi Court’un kapattığı kapılardan çekip masanın önüne yaslanmış olan Lucas’a döndüğümde boğazını temizleyerek, “Artık benimsin,” dedi. Bakışları beni içine çekiyordu. Sonra kafasını yana eğip omuz silkti. “Yani önümüzdeki on gün için.”

“Bana o şekilde bakman gerekmiyor...” Dudaklarımı yalayıp şu anda bana kendimi nasıl hissettirdiğini açıklayacak kelimeyi bulmaya çalıştım.

Lucas yavaş ve kendinden emin adımlarla ilerleyip önümde durdu ve mavi gözlerime baktı. “Sana nasıl bakıyorum?” diye sordu. Elini uzattığında tenlerimizin değmesini ve birbirimize her dokunduğumuzda ortaya çıkan kıvılcımı hissetmeyi beklerken nefessiz kaldım.

Bekledim, bekledim ama eli yüzüme değmedi.

“Ne diyecektin, söyle,” dedi Lucas.

Ona dik dik baktım. “İki yıl önce beni yiyip bitirmek istediğini söylediğinde baktığın gibi bakıyorsun.”

Ellerini ceplerine sokup bir adım geriledi ve göğsümün sızlamasına neden olacak şekilde dudaklarını yaladı. “Yanı-lıyorsun, Sienna,” dedi. Bir kaşımı kaldırıp devam etmesini bekledim. “Seni yiyip bitirmeye ihtiyacım olduğunu söyledim. Hâlâ da aynı şey geçerli ama bu sefer işin sonunu getirmeye niyetliyim. Şu anda seni her zamankinden daha çok istiyorum.” Sonra, sanki başımı döndürecek bu kışkırtıcı şey-leri hiç söylememiş gibi kapıya yöneldi. “Hadi, sana buradayken kalacağın odayı göstereyim.”

Dokuzuncu Bölüm

Alt kattaki yatak odası ofisten birkaç kapı ilerideydi büyükannemin evindeki odanın neredeyse iki katı büyüklüğündeydi. Evin geri kalanının çoğunda olduğu gibi bu odanın zemini de bambu döşemeydi ve etraf limonlu temizlik maddesi kokuyordu. Ancak evin geri kalanının aksine bir katedral tavanı ve tavan pencereleri vardı. Lucas burasının, şirket yöneticisinin üniversite çağındaki kızının odası olduğunu söyleyip çantalarımı dolaba koydu. Evin ön tarafına gidip bavulumu kendisi almak için ısrar etmiş, görevlilere mümkün olduğunca az sıkıntı vermeyi tercih ettiğini söylemişti. Ona kendi eşyalarımı taşıyabileceğimi söylediğimde bana buz gibi, delici bir bakış atmıştı.

Yine de bavulumu almak için uzanmıştım.

“Daha ilk günün yarısını bile tamamlamadın, Sienna.”

dedi bavulu elimden çekip odama doğru ilerlemeye başlar-ken. Onu yakından takip etmeseydim, “Zamanında gelmediğin için seni zaten cezalandırmak istiyorum, yani beni zorlama,” dediğini duyamayacaktım.

Sesindeki otoritenin yüzümü nasıl karıncalandırdığını – bunun gerginlikten mi yoksa heyecan veya rahatsızlıktan mı olduğunu bilmiyordum– görmezden gelip boğazımı temizle-yerek konuştum. “Sen evlerinde kalıyorsan *onlar* nerede?” *Onlar kimse artık...*

Lucas yatağın ayakucundaki koltuğa oturdu. “Evin sa-hibi Artie Morgan ve yeni eşi İrlanda’ya seyahate gittiler. Kızı da okulda. Vanderbilt’te okuyor,” dedi. Kardeşimi tanıyor olabilecek birinin odasında kalıyor olduğum gerçeğinden hoşlanmamıştım. Oturmaya yeltendim ama Lucas kafasını yavaşça iki yana salladı. “Mümkünatı yok. Yapacak işlerin var, Sienna. Poponun üstüne oturamazsın böylece.”

Öfkeden köpürürken onu takip edip birkaç kapı ötedeki ofise gittim. “Şurada dur,” diye emir verdi Lucas, masanın önündeki bir yeri işaret ederek. Sızlanmadan dediğini yaptığım için memnun olmuş gibiydi. “Yönergeleri okudun, değil mi?” diye sordu masanın çekmecelerinde bir şey ararken. Karışık saçları yüzüne düşmüştü. Bu ona neredeyse kırılğan bir görünüm vermişti. Parmaklarım alnında ve yanaklarındaki saçlarının dokunduğu yerlere dokunmak için sızlıyordum.

Bunun gibi istekleri ve fikirleri uyuduğum zamanlara saklayıp gerçekliğimden uzak tutmalıyım.

“Her sayfasını,” diye cevap verdim.

“Güzel,” dedi Lucas. “Bunlar senin.” Küçük bir Best Buy çantasını bana doğru uzatınca uzanıp çantayı aldım. Parmak uçlarımız birbirine değdiğinde kolumdaki ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Bütün dikkatimi çantanın içindekilere –bir ceptelefonu ve bir Samsung tablet– verip vücuduma yaptığı bu etkiyi düşünmemeye çalıştım. “İş bitince de benim mi olacaklar?”

İfadesiz bir şekilde baktı. “Sana bir ev veriyorum. Şansını zorlama.”

“Şimdi ne yapmamı istiyorsun?” diye sordum.

Dudakları kıvrılıp sırtış şeklini aldı. Tam istediği gibi davranıyordum ve kahrolası buna bayılıyordu. İki yıl önce çekingen tabiatımı onun etrafında gösterdiğim ve radarına girdiğim için kendime küfürler ettim. Ona yüzümü acıtacak bir şekilde gülerek baktığımda gülümsemesi soldu. Kafasıyla deri koltuğu işaretledi.

“Otur ve o lanet olasıca çubukları saçından çıkar.”

Koltuğa sertçe çöküp gümüş saç çubuklarını kırmızı saçlarımdan çekip karmakarışık saçlarımdan omuzlarıma dökülmesine izin verdim. Lucas saniyesinde yanımda bitmişti. Az önce olduğu gibi elini yüzüme doğru kaldırdı. Parmaklarını uzun saçlarıma sokup çekmek istiyormuş gibiydi ama sonra elini yumruk haline getirdi.

“Sana dokunmayacağım,” diye söz verdi. “Bana yalvarana kadar seninle hiçbir fiziksel temasta bulunmayacağım.”

“Belki de yalvarmam,” diye meydan okudum ona. “Belki bu on günü sana teslim olmadan geçiririm.”

Ve zalimce olduğunu bilsem de saçlarımı omuzlarımın arkasına doğru savurup karışıklığı açmak için parmaklarımı arasına soktuğumda vücudunun kaskatı olduğunu hissettim. Kendi kendine bir şeyler mırıldanmaya başladı. Konuşmasından sadece *kıç* ve *kırmızı* gibi sözcükleri seçebilmiştim.

“Şaplak” kelimesinin de arada bir yerlerde geçtiğini düşünüyordum.

Birden cesaretlenerek konuşmaya devam ettim. “Senden başka herkese karşı itaatkâr olduğumu söyledin, yani belki...”

“Bu işte belki falan yok,” diye hırladı sıkılı dişlerinin arasından. “Beni terk ettiğinde –tabii seni bırakırsam– öyle bir halde olacaksın ki cevap verebileceğin tek kişi ben olacağım.”

Tabii seni *bırakırsam*, derken neyi kastediyordu? Ona bunu sormak istedim ama Lucas konuşmaya, odada bir ileri bir geri giderek önümüzdeki on günde yapacaklarımızı detaylarıyla açıklamaya başladı. Yarın bir dergi için fotoğraf çekimi vardı. Yarından sonraki gün Los Angeles’tan bir film ekibi gelecek, rock’n roll’un geleceği hakkında çekilen bir belgesel için Lucas’ı kişisel alanının dışında kameraya alacaktı. Bu dördüncü günde, yani pazar günü...

Bir dakika... dördüncü gün mü?

Ben günleri mi karıştırdığımı sormak için konuşmasını bölünce kafasını iki yana salladı. “Lafımı kesme.” Yanağımın içini ısırduğimde bana neredeyse şefkatli bir şekilde baktı. “Ama sorunun cevabı şu; teklifimi dün erkenden kabul ettiğin için nazik olmaya ve bunun için seni ödüllendirmeye karar verdim.”

Bu beklenmedik bir şeydi işte. Çalışma günlerimi azalttığından dolayı ne kadar şaşırdığımı göstermemek için dişlerimi sıkıp birbirlerinin üstünde kaydırdım. Lucas’a çok minnettardım çünkü bu yaptığı sayesinde büyükannemle fazladan bir gün geçirebilecektim.

“Ben koca bir pislik değilim, Sienna. Başına gelenleri... ve mutlu olup olmamanı umursuyorum. Bu her zaman böyle olacak.”

Boğazımda oluşan yumru yüzünden ona boğuk bir sesle teşekkür ettim.

Sonra ruh hali değişen Lucas kaşını alaycı bir şekilde kaldırıp, “Şimdi, bir daha laf kesme yok yoksa seni cezalandırırım,” dedi. Ağzımı açtım ama konuşmamı engellemek için bir parmağını kaldırdı. “Tanrım, ne zaman dinleyeceksin? Hayır, seni fiziksel olarak cezalandırmayacağım çünkü bu...”

Konuşmam için kafasını sallayarak izin verdiğinde, “Dokunmayı gerektirir,” diye fısıldadım.

“Ve bunu yapmamın tek yolu...”

“Benim yalvarmam.”

Bana bir gülümseme bahşedip pazar gününden sonraki her günün programını dakikası dakikasına anlattı. Dokuzuncu gün öğrendiğim her şeyi tekrarlayacaktım, onuncu günde de Lucas küçük bir değerlendirme yapacaktı. Neyi değerlendireceği konusunda emin değildim. “Boktan bir şey...” –bir kaşını şeytani bir şekilde kaldırdı– “çok yorucu değil.”

Tabii, tabii.

“Şimdi, az önce sana anlattıklarımı tekrarla,” dedi.

Dördüncü güne kadar tekrarlardım ama önemli detayları atladığımı biliyordum. Ardından her şeyi unuttum. “B-ben hatırlamıyorum.”

Lucas, “Sözsəl eğitim,” diye hatırlatınca kıpkırmızı oldum. “Özür dilerim, Lucas.”

Ona istediğı gibi “Bay Wolfe” ya da “Efendim” dememiştim ama bunu belirtmek ya da beni düzeltmek yerine hatamı görmezden geldi. Belki de bugün oryantasyon günü sayılıyordu.

“Hadi, bir kere daha deneyelim ama bu sefer” –az önce Best Buy çantasını çıkardığı çekmecedən koyu renkli bir kumaş aldı– “bu şekilde yapalım.” Ellerimizin değmemesine dikkat ederek kumaşı bana verdi.

“Gözlerimi mi bağlayacağım?”

“Evet, öyle yapacaksın.”

“O zaman göremem. Ve...”

“Dinlemek ya da konuşmak için görmen gerekmiyor, değil mi?”

Karşı gelmeye çalıştığım için kendimi aptal gibi hissediyordum çünkü doğru söylüyordu. Bu şeyler için gözlerime ihtiyacım yoktu. Ellerimin arasındaki kumaşı incelerken, “Şu anda mı takmamı istiyorsun?” diye sordum.

“Başka ne sebeple onu sana vermiş olabilirim?” diye sordu boğuk bir sesle. Sonra işaretparmağını kıvrırarak dediğini yapmamı beklediğini gösterdi. Kumaşı tereddütlü bir şekilde gözlerime bağlarken yumuşaklığı nedeniyle ürperdim. Bu çok tehlikeli geliyordu.

Karanlıkta oturup Lucas programımızı tekrarlarken onu dikkatlice dinledim. Bitirdikten sonra bana yedinci gün ne yapacağımızı sorduğunda bir saniye bile beklemedim. “Çarşamba: Çocukken yaşadığım mahalleye bir tur düzenlenecek ve belgesel ekibiyle Atlanta’ya gidilip ebeveynlerinle röportaj yapılacak.”

Birkaç soru daha sordu, ben de hepsini başarıyla bildim. Benimle her konuştuğunda etrafımda olanların fazlasıyla farkındaydım. Yaptığı her hareketi, çıkardığı her sesi seziyordum. Sonunda tırnaklarımı dizlerime geçirmek zorunda kaldım çünkü sinir uçlarım aşırı derecede karıncalanmaya başlamıştı.

Lucas uzun bir süreliğine sessiz kaldı ama dibimde volta atarken vücudunun bana ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyor, Polo parfümünün baş döndürücü kokusunu alabiliyordum. Yüzüm kızardı.

“Bandı çıkar, Sienna,” dedi Lucas tuhaf bir sesle. Kumaşı gözlerimden boynuma doğru çekip mavi gözlerimi ona doğru kaldırdım. Lucas elini ensesine götürmüş, kaşlarını çatmıştı. Gözlerimi onun ela gözlerine diktiğimde midemin daha da fena düğümlenmesine neden olan bir şey gördüm:

Gözlerinden açlık ve aşırı bir arzu okunuyordu.

Lucas’ın beni şu anda istediğini fark ettiğimde odadaki hava tamamen değişti. “Sienna?” diye fısıldadı Lucas.

Sesiyle gözlerim kapandı ve sırtım gerildi. “Evet... efendim.”

“Ehliyetin var, değil mi?”

“Neden bunu...”

“Tek kelime,” dedi. “Tek kelimelik cevap ver.”

“Evet.”

“Güzel. Bu sayede bütün gününü Motorlu Taşıtlar Departmanı’nda geçirmek zorunda kalmayacaksın. Oralar çok sıkıcı oluyor.”

“Ah,” dedim gözlerimi açarak. Nemli ellerimle saçlarımı yüzümden çektim. Lucas’ın bana söylemek istediği daha fazla şey olduğunu biliyordum. Göz bağlama deneyiminden sonra vücudum hâlâ uğuldarken ne söyleyecekse şimdi söylemesi daha iyi olurdu aslında.

Fakat bunun yerine birkaç saniye sonra beni göndermeye karar verdi.

Hayatım boyunca pek çok işte çalışmıştım –lisede, üniversitede ve şimdi de Tomas’ın yanında– ama hiçbirinde Lucas’ın söylediği kelimeleri duymamıştım. “İşin bitti,” dedi bana.

“İşim bitti mi?”

“Kumaşı gözlerine tekrar bağlattırıp dediğimi tekrar etmem mi gerekiyor? Çık.”

Sesinin sertliği yüzünden sarsılmış ve biraz sersemlemiştim. Dinleme becerilerim ve programı kafama hemen alamamam yüzünden beni azarlarken kullandığı alaycı ton kaybolmuştu. Şimdi sesi... hayatında gördüğü en büyük baş belası olduğumu düşünüyormuş gibi çıkmıştı.

“Hayır, efendim. Gözümü bağlamaya gerek yok,” dedim

kinayeli bir şekilde. Sonra gergin bir şekilde ayağa kalkıp yanından geçerek kapıya gittim. Kıpırdanıp boğazını hafifçe temizlediğini duyduğumda beni izlediğini anladım.

Eşikten öteye adımımı atmadan önce beni durdurdu. “Kylie en alt kattaki küçük ofise senin için bir liste bıraktı.”

Bu kez sadece kafamı sallayarak karşılık verdim. Boğazımda devasa bir yumru belirmişti ve kontrolümü kaybetmeden ya da hayal kırıklığımı belli etmeden ona bir daha efendim diyebileceğimden emin değildim. Dedikini yaparken Best Buy çantasını sıkıca tutup dişlerimi sıktım ama neden bu kadar üzgün olduğumu bilmiyordum.

Odamdan dizüstü bilgisayarımı alıp Lucas’ın verdiği telefon ve tabletle birlikte tutarak mutfığa gittim ve evin alt katına giden merdivenleri bulup aşağı indim. Evin bu kısmı daha soğuktu –bilerek soğutulmuş gibiydi– bu yüzden ince hırkamın altında göğüs uçlarımın sertleştiğini hissettim.

Bu kat muhtemelen bir zamanlar evin bodrumuydu ama müteahhit burayı da evin kalanı kadar şık bir hale getirmeyi başarmıştı. Bir piyano odasının yanından geçerken az önceki fiyasko yüzünden hissettiğim çöküntü bir anlığına yok oldu. Hemen içeri süzıldüm.

Hiçbir zaman annemin çocukluğunda olduğu kadar iyi bir piyanist olamamıştım –annem, babamla tanışıp evlenmeden önce piyanist olarak sahnelere çıkmak istiyordu– ama yıllarca piyano dersi almıştım. Annemle ilgili birkaç iyi hatıramdan biri, büyükbabamın çocukken ona aldığı Steinway piyanonun başında oturduğu bir andı. Parmaklarımı tutup

doğru tuşlara basmamı sağlayarak bana *Take On Me* adındaki banal bir 80'ler şarkısını çalmayı öğretmişti. Tabii ki yirmi dakika sonra bir diyez yerine bir bemole bastığım için bana bağırmaya başlamış, babam da bana bir daha bir şeyler öğretmesini yasaklamıştı. Ancak yine de onunla birlikte çalar-ken eğlenmiştim.

Birden piyanoda bu seksenler şarkısını çaldığının farkına varıp parmaklarımı tuşlardan çektim ve siyah pantolonuma sürdüm.

Ardından piyano odasından çıkarak Kylie'nin kullandığı ofisi buldum. Bana, Lucas'ın fan postalarına cevap verebilmem için gereken e-posta adresini ve şifreyi de içeren uzun bir bilmem gerekenler listesiyle birlikte bir kredi kartı bırakmıştı. Karta iliştirilmiş notta, "*İçinden geldiği gibi harca. (Şaka yapmıyorum)!*" yazıyordu.

Kylie'nin dosyasını alıp çıktıktan sonra kendimi yine piyano odasının kapısında buldum. Büyükbabamın aldığı o Steinway piyano, annemin harçlarını ödemek için büyükanne-min satmak zorunda kaldığı pek çok şeyden biriydi.

Onuncu Bölüm

Ertesi sabah arabada Lucas, “Bu kadar yavaş sürmen nedense gülünç bir şekilde seksi,” dediğinde yanağımın içini ısırdım.

Genelde araba sürmek bana terapi gibi gelirdi. Los Angeles’ta hiç metroya binmezdim çünkü günlük işe gidiş-geliş yolculuğum ne kadar uzun ve öngörülemez olsa da düşüncelerimi toplamak ve günün öfkesini atmak için zaman verirdi. Bazen hayatımın tüm kontrolünün elimde olduğunu hissettiğim tek zamanlar bunlar olurdu.

Fakat bu öğleden sonra Lucas’ı A noktasından B noktasına götürmek neredeyse acı vericiydi.

“Hızlanmamı mı istiyorsun?” diye sordum gözlerimi yoldan ayırmadan.

“İstedğim şey dişlerini gıcırdatmayı kesmen, Sienna.”

Üçüncü koltuk sırasında oturduğu yerden –“huzur içinde” şarkı sözü yazabilmek için orada oturmakta ısrar etmişti– sürücü koltuğuna ulaşan kısık sesi sinirlerimi bozuyordu.

“Bu dur-kalk trafiği can sıkıcı,” diye tısladım, ardından, “*Bay Wolfe*,” diye ekledim. Kylie’nin notlarında bugün onu fotoğraf çekimine götürmek için bir araba gönderileceğinin açıkça yazdığından ve bu sabah kendime kahve hazırlarken onun bu aracı iptal ettiğini *duyduğumdan* bahsetmedim. Ve *şahsen*, onun beni yanında götürmesinin tek nedeninin kafamı bulandırmak olduğunu düşündüğümü de söylemedim.

Hata yapmamı sağlayacaktı.

Beni kışkırtacaktı.

Gözlerimi tereddütlü bir şekilde dikiz aynasına kaldırınca dün gece rüyalarımı işgal eden o ela gözlerle karşılaştım. Bugün o gözlerde sinir ve yorgunluk vardı. “Ee?” dedim.

Lucas homurdandı. “Şu dişlerini gıcırdatmayı kes.”

Yoksa ne? Beni disipline mi edersin? Derin bir nefes alıp bu alaycı sözleri söylemeye hazırlandım ama sonra vazgeçip kendime, Lucas’ın elinde benim için önemli bir şey olduğunu hatırlattım. Ayrıca istemediğim sürece bana dokunmama sözüne rağmen beni cezalandırmak için elini bana sürmesi gerekmediğini biliyordum. Dudaklarımı yalayıp ellerimin titremesini durdurmak için direksiyonu daha sıkı tuttum.

Ve yolculuğun geri kalanında dişlerimi sıkmamak için dilimi dişlerimin arasında sağa sola gezdirip durdum.

Çekim mekânına –Nashville’in merkezindeki, bugün için kiralanmış tarihi bir lokanta– vardığımızda Lucas boğa-

zını temizledi ve kapımı açmadan önce beni durdurdu. Ona bakmak için oturdüğüm yerde döndüm.

Uzun parmaklarını dağınık saçlarından geçirip, anında gardımı indirmeme ve nabzımın hızlanmasına neden olan bir şekilde yumuşacık gülümsedi. “Bak, ben böyle şeyleri... başka insanlar etraftayken yapamıyorum.”

Utangaçlık Lucas Wolfe’tan beklediğim bir şey değildi, bu yüzden oldukça afalladım. Sahneye, binlerce insanın karşısına çıkan bu adam benim önümde fotoğraf çektiremeyeceğini mi söylüyordu? Ne tuhaf. “Yanı dışarıda kalmamı istiyorsun,” dedim.

Yüzündeki şefkatli ifade birden yok oldu ve yerine alaycı bir sırıtış oturdu. “Böyle keyifsiz konuşma, Sienna. Kylie’nin bıraktığı iş kredi kartı sende, değil mi?”

“Evet,” dedim.

“Yedi günün daha kaldı. İlkokul öğretmeni gibi giyinmeye eğilimlisin ama şu anda beni temsil ettiğin için... eh, bu konuda bir şeyler yapman gerek.”

“Ben bir kostüm görevlisiyim.”

“Yirmi üç yaşındaki bir öğretmen gibi giyinen bir kostüm görevlisi.”

“Zaten yirmi üç yaşındayım.”

“Ve dediğimi yapmayı kabul etmiş olan asistanımsın. Şu anda da sana rolüne uyacak giysiler almanı söylüyorum. Yapamayacağını söyleme çünkü işinde inanılmaz olduğunu biliyorum,” dedi. Sonra kaşlarını imalı bir biçimde kaldırıp öne eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. “Çünkü bu halinle

sana baktığımda tek istediğim şey elime bir cetvel alıp seni bir masaya dayamak ve...”

Ellerimle kulaklarımı kapadım. “Tamam, yapacağım!” diye bağırdım, zihnimde beliren görüntüyü uzaklaştırmak için gözlerimi sıkıca kapatarak. Ne zaman seks ve Lucas hakkında düşünmemek konusunda ilerleme kaydetmeye başlasam Lucas kafamı karıştıracak şekilde bakarak ya da bedenime istenmeyen heyecan dalgaları yayılmasına neden olacak şeyler söyleyerek her şeyi mahvediyordu.

Ellerimi tereddütlü bir şekilde kulaklarımdan çekip mavi gözlerimi açtım. “Çekim ne kadar sürer?”

Omuz silkti. “Birkaç saat, belki daha fazla.”

“Ne eğlenceli,” dedim kuru bir sesle.

Ona bu konuşma esnasında bir kez bile “Bay Wolfe” ya da “Efendim” demediğimi fark ettiyse bile bir şey söylemedi. Aynı pozisyonda oturup beklenti dolu gözlerle bana bakmaya devam etti. Ta ki ben, inmesi için kapısını açmamı beklediğini anlayana dek.

Yedi gün. Bugünden sonra sadece yedi gün kalmıştı.

Arabanın diğer tarafına geçip kapıyı açtığımda bana göz kırpıp Cadillac’tan indi ve yanımdan geçerken bana değdi. Bu sadece küçük bir temastı; bileğinin arka kısmı göbeğime değmiş, omzu da kafamın tepesine sürtünerek birkaç kızıl tutamın V yaka tişörtüne yapışmasına neden olmuştu ama yine de bu dokunuşla ikimiz de durakalmıştık.

Ben ihtiyatlı bir şekilde öne doğru hareket edince Lucas’ın çenesinin altındaki kaslar seğirdi. Sonra elini tepemden

uzatıp arabanın kapısını kapattı ve gözlerime bakmadan konuştu. “Alışveriş yaparken... bir rock sanatçısının kişisel asistanı olarak giyineceğini, Atlanta’dayken yarı resmi bir doğum günü partisine katılacağımızı unutma. Ve eğer üstünde o mükemmel vücudunu kaplayan bir hırka daha görürsem yemin ederim onu alıp yakarım.”

Yanımdan geçip lokantaya girdi. Ben de arkasından bakmak yerine az önce elini sürdüğü kapıya yaslanıp gözlerimi kapattım.

Ve dudaklarımız buluşsaydı ne olurdu diye hayal kurmaya başladım.

İki yıl önce kapısına kilit vurduğum parçalarımın tekrar uyanmaya başladığını hissediyordum.

Nashville merkezdeki son modayı takip eden butiklerde ve popüler *vintage* mağazalarda alışveriş yaparken kafam Lucas, bugünkü kalan görevlerim ve evi geri alana kadar beklemem gereken yedi gün arasında dolaşıp duruyordu.

Ve Kaliforniya’daki hayatımı düşünüyordum.

Birkaç yıl önce neredeyse birlikte olacağımız o gece ona teslim olsaydım şu anda neler farklı olurdu, diye düşünmeden edemiyordum. Ben farklı olur muydum? Lucas’ı görür görmez ona karşı bir çekim hissetmiştim ve nefesimi kesen, duygularımı donduran, her yerimin sızlamasına neden olan bir şeydi bu. Müziğine ve striptizciler, partiler ve tek gecelik ilişkiler hakkında şarkılar söylemesine rağmen sesiyle tüm

katmanlarını ayırabilmesine ve ta içime işlemesine hayran kalmışım.

Görünüşe göre Lucas'ın bana hayran kalmasının nedeni sette insanlara "hayır" diyemeyişimde.

Tabii hayır diyebildiğim tek kişinin kendisi olduğunu çok geç olana kadar anlamamıştı.

Ensem karıncalanınca germek için sağa sola oynattım. Geçmişin kafamı karıştırmasına izin vermemeliydim. Lucas Wolfe'u, onunla olanları unutmali ve hayatıma devam etmeliydim. İhtiyacım olan sadece...

"Sienna?" Bir kadın bana sesleniyordu.

Elimdeki siyah dar pantolondan kafamı kaldırdığımda pembe-turkuvaz rengi kısa saçlarını diken gibi şekillendirmiş ve altdudağının alt kısmına iki *piercing* takmış bir kızla karşılaştım. Onu nereden tanıdığımı anlamaya çalışırken gözlerimi kıstım. Bana yakınlaştığında yüzünü daha net gördüm ve hayalimde yüzündeki *piercing*'leri çıkartıp, renkli saçlarının Jennifer Aniston sarısı olduğunu, üstüne de pembe Polo tişört giydiğini gözümde canlandırımdı. Dudaklarım otomatik olarak gerilip sırtıma halini aldı. Ashley bana sarılmak için öne atıldı.

Sonra geri çekilip cıyıkladı. "Dostum, ne zamandır görüşmüyoruz? Dört beş yıl oldu mu? Ne iş yapıyorsun, öğretmen...?"

"*Echo Falls*'ta kostüm asistanıyım," dedim ağzından öğretmen kelimesi çıkmadan. Bu da neydi böyle ya? Fırfırlı kolları olan bluzumun eteğini sıkılgan bir şekilde çekiştirdim.

Bu bluz beni profesyonel gösterme işini gerçekten beceriyordu galiba. Hatta öyle iyiydi ki patronum popoma cetvelle şaplak atmak istiyor, eski bir arkadaşım da birinci sınıf çocuklarının beyinlerine toplama işlemlerini sokmakla uğraştığını sanıyordu.

Ne hoş.

“Hadi canım,” dedi. Kollarının arasındaki giysileri bir mankenin koluna asıp satış görevlilerinden birinin kötü bakışlarını görmezden gelerek gözlerini devirdi. “O diziden nefret ediyorum.”

“Ben de,” dediğimde sırttı.

“Burada ne kadar kalacaksınız?”

Kafamı eğip bir elbise askısına bakarak omuz silktim. “Sadece birkaç haftalığına buradayım. Bir arkadaşım için... hımm... bir iyilik yapmam ve büyükanneme birkaç konuda yardımcı olmam gerekiyordu.”

“O nasıl?” Büyükannemin iyi olduğunu söylediğimde kafasını yana eğip salladı. “Peki, annen?”

Tanıdık utanç hissi kafamı eğmeme neden oldu ama yüzümü buruşturmamak için kendimi tuttum. Annem ve kocası reçeteli ilaç kaçakçılığından yakalanınca Ashley’nin amcasını da beraberlerinde hapse sürüklemişlerdi. Ashley bu konuda hiç incinmiş görünmemişi –zaten adamı pek sevmezdi ve şu anda da ondan bahsetmiyordu– ama yine de annemi sorması hiç hoşuma gitmemişi.

İnsanın annesi eyalet tarihindeki en büyük ilaç kaçakçılıklarından birini yaparak polis tarafından yakalanmış ve otuz

kilometrelik alan içindeki bütün satıcıları gammazlamış bi-riyken birisi onu sorduğunda korkmamak veya utanmamak işten değildi.

“İyi,” dedim gergin bir şekilde.

Ashley anlayışlı bir sesle duyulmaz bir şeyler mırıldandı.

“Senin annenle baban hâlâ o barı mı işletiyorlar?” diye sorduğumda gözlerine düşmüş renkli saçlarını teatral bir şekilde geriye itti.

“Bedava içkinin harika olacağını düşünmüştüm ama babam kahrolası bir köle amiri gibi.” Tam da o anda bipleyen telefonunu fuşya rengi dar pantolonunun cebinden çıkardı. “Her zamanki gibi görev çağırıyor. Yemin ederim, babam lanet olasıca bir psişik gibi ya. Bak, ben bunların parasını ödeyip hemen gitmeliyim ama bu akşam işin yoksa...”

Çapraz çantasını karıştırıp elime siyah-kırmızı bir el ilanı tutuşturdu. Anne babasının, Broadway Bulvarı’ndaki barında sahneye çıkacak olan bir *Your Toxic Sequel cover* grubunun reklamıydı bu. İlanı okuduğumda neredeyse kendi tükürüğümü yutarak boğulacaktım.

Ashley ellerini çırparak cıyıkladı. “Ah, bakıyorum sen de YTS hayranısın. Ben onlara bayılıyorum. Erkek arkadaşım da bu *cover* grubunda ve harikalar; neredeyse gerçeğinden daha iyiler. Gelebilirsen gel de görüşelim,” dedi, mankenin kolundaki giysileri alırken. “Bu akşam görüşemezsek beni Facebook’ta bul!” diye bağırdı uzaklaşırken.

Kısa süre sonra ben de kasaya gidip aldıklarımın öde-

mesini yaptım. Ardından siyah-kırmızı kâğıdı da alışveriş torbasının içine attım.

“Şu sıralar Your Toxic Sequel’i yeterince görüyorum zaten,” diye söylendim. Hayatımda tanıştığım en karmaşık rock yıldızının gösterisine ön sıradan biletim ve sahne arkasına geçiş iznim vardı.

Bir saat sonra onu alıp Green County’ye geri götürürken yüzünde kendisine tapılan yıldızların ifadesi olan Lucas dönüş yolculuğunun iki katı uzun olmasından ya da bir ara neredeyse, arka tarafında yüz tane çocuk ve hayvan çıkartması olan bir minibüse çarpacak olmamdan yakınmadı.

“Gören de fotoğraf çekimlerinde oral seks yapıyor sanır,” diye mırıldandım bıyık altından.

“Ne dedin?” diye sordu.

“Hiçbir şey, Bay Wolfe.”

Tabii ki de eve girer girmez, aldığım giysileri görmeyi talep etti. Dışarıda geçirdiğim uzun saatler yüzünden kafam acıyordu, bu yüzden odamı işaret ettim. Lucas da peşime düştü.

Alışveriş torbalarını yatağımın üstüne fırlatıp kenarına çöktüm. “Şimdi Richard Gere’e dönüp hepsini üstümde görmek istemeyeceksin, değil mi?”

“Hangi filmden bahsettiğini hiç bilmiyorum, Sienna.” dedi sırtarak, kapıdan ayrılıp bana doğru gelirken. Sonra alışveriş torbalarına bakıp suratını büzdü. “Bu kadar mı?”

Kafa salladım.

“Bütün gün kıyafetlerle oynayan birisin ama hiçbir şey almamışsın.”

Bu aşağılama karşısında yüzümdeki ve boynumdaki kaslar gerildi. “Ben bütün gün kıyafetlerle oynamıyorum, Lucas. Ben... onlarla çalışıyorum.” Konuşurken sesim kendimden emin değilmişim gibi titremiştir.

Lucas ellerini özür diler gibi kaldırdı. “Hey, öyle demekle bir şey kastetmedim ki. Bence bu...” –Konuşmayı kesip yüzüme bakmak için dizlerini büktü– “Ağlıyor musun sen?”

Güçlkle yutkundum. “Hayır.”

Derin bir nefes alıp verdiğinde nane kokulu nefesi hafifçe nemlenmiş yüzüme çarptı. “Oflayıp poflayıp sana bağırdığımda hiçbir şey söylemiyorsun ama işin hakkında bir şaka yaptığımda ağlamaya mı başlıyorsun?” diye sordu nazik bir sesle.

Eh, en azından zorbalık yaptığını biliyordu. Kollarımı göğsümde kavuşturup omuz silktiğimde yatağın ucundaki koltuğun koluna oturup gözlerini beklenti içinde bana dikti. Lucas’ın bakışları altında birkaç saniye bekledikten sonra dudaklarımdan boğuk, titrek bir ses çıktı.

“Ben sadece...” diye başladım ama Lucas sözümü kesti.

“Bana yalan söyleme sakın,” dedi gergin bir sesle. Kafamı iki yana salladım.

Bana şu anda baktığı gibi baktığında, ela gözleriyle ona her şeyi söyleyebileceğimi, onun da ilgileneceğini hissettir-

diğinde yalan söylemem imkânsızdı zaten.

“Annem eskiden işimin ‘kıyafetlerle oynamak’ olduğunu söylerdi. Kahretsin, büyük ihtimalle hâlâ öyle düşünüyordur. Mesele bu,” dedim. Sonra omuzlarımı silkip sert bir sesle, “Anne sorunlarım var da,” diye ekledim.

Lucas kafasını yana eğdi. “Eminim.” Kaşlarımı çattığım da konuşmaya devam etti. “Annem hiçbir zaman yaptığım işin büyük hayranı olmamıştır. Yani, Şükran Günü kutlamalarında, Kylie ile benim şeytana taptığımız hakkında arkadaşlarına şakalar yapardı ama hiçbir zaman sevdiğim şeyin önemli olmadığını hissettirmemiştir. Öyle bir şey yap-saydı... eh, sanırım onu ne kadar seversem seveyim görmek istemezdim.”

Onun ayrıntılara inmesini istiyordum çünkü bu bana müzik ve şöhret haricinde hayatı hakkında bir şeyler anlattığı ilk seferdi. Ancak Lucas başıyla, geçici yatağımın üstündeki torbalara işaret etti. “Şimdi, kendine neler aldığını göster bakalım.” Sesi yumuşak, cesaretlendiriciydi. Ne kadar kafa karıştırıcı biri olduğunun bir başka kanıtıydı bu. Ruh hali anında değişiveriyordu ve ne yapacağını kestiremediğim birine ilgi duymak intihar etmek gibi bir şeydi.

Koltuğa yaklaşmak için bedenimi yatağın üstünde kaydurdım ama Lucas keskin bir nefes alınca kafamı kaldırdım. Kızıl saçlarım her yere dağılmıştı. Lucas olduğu yerde donakalmıştı ve yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Dolgun dudakları, beni her an kendisine çekip –verdiği sözü boş vererek– ağzıma yapışacakmış gibi ayrılmıştı.

“Ne?” diye fısıldadım, her parçamın ben istemeden de olsa ona doğru yaklaştığını hissederek.

Lucas ayağa kalkıp aramıza mesafe koydu. Mükemmel yüzünde hayal kırıklığı olduğunu görünce çok şaşırdım. “Böyle şeyler yapma,” diye homurdandı.

Ellerimi saçlarıma kaldırıp dağılan tutamları topladık-tan, sonra omuzlarımin üstüne bıraktım. “İnanılmaz gergin-sin.” Benim sesim de onunki gibi sinirli çıkıyordu çünkü hoşuma gitse de gitmese de ellerini, dudaklarını üzerimde is-tiyordum.

“Karşı konulması güç biriyle yaşamayı dene,” diye kar-sılık verdi yatağın diğer tarafına geçerek. “Neler aldığını gös-terecek misin?”

Lucas’ın her hareketi, alıp verdiği her nefes bana acı ve-rirken ona aldıklarını gösterdim. Rock’çılara uyacak kıya-fetlere bakıp beğendiğini belirtircesine mırıldandı ve uzanıp tişörtlere, *vintage* tarzı dantelli üstlere ve deri cekete do-kundu. O her bir giysiyi tek tek dokunarak incelerken ben, parmaklarını vücudumda dolaştırmasını, pantolonumun ke-merinden siyah çamaşırımın içine sokmasını, bacaklarını ayırıp öpmesini hayal ettim.

Bana bakışlarından onun da aynı şeyleri düşündüğünü anlayabiliyordum.

Gözlerimi ondan ayırıp giysileri katlamaya başladım. Bir hışırtı sesi duyduğumda ikinci pantolonu katlıyordum.

Lucas, Your Toxic Sequel *cover* grubunun el ilanını almış, baş ve işaretparmaklarının arasında tutuyordu. Kâğıdı

almak için uzandığımda geriye kaçıp eliyle çekilmemi işaret etti. Kâğıdı yavaşça açarken onu yüreğim ağzımda izledim. İlanı dikkatlice okurken yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış belirdi ve gittikçe büyüdü.

Sonra kâğıdın kırıxıklıklarını düzeltip düzgünce katlayarak dürdüğüm kıyafetlerin üstüne bıraktı. “Bu akşam şoförüm olacaksın, Sienna.”

Homurdandığımda bir kaşını kaldırdı. Zorla yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. “Kesinlikle olmaz, Bay Wolfe.”

“Bu bir istek değildi.” Dün imzaladığım kontratı hatırlatmış gibi göz kırparak, “Yani evet, şoförüm olacaksın,” diye ekledi.

On Birinci Bölüm

Birkaç saniye sonra odamdan çıkmak için döndüğünde hemen yanına koştum. Kollarımı sıkıca gövdeme sarmıştım. “Neden burada kalmıyorsun?” diye sordum arkasından ofise yürüyerek. Lucas yumuşak koltuğa çöktü.

“Kıpkırmızı olmuşsun,” dedi gülen gözlerle. Güçlkle yutkundum.

İlerleyerek arkamı koltuğa yaslariken hararetle “Konuyu değıştirme,” dedim. Sonra omzumun üzerinden ona baktım. “Neden senin gibi biri bir *cover* grubunu görmek istesin ki? Neden evde kalıp... ne bileyim... YouTube’da kendini izlemiyorsun?”

Lucas gülümsedi. İnsanın gardını düşürmesine neden olacak seksi bir bakıştı bu. O sırada bir elinin omuzlarıma ve saçlarıma sadece bir santim uzakta durduğunu fark ederek

nefesimi tuttum. “Belki temiz havaya ihtiyacım var,” dedi ama kafamı iki yana salladım.

“Çok yorgun görünüyorsun. Yani *şu anda* bile uzanıyorsun.”

“Gidiyoruz,” dedi. Sonra gözlerini kıstı ama yüzündeki sırıtiş kaybolmadı. “Tabii geceyi burada geçirmek istemenin başka bir nedeni yoksa. Benim dilimi içeren ve...”

“Lucas...” dedim uyarıcı bir sesle. Altdudağını ısırp dikkatimi oraya çekti.

Sonra doğrulup uzun bacaklarını koltuktan sallayarak bana baktı. “Hadi, bir uzlaşmaya varalım. Sen gidip akşam yemeği al. Geri döndüğünde de ne yapacağımızı konuşalım. Burada kalıp senin içine mi gir...”

“Gidiyorum,” dedim nefes nefese, hemen ayağa kalkarak. Ona, duymak istediği kelimeyi söylemem durumunda vücuduma neler yapacağını tek tek anlatma fırsatını vermeden odadan dışarı fırladım.

Bir buçuk saat sonra akşam yemeğiyle birlikte döndüğümde Lucas giyinmiş, Ashley’nin ailesinin barına gitmeye hazırlanmıştı.

Ona hakkını vermem gerekiyordu, giydikleriyle kimliğini çok iyi gizlemişti. Ve bunun sebebinin, Nashville’de bulunduğu huzuru Los Angeles’ta bulamaması olduğunu hissediyordum. “Hayranım Sana” klip çekimleri esnasında her gün, grup üyeleriyle görüşmek için sete gizlice girmeye çalışan fan kızlar (ya da erkekler) olmuştu. Lucas’ı ve diğer çocukları görmek için stüdyonun kapısında kamp kuran sıkı

Your Toxic Sequel fanlarından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Bu akşam Lucas'ın üstünde her zamanki gibi kot pantolon vardı. Ancak bot yerine Converse ayakkabı giymişti. Siyah-beyaz Henley tişörtü bütün dövmelelerini örtüyordu ve dağınık saçlarının üstüne büyük, siyah bir bere geçirmişti. Ve bir de... gözlük takmıştı. İnek gözlükleri.

Ofisinin kapısında bir süreliğine durup onu inceledim. Hiçbir erkek inek gözlükleriyle bu kadar seksi görünmemeliydi.

"Onu birinden ödünç mü aldın?" diye sorduğumda kafasını kaldırdı. Sırıttığında ben de içgüdüsel olarak gülümsedim. "Gözlüğü yani."

Eliyle girmem için işaret edince dediğini yapıp köpük yemek tabağını masaya bıraktım. Yakından bakınca bu gözlüğün onda gördüğüm en seksi –şüphesiz– şey olduğunu fark ettim.

Lucas güldü. "Ödünç değil. Uzağı göremiyorum."

"Tam bir... rockçı ineğe benziyorsun."

Kafasını yana eğip bir süre dediğimi düşündükten, sonra sırtıtmamak için dilinin ucunu ısırды. "Fotoğraflarımı çekip paparazziye satmayacaksın, değil mi?" diye takıldı.

"Bunu arkadaşımın sevgilisini küçük düşürmek için yapıyorsan yaparım," dedim. "Amacın bu değil, değil mi?"

Bir saniye içinde kalkıp tepemde kule gibi dikildi. Gözlerindeki duygunun ne olduğu belli değildi. "Hayranlarımı asla incitmem. Atlanta'da bir uyuşturucu müptelası olarak yaşamak yerine burada olmamın sebebi onlar. Ancak sorunun

cevabı şu... *cover* grupları benim zayıf noktamdır.”

“Neden?”

“Google arkadaşındır,” dedi göz kırparak. Kenara çekilip kolunu kapıya doğru uzattı. “Şimdi, git ve giyin... Kıyafetlerin yatağının üstünde.”

Tam gitmeye hazırlanıyordum ki birden kafamdan aşağı soğuk sular dökülmüş gibi hissederek olduğum yerde kaldım. Ne yapıyordum ben? Zihnimin, Lucas’ın verdiği bir emre otomatik olarak uyduğu ilk seferdi bu. Ve bunu fark etmek beni çok korkutmuştu.

“Beni giydirmek de ister misiniz, Bay Wolfe?” diye sordum. soyadını söylerken tatlı tatlı gülmek için kendimi zorlayarak.

Dişlerini alt dudağına geçirip boynumdaki saç tutamını üfleterek arkaya gönderdi. “Tanrım, keşke. Bunu düşünüp duruyorsun, değil mi? Daha üç gün oldu ama şimdiden bana teslim olmak istiyorsun.”

Bu sözlerine rağmen sesinde bir nebze bile alaycılık yoktu. Alay ediyordu. evet, ama vaat doluydu. Kalçam masaya çarpana kadar geriledim. Parmaklarım ahşap masanın kıyısını kavrarken sırtım gerildi.

“İstiyorsam?” diye fısıldadım soluk soluğa.

Bir süre düşündü. sonra içime alevler yayılmasına neden olan leziz bir ifadeyle bana baktı. “Şu noktada seni becerir miydim yoksa kışına şunlardan biriyle vurur muydum emin değilim.” Masanın diğer tarafındaki imzalı bagetleri gösterdi. “Belki ikisini birden yapardım. Ya da seni sandalyeye bağlar

ve hareket edemez, düşünemez, nefes alamaz hale gelene dek tadına bakardım.”

“Sonra?”

“Yedi günümüz daha var,” diye hatırlattı. “Sana öğretebileceğim, yapabileceğimiz çok şey var. Ve ondan sonra...”

Gözlerimi devirdim ama sözleri ve bakışlarıyla beni etkilediğini inkâr edemezdim. Bir erkeğin böyle çekici, böyle karşı konulamaz olması yasadışı olmalıydı. “Ben halimden memnunum,” dedim.

“Şimdilik.”

“Hayır, şimdi...” Öpüşmeyi kimin başlattığı sorulsa yirmi yıl geçse de cevap veremezdim. O kadar ani, nefes kesici ve tüketiciydi işte. Lucas’m dili bir, iki, üç... dört kez dudaklarımda dolaşıp, çizgilerini takip etti. İnledim ve masanın üstüne çöktüm çünkü bacaklarım deli gibi titriyordu. Lucas küfür etme ve inleme arası bir ses çıkardığında kendimi iyice kaybettim. Ellerimi göğsünün iki yanına koyup parmak uçlarımı tişörtünün yumuşak kumaşına, tenine gömerek onu kendime çektim.

Lucas ellerini kafasının arkasında kavuşturmuştu çünkü bana dokunmak için ona yalvarmamı beklemeye kararlıydı.

Dili dudaklarımdan arasına girmeye çalıştığında ağzım hemen açıldı. İslanmıştım. İnliyor, vücudumu onun kine sürüyordum. Oysa Lucas hâlâ ellerini indirmemişti.

Dokun bana. Dokun bana. Kahretsin Lucas, dokun işte. Fakat bu sözcükleri ona söyleyemedim. Henüz olmazdı.

Ağzını çektiğinde altdudağını nazikçe dişlerimle çekiş-

tirdim. Dişlerim yumuşak etine sürtününce Lucas irkildi. Sonra yüzünde seksi bir gülümseme belirdi. “Sen ısıtır mıydın, Kırmızı? Hiç aklıma gelmezdi.”

Bana Kırmızı demesinden nefret ettiğimi biliyordu ama şu anda beni, bundan şikâyet edemeyeceğim kadar kızıştırdığını da biliyordu. “Lucas?” Ağzının dibinde mırıldandım. Sonra birden cesaretlelenerek üstdudağını, güçlü çenesini öptüm, altdudağını kendi dudaklarımın arasına alıp nazikçe emdim.

“Hııımm?”

Geri çekilip ela gözlerine baktım. “Bu kaçınılmaz bir şey, değil mi? *Biz*?” diye sordum ellerimi göğsünde kaydırarak. Lucas titredi.

“Seninle tanıştığım günden beri.”

Dudaklarımız bir kez daha buluştu. Lucas çekildiğinde dilimi dudaklarımda gezdirme isteğime karşı koyamadım. “Giyin... Duş alma, saçlarını toplama. Kendine dokunmayı aklından bile geçirme,” dedi.

“Dokunmam,” diye söz verdim. Oysa tek istediğim odama gidip onun başlattığı işi bitirmek ya da daha iyisi, ondan bana şu anda, burada sahip olmasını istemektir.

Odama gitmek için ofisin kapısına doğru yöneldim ama sonra aklıma bir şey geldi. Omzumun üstünden bakarak konuşurken, sesimi neredeyse kendim bile duyamıyordum. “Neden beni hatırlıyorsun? Pek çok kadınla yatmışken neden ben?”

“Çünkü sen yatmadığım tek kadınsın.”

Birkaç dakika sonra odamda kıyafetlerimi üstüme geçirip, şu anda kullanmamın yasak olduğu küvete bakarken Lucas'ın cevabının yeterli olduğuna karar verdim.

Ve odamdan çıkmadan önce saçlarımı açtım.

Ashley'nin ebeveynlerinin barı –The Beacon isimli, pek de kaliteli olmayan bir mekân– vardığımızda tamamen doluydu. Kırmızı sakallı, dev fedai beklememiz gerektiğini söylediğinde ben dönüp Cadillac'a gitmeye hazırdım ama Lucas kafasını iki yana sallayarak, “Bizi şimdi al,” dedi.

Tabii bu onun için kolay bir emirdi. Arabadan indiğimizden beri tek yaptığı ellerini arka ceplerine sokmak ve fark edilmemek için kafasını eğmektir. Ancak kimsenin kendisini tanımayacağına yemin ederken çok haklıydı. Üstünden utanç verici akıyordu. Tanıdığım Lucas'ın tamamen zıddıydı ve rahatsızlık veren bir derecede bana benziyordu.

“Aktörlük yapmalısın,” diye tısladım sırada kapıya doğru ilerlerken. “Bay...”

Beni, tutacağından emin olduğum bir sözle susturdu. “Gerisini getirirsen yemin ederim seni arabaya geri götürüp o mükemmel, küçük kıcına şaplak atarım.”

Saçlarımı tek omzumun arkasına atarak sırttım. “Efendim.”

“Keşke tanıdığın herkese karşı böyle alaycı ve sinir bozucu olsaydın,” dedi tekrar kapı görevlisine yaklaştığımızda. Kırmızı Sakal gözlerini devirip kafasını yana eğdi. Ben de

Lucas'ı en iyi şekilde taklit etmeye çalışarak ellerimi kalçalarımaya dayadım. Karanlık olduğu için parmaklarımın nasıl titrediğini, ya da siyah dar kotumun kenarlarıyla nasıl gergince oynadığını göremezdi.

“Benim şahsi davetim var...” O sırada Ashley'nin küçük bedeninin birkaç metre ötede, sahnede kıvrılmakta olduğunu gördüm ve derin bir nefes aldım. Yap gitsin. Bütün gücümle “Ash! Hey, buradayım!” diye bağırdım. Yanımızdan geçen birkaç kişi kaşlarını kaldırıp bana baktılar ama bağırmanın işe yarayıştı. Ashley insanları iterek geldi ve kafasını kapıdan dışarı uzattı.

Kapı görevlisine dudaklarını büzerek baktı. *Piercing*'leri yüzünden bu uyarı bakışı oldukça ölümcül görünüyordu. “Adilik yapmıyorsun, değil mi, Nicky? O benimle.”

Nicky istemeye istemeye Lucas'la benim ellerimizi damgaladıktan sonra içeri girmemiz için dev vücudunu kapıdan çekti. Neredeyse ona zafer kazanmış gibi gülecektim ama bu küçük zafer, şansımı zorlamak için yeterli değildi.

Etrafımız yüzlerce Your Toxic Sequel hayranıyla doluydu. Kalçalarını kıvrırken terli vücutları birbirine sürtünüyordu. Kafamı kaldırıp Lucas'a baktım. Gözleri hâlâ yerdeydi ama yüzünden her şey okunuyordu. Grubuna olan sevgilerini göstermek için buraya gelmiş bunca insanı görmek onu göklere çıkarmıştı.

“Ay, rock yıldızını gece dokuzdan sonra besleme,” diye tısladım bıyık altından, *Gremlinler* referansımı yalnızca o duyabilsin diye. Lucas'ın sırtışı büyüdü.

Ashley mekândaki tek boş masayı bulup bizi yönlendirdi. “Buraya oturun da ben gidip size...”

“Ben bir şey istemem,” dediğimde bana şüpheli bir şekilde baktı. “Araba kullanacağım.”

“Sam Adams,” dedi Lucas, zorlama olduğu belli olan derin bir sesle. Kendimi tutamayıp hafifçe güldüğümde bana sertçe baktı.

“İyi seçim,” dedi Ashley sırtarak. Sonra biraz eğilip onun yüzünü görmeye çalıştı ama Lucas çenesini göğsüne daha da eğince yanımızdan ayrıldı.

“Bu işe yaramayacak,” diye uyardığımda Lucas kafasını kaldırıp bana baktı.

“Eh, evet. Genelde hiç işe yaramaz zaten.”

Onu incelerken vücut ısımin yükseldiğini hissettim. Adam çelişkilerle doluydu. Bir dakika önce huzur ve sessizlik istediğinden bahsederken sonraki dakika şöhretin getirdiği tapınmayı görmek istiyordu. Bu, başımı döndürüyordu. Cesaretimi toplayıp bunu ona söylediğimde Lucas sırttı.

“Solo projemi bitirmek için yeterli huzur istemiştin ve...” Sustu ve parmağını birilerinin masaya kazıdığı kalp şeklinde gezdirmeye başladı. Kalbi yakından incelediğimde ortasına, “Aşk Acıtır” yazılmış olduğunu gördüm.

“Ve ne?” diye sordum.

Lucas ela gözlerini kaldırarak pek kontrol edemediği sesiyle konuştu. “Geçtiğimiz birkaç günde iki ya da üç albüm yapmaya yetecek kadar kahrolası şarkı yazdım.”

“Ah... anladım.”

Lucas'ın parmağı hâlâ kalpteydi. "Anladığını sanmıyorum."

Birden onunla kelime oyunları oynamaktan bıktığımı ve rahatsız olduğumu hissederek konuyu bu akşam buraya gelme sebebine çektim. "Ee, neden bir *cover* grubunu görmek için fan kızlar tarafından fark edilme riskine girdin?"

"Hiç Google'a bakmadın, değil mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Doğrudan bir emir değildi, efendim."

Yüzünde bir gülümseme oluştu, sonra kafasını geriye atıp gülmeye başladı. Karnıma sıcaklık dolmasına neden olan dolu dolu bir gülüştü bu. "Tanrım, Sienna, çok sinir bozucusun. Kafamı bulandırıyorsun." Sonra kendisini toparlayıp oturduğu yerde sindi. Gözlerinde odaksız bir bakış vardı. "Uzun bir hikâye değil aslında. Lisedeyken Sinjin Fields, Wyatt McCrae ve benim, korkunç bir *cover* grubumuz vardı. Sonunda bu şekilde keşfedildik. Biz ve Cilla."

Cilla. Neden bu kadının adını ne zaman duysam ya da görsem kıskançlık hissediyordum? Bu çok gülünçtü çünkü onunla hiç tanışmamıştım; tek bildiğim Lucas'la arkadaş olduklarıydı. "Arkadaş" kelimesinin onlar için neler içerdiğinden emin değildim ama öğrenmek de istemiordum.

"Yani buraya Ashley'nin erkek arkadaşını keşfetmeye mi geldin?" diye sordum.

Lucas omuz silkip beni düzeltti. "Buradayım çünkü onlara minnettarım." Sonra kaşlarını çatı. "Ama itiraf etmeliyim, gerçekten çok iyiler ve isimlerini birkaç bağlantıma

vermek benim için hiç sorun olmaz.”

İstediği içki masanın üstünde kayınca Lucas kafasını kaldırıp Ashley’nin meraklı bakışlarıyla karşılaştı. “Sen olduğunu biliyordum,” diye fısıldadı kız heyecanla. Sonra yanına, Lucas’ın hemen karşısına çöktü. Ağzım açık kalmıştı çünkü neredeyse ağzının suları akacaktı ve gözleri soluk ışıkların altında pırıl pırıldı.

“Az önce konuştuklarımıza kulak misafiri olmadan önce mi sonra mı anladın?” diye sordu Lucas, birasından kocaman bir yudum alarak.

Ashley’nin doğuştan esmer teni kızardı ama kız hemen kendisini topladı. “Özür dilerim, ama... Ahbap, sen Lucas-Kahrolası-Wolfe’sun. Anne babamın barında benimle birlikte oturuyorsun ve ben şu anda kafayı yemek üzereyim.” Ashley’nin ismini öyle saygı dolu bir şekilde fısıldaması Lucas’ın külot indiren gülümsemesini ortaya çıkarmıştı. Ashley bana dönüp suçlayıcı bir sesle, “Bana onu tanıdığını söylemedin,” dedi.

“O benim patronum,” diye açıkladım zayıf bir sesle.

“İşin gecenin onunda onunla bara gitmeyi kapsıyor. Ahh... ben de kostüm görevlisi olmalıyım. Yanlış alan seçmişim. Ben...” Altdudağını ısıırıp Lucas’a baktı. “Sahneye çıkacaksın, değil mi?”

“Bir dakika, o...” diye konuşmaya başladım ama Lucas bana uyarır gibi baktı.

“Lanet olsun, evet, çıkacağım,” dedi.

İnsanların arasından dolanarak barın ön taraflarına

doğru ilerlemeye başladıklarında onların peşine düşmekten başka seçeneğim yoktu. Grup sahnede “Lucky You’re Wasted” şarkısını söylerken Ashley durduğu yerde sabırsızlıkla zıplayarak bitirmelerini bekledi. Şarkı bittiğinde elini sallayarak bas gitaristi yanına çağırdı. Çocuk onun dudaklarını öpmek için eğildi ama Ashley kafasını iki yana salladı. Erkek arkadaşıyla uğraşamayacak kadar heyecanlıydı. Dudaklarını hızla hareket ettirmesini ve Lucas’la benim durduğumuz yere işaret etmesini izledim.

Gitaristin gözlerinin normalin üç katı kadar genişliğine yemin edebilirdim. Anlık kuşkuyu atlattıktan sonra kafasını sallayıp sahnenin diğer tarafına, grubun diğer üyeleriyle toplantı yapmaya gitti. Bir ara bir tanesinin, “Kahretsin, evet,” dediğini duyabildim.

Seyirciler çılgına dönmüştü; neler olduğunu, grubun sahneden erken inmeye mi karar verdiğini merak ediyorlardı. Ancak sonra solist mikrofonun başına geldi. Yüzünde kocaman bir sırıtış vardı. Ve Lucas’ı, tam da onun gibi birinin isteyeceği şekilde takdim etti. “Millet, gerçek Lucas-Kahrolası-Wolfe’a, hoş geldin, deyin!”

Bir an için bütün seyirciler neler olduğunu anlamamış halde kalakaldı. Etraf tamamen sessizleşmişti; yalnızca kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Fakat Lucas sahneye çıkıp baş gitaristin gitarını alıp kafasını teşekkür eder gibi eğince kafa karışıklığı yerini şaşkınlığa bıraktı. Lucas mikrofona, “Hayranım Sana” dedi ve gürültülü gitar girişi başladı.

Huysuz kapı görevlisi Nicky ve Ashley’nin barı koru-

duğunu söylediği bir diğer fedai sahnenin önüne doğru ilerlemeye başladılar ama Lucas'ın hayranlarından hiçbiri ona koşmaya ya da başka bir şey yapmaya çalışmıyordu. Ben de dahil herkes müzikle transa geçmiş gibiydi.

Öyle büyülenmişim ki şarkının belirli yerlerinde Lucas'ın gözlerinin kalabalıkta beni aradığını neden sonra fark ettim. Kalabalık barda yalnız ben varmışım gibi hissettiriyordu. Gerilerek dişlerimi sıkmaya başladığımda Lucas gözlerini hafifçe kısıp kafasını yavaşça sağa sola salladı.

Ben de içime derin bir nefes çekerek yapabileceğim tek şeyi yaptım. Kalabalıkla birlikte, çok tanıdık bir tek gecelik ilişki hakkındaki sözlere eşlik etmeye başladım. Altımdaki dantelli siyah çamaşırın ıslanmaya başlamış olmasını görmezden geldim.

Giymem için Lucas'ın elleriyle yatağıma yerleştirdiği çamaşırdı bu.

On İkinci Bölüm

Ertesi sabah tam yedide gözlerimi açtığımda internette Lucas'ın dün akşamki performansı ile ilgili en az yirmi tane video dolaşmaya başlamıştı bile. Ve resmi Your Toxic Sequel'in resmi fan sitesi olduğunu iddia eden bir internet sitesine ait forumda, Lucas'ın serenat yaptığı "kırmızı kafalı şıllık"a –ciddi ciddi– ölüm tehditleri yağdırılmıştı.

Benim tüm bunları öğrenmiş olmamın sebebiyse Tori'nin gönderdiği linkler, e-postalar ve mesajlardı. O kadar fazlaydılar ki en azından Los Angeles'a dönene kadar Facebook hesabımı kapatıp telefon numaramı değiştirmek istememe neden olmuşlardı.

Telefonum tekrar çalmaya başlayıp Taylor Swift'in ayrılık şarkılarından biri odamı doldurduğunda homurdanıp kaşlarımı çattım. Tam telefonu sessize alacaktım ki, *aç gitsin*,

diye düşünüp cevap vermeye karar verdim.

Aslında Tori bu saatte uyuyor olmalıydı –Kaliforniya’da saat sabahın 5.30’uydu–, ve bu yüzden onunla konuşmamak için telefonu ardı ardına meşgule atmış olmaktan dolayı kötü hissetmiştim. “Selam,” dedim mümkün olduğunca sakın bir sesle.

“Sienna... internette Lucas Wolfe’la fotoğraflarınız var,” dedi monoton bir sesle. “Neden internette Lucas Wolfe’la fotoğraflarınız var?”

“B-ben...” Eh, sakın olma planlarım da buraya kadardı. Bakışlarımı dizüstü bilgisayarımın ekranına, Lucas’ın akşamki performansının kısık sesli videosuna indirdiğimden bir- den bunları, internet bağlantıları ve arkasında saklanabilecekleri isimsiz profilleri olan kuduz hayranlardan başka kimlerin gördüğünü merak ettim. Neyse ki patronum Tomas medyayı görmezden gelen ve dedikodu dergilerini okumayı reddeden biriydi. Nashville’de büyükannemle ilgilendiğimi zannederken bu olanlardan haberdar olmasını istemezdim.

“Onunla mı takılıyorsun?” diye sordu Tori.

“Hayır, ben...”

Göğsüme bir ağırlık çöktüğünü hissederek ellerimi yumruk yaptım ve başımı ovmaya başladım. Ya büyükannem de haberleri görüp Tori’nin düşündüklerini düşünürse? Bu onun kalbini paramparça ederdi.

“Sienna, konuşsana,” dedi Tori yalvarır gibi.

“Ben... ben onun için çalışıyorum,” diye itiraf ettim.

Tam da beklediğim gibi en iyi arkadaşım çıldırdı ve Lu-

cas'la anlaşmamı en başta ona söylemek istemememe neden olan şeyleri yapmaya başladı. “Ne zamandır? Niye? Sienna... o adam büyükannenin lanet olası evini almaya çalışıyor. Nasıl onun için çalışabilirsin? *Neden* onun için çalışıyor...”

“Tanrı aşkına, bir saniyeliğine sesini kes de düşünebi-
leyim,” diye çıkıştığında hattın diğer ucundan keskin bir
nefes alma sesi duydum ve ona bağırdığım için kendimi kor-
kunç hissettim. Tori'yle tanıştığımızdan beri ona bir kez bile
sesimi yükseltmemiştim.

Lucas Wolfe dışında *hiç kimseyle* bu şekilde konuşmaz-
dım ben.

“Tori... özür dilerim,” diye fısıldadım.

Konuşmaya başladığında Tori'nin sesinden şaşkınlık
akıyordu. “Sesimi kesmemi söylediğin için sinir mi olsam
yoksa hayranlık mı duysam bilemedim. Sienna, *gerçekten*,
neler oluyor? Lütfen... ben senin en iyi arkadaşını.”

Ona olanları anlatırken yanaklarımdan yaşlar aksa da
neden ağladığımı anlamıyordum. İnternetteki fotoğraflar ve
videolar yüzünden mi, yoksa Lucas'a bu kadar yakın olma-
nın, birkaç gün daha sürecektir büyük bir mücadele olmasından
dolayı mıydı bilmiyordum. Ben Lucas'm cinsel alışkanlıkları
dışında her şeyi anlattıktan sonra Tori'nin tek söyleyebildiği,
“Vay canına,” oldu. Bunu o kadar çok tekrar etmişti ki ona
başımı ağrıttığını söylemek zorunda kalmıştım.

“Sen tanıdığım en... özverili ve saçma bir şekilde harika
insansın. *Onun* gibi biriyle *öyle* bir şeyi yapıyorsun.”

Tori'nin, Lucas'tan kötü bir insanmış gibi bahsetmesi
hoşuma gitmemişti. Kahretsin, Lucas'ı savunmaya bu kadar

istekli olmam da hoşuma gitmemişti ama yine de yaptım. “O kadar da kötü biri değil,” dedim, oldukça ikna edici bir sesle.

“Aman. Tanrım.”

İnternette Lucas’la benim hakkımda yeni bir haber çıktığını düşünerek hemen bilgisayar ekranımda açık duran Google sayfasını yeniledim. “Ne? Ne?”

“Ona âşık oluyorsun.”

Bir suçlama, bir küfür gibi gelen bu sözcükler ağzından çıkar çıkmaz söylediğinin yeni bir dedikodu olmasını dile-dim. Lucas’a âşık değildim. Onu arzuluyordum, evet, ama âşık değildim.

Kesinlikle âşık değildim.

“Bu çok gülünç. Onu âşık olacak kadar tanımıyorum ki.”

“O halde bu dünyadaki en büyük kahrolası ale...” To-ri’nin cümlesi telefonumun biplemesiyle kesildi. Telefonu kulağımdan çekip arayanın Seth olduğunu gördüğümde yü-reğim ağzıma geldi.

Tanrım bu iyi bir şey olamazdı.

“Hey, Seth arıyor. Seni sonra ararım,” dedim dengesiz bir sesle. Tori rahatsız olmuş şekilde homurdandı.

“Yoksa bu gece uçağa atlar Nashville’e gelirim. Sırf seni kontrol etmek için bütün kira paramızı harcarım, evsiz kalırsız ona göre,” diye uyardı.

Güldüm ama zorlama gibiydi. “Arayacağım, söz.” Son-ra içimi çekerek kardeşimin aramasına cevap verdim. Daha ben, alo bile diyemeden Seth küfürler etmeye, öfkeyle ba-ğırmaya başlamıştı bile.

“Evini alan o pisliğı becerebilmek için büyükanneme yalan mı söyledin?”

“Seth, ben...”

Kardeşim konuşmama izin vermedi.

“Mide bulandırıcısın. Galiba anneme gösterdiğinden daha çok benziyorsun, ha? Merak etme... yaptıkların büyükannemin öğrenebileceğı kadar büyük haber olmadı, ben de ona söylemeyeceğim. Belki şanslıysan o adam...”

Uzun parmaklar elime değip telefonumu çektiğinde kalbim birden hızlandı. Kafamı çevirip Lucas’ın gözlerine baktığımda oldukça ürktüm. Yüzündeki ifade okunamıyor olsa da şu anda öfkenin vücut bulmuş haliydi. Sadece bedeninin gergin durumundan bile anlaşılıyordu bu.

Telefonumu kulağına götürdüğünde yataktan fırladım ama Lucas kafasını hızla iki yana sallayıp oturmamı işaret etti. Dediğini yapıp ellerimi yanlarımda yumruk haline getirdim.

“Bana söyleyecek bir şeyin varsa gel yüzüme söyle, ona değil,” dedi Lucas kardeşime kısık, tehlikeli bir sesle. Seth’in bir şeyler söylemeye çalıştığını duydum ama Lucas ona izin vermedi. “Kim olduğun umurumda değil. Eğer Sienna’ya bir daha böyle bok gibi davranırsan, onunla bu şekilde konuşursan aynı şeyleri bana yapıyorsun demektir.”

Lucas kırmızı tuşa basıp telefonu bana verirken ağzımı bir karış açık haldeydi. “Bunu yapmak zorunda değildin,” diye fısıldadım ama göğsümün derinlikleri yanıyordu.

Lucas beni korumaya çalışıyordu.

Lucas Wolfe az önce beni savunmuştu.

“Öylece oturup onun seninle o şekilde konuşmasına izin veremezsin,” diye hırladı Lucas odada volta atarken. “Kardeşindi, değil mi? Mahkemede gördüğüm koca ağızlı, sıska dingil?”

Seth’in mahkemede Lucas’a bir şeyler dediğinin farkına bile varmamıştım. Gözlerimi kucağımdaki ellerime eğdim. “Kızgındı,” diye fısıldadım.

“Sana öyle bok gibi davranması için bir bahane değil bu.”

“İnternette haberlerimiz dolu,” diye karşı çıktım. “Dün gece yüzünden sen ve ben her yerdeyiz.”

Tepkisini görmek için kafamı kaldırdım. Yakışıklı yüzünde hiçbir duygu yoktu ve ela gözleri okunmuyordu. Fakat omuzlarını silktiğinde bunun onun sinirlerini de bozduğunu anladım. Şarkı söylerken bana baktığı için pişmandı.

“O kadar da büyük bir şey değil,” diye mırıldandı. “Ve konuyu değiştirmeyi kes. Burada kardeşinin seninle önemsiz biriymişsin gibi konuşmasından bahsediyoruz.”

“O...” Seth’in bunu atlatacağını söylemek istedim ama neden onu Lucas gibi birine karşı savunmak istediğimi bilmiyordum. Kardeşim pek fazla şey söylemese de onuruma birkaç keskin makas saplamıştı.

Lucas önümde dizlerinin üstüne çöküp kollarının ön kısımlarını bedenimin iki yanına koydu. Neredeyse kalçama değecekti. Kafasını kucağıma doğru eğdiğinde karnımda bir sızı oluştu. Sırtındaki sert kaslara gömmek istediğim parmaklarımınla yorganımı sıktım.

Onun parmaklarının da benim üzerimde olmasını istiyordum ama bunu ona söyleyemezdim.

“Onu arayıp kendini savun,” dedi.

Kafamı iki yana salladım. Başını kaldırıp bana baktığında uzun saçlarım yüzüne doğru savruldu. “Hayır,” diye fısıldadım.

Gözlerini kıstı. “Bunu elbet bir gün yapman gerekecek. Kardeşin ve annenin karşısında cesur dur. İnsanların aşağılamalarını kabul etmek zorunda değilsin. Kendini açıklamaya çalışmana gerek yok.”

Ayağa kalkıp neredeyse hüzünlü gözlerle bana baktı. “Bugün belgesel çekiminin ilk günü ve yapmam gereken bazı stüdyo işleri var. Bugün izinlisin.”

“Ama...”

“İzinlisin,” dedi emir verir gibi. “Ben... seni bu kadar çok isterken böyle etrafında olmamı bekleyemezsin. Özellikle de sana sahip olmamı istemezken.”

Ve şimdi... şimdi neden beni cesaretlendirmeye çalıştığını tam olarak anlıyordum. Çünkü Lucas Wolfe, her zaman karşılarında sindiğim insanlara kendimi savunabilmeyi öğrenirsem beni fethedebileceğini düşünüyordu.

Üzücü olan şeydi ki ben de onun haklı olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

Lucas dediği gibi bütün gün ortalarda yoktu, bu yüzden ben de zamanımı hayranlardan gelen e-postalara cevap vermekle geçirdim. Ancak aşırı derecede sarhoş ve uygunsuz şekilde neşeli olan Tori’yle bir saat muhabbet etmiş olsam

da kendimi Lucas'ı özlerken bulmuştum. Gece yarısına birkaç dakika kala yatağa girdim. Lucas'ın bana sahip olması için ona yalvarmamın gerekmediği leziz rüyalar âlemine dalmak istiyordum.

Rüyalarımda birbirimizin vücutlarından faydalanırken tek kelime bile konuşmuyorduk. Sadece memnuniyet dolu inlemeler duyuluyordu. Sadece hırıltılı nefeslerimiz ve deli gibi çarpan kalplerimiz...

Fakat sonra fantezilerimi sonraya bırakmamı gerektiren bir şey oldu. Saat biri biraz geçtikten sonra alt kattaki Steinway piyanonun sesiyle uyandım ve tişörtümün üstüne kısa, pamuklu bir sabahlık geçirip sesi takip ederek evin en alt katma indim. Son basamağa ayak bastığımda da Lucas'ın içtiği şeyin dumanlarını kılavuz olarak aldım. Esrar kokusundan hep nefret etmişim çünkü bana Preston'ı ve gençken annemin evinde takılan insanları hatırlatırdı. Otomatik olarak burunumu kırıştırdım.

Piyano odasının kapısını açtığımda Lucas kafasını kaldırmadı ama burada olduğumu anladığını biliyordum çünkü sırtı ve omuzları gerilmişti. Eşikte durup onu dinlemeye, anın tadını çıkardım. Lucas'ın üstünde, kalçasından düşen bir kottan başka bir şey yoktu. Bu adam kastan, dövmelemlerden ve seksilikten oluşuyordu ancak içime işleyen asıl şey müziği-ydi. Beni soyuyordu.

Sonra beni yakıp yok ediyordu.

Ben de buna izin veriyordum. Fakat şu anda tek fark karşı karşıya olmamızdı. Tüm bunlar bittiğinde gerçek Lucas

Wolfe’la yüzleşmek zorunda kalacaktım, komodininde ya da içimde sakladığım kötü bir mazeretle değil.

Son notalara basarken Lucas’ın omuzları biraz rahatladı. Mavi renkli eski püskü bir deftere bir şeyler karaladı, notlarını birkaç kez okuduktan sonra uykulu gözlerini kaldırıp bana baktı. Bir gözünün üstüne düşen koyu renkli saç tutamları adeta gidip Lucas’a dokunmam için beni çağırıyorlardı.

“Seni çağırmadım,” dedi Lucas. “Ne istiyorsun?”

“B-ben senin çaldığını biliyordum,” diye fısıldadım. Tanrım, sesim neredeydi? Soğukkanlılığım neredeydi? Neden bu adamın etrafındayken kahrolası yüzlerce parçaya ayrılıyordum?

“Google arkadaşındır.”

Vücudumun tutuştuğunu hissettim ama gitmek için döndüğümde Lucas yumuşak bir sesle konuştu. “Gitme. Ben...” Bir parçam sesindeki bu kırılganlıktan faydalanmamı söylerken diğer parçam onunla yaptığım anlaşmayı hatırlatıyordu. Önümüzdeki birkaç gün boyunca onun her emrine amade olmam gerekiyordu.

Ve şimdi Lucas beni yanında istiyordu.

İhtiyatlı bir şekilde ilerledim. Çıplak ayaklarımın altındaki mermer döşemeler buz gibiydi. *Keşke yataktan çıkmaysaydım*, diye düşünüyordum. Piyanonun yanında durup kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bana ne kadar süreliğine ihtiyacın var?” diye sordum.

Lucas defterine tekrar bir şeyler yazmaya başlamıştı – görünüşe göre kısaltılmış şarkı sözleriydi bunlar– ama du-

dakları, midemde rahatsızlık verici kanat çırpışlarını yeniden başlatan yavaş bir sırtışıla gerildi. Bu küçük hareketleriyle azmimi nasıl kırdığının farkında mıydı acaba?

Tabii ki de farkındaydı.

“Ne kadar gerekirse,” dedi.

“Ne için?”

Bir kaşını kaldırıp kafasını yana eğdi ve beni bir süre inceledikten sonra yeniden çalmaya başladı. Yine az önceki şarkıydı ama bu sefer farklı bir perdeye geçmiş, yavaşlamıştı. Şarkı şimdi rahatsız edici, sinir bozucuydu. Lucas bazı kı-sımlarda şarkıyı söylüyordu. Sözler henüz tam olmadığı için anlamlı değildi fakat onun sesiyle birleşince duyduğum en seksi şeye dönüşmüşlerdi. Lucas ışıkları kapatmadan birile-rini becermekten bahsediyordu. Bunun bana bir davetiye ol-duğunu hissettim ve birden boğazım kupkuru oldu.

Çalmayı bitirdiğinde bana baktı. “Ee?”

Dilimin ucunu dudaklarıma değdirdiğimde Lucas’ın ya-pılı sırtı gerildi. “Sonu yanlış,” diye mırıldandım. “Çok ne-şeli. Doğrusu...” Piyanonun önüne gidip eğildim ve birkaç notaya bastım. “... böyle olmalıydı.”

“Sen piyano mu çalıyorsun?”

“Google arkadaşındır, Wolfe.”

Bir anda yerinden kalkıp bankı duvara doğru itti ve ne-redeyse alaycı bir şekilde piyanoya işaret etti. “Tekrar çal.”

Karşı gelmedim. Çok yorgundum, kızışmışım ve tek is-tediğim yukarı çıkıp yatağa girmek, soruların olmadığı rü-yalara dönmekti ama tuşların önünde dikilip notalara bastım.

“Tekrar. Daha yavaş. Ve bu sefer gözlerini kapat.”

Dediğini yaptım ama Polo parfümünün kokusunu aldığım an bir nota kaçırdım. “Şimdi bana seninle yatmamı söyleyeceğin, ardından da esrar sonrası açlığını gidermek için Cheetos getirmemi isteyeceğin an mı?”

Lucas güldü. Yemin ederim ki bana dokunmasa bile ağzını tenimde hissedebiliyordum. “Cheetos berbatır. Ve seninle yatmam için ne yapman gerektiğini biliyorsun,” diye hatırlattı.

Dişlerimi sıkarak avuçlarımı piyanoya vurduğumda tuşlardan korkunç bir ses yükseldi. Omzumun üstünden Lucas’ın elini gözlerine baktım. “Bana ihtiyacınız olmadığına göre artık yatağıma gidebilir miyim, Bay Wolfe?”

“Kesinlikle olmaz. Bak, Sienna... tek yapman gereken sözcükleri söylemek.”

“Neymiş o sözcükler?”

Kafasını eğip ağzını benimkine öyle yaklaştırdı ki öpmeye, birbirimizi parçalara ayırmaya, Lucas’ın daha önce pek çok kez bahsettiği kaçınılmaz sonu gerçekleştirmeye sadece bir nefes yakındık. “Bana istediğin gibi sahip ol, Lucas,” dedi aksanımı en iyi şekilde taklit etmeye çalışarak. “Seviştüğimizde söyleyeceğin şey bu olacak. Benim adım. Sadece Lucas.”

Ama mesele şuydu ki bu adam, karşısında zayıf olduğum ilk –ve son– seferde beni kendisinden uzaklaştırmıştı. Bunu bana tekrar yapmasına izin vermeyecektim. “Siktir git, Lucas.”

Sözlerim onu afallatmadı. Yüzünde, ne zaman görsem gırtlığına bir tane karate darbesi geçirmek istememe neden

olan o kendini beğenmiş ifade vardı. Oysa bunun yerine – tam bir aptal gibi– parmak uçlarımda yükselip ağzımı onun- kine yapıştırdım. Lucas diliyle dudaklarımı ayırdı. Hâlâ bana dokunmayı reddediyordu, bu yüzden, “Lütfen... ellerin... bundan sonra bana dokunmanı istiyorum.”

Kontrolde olduğum sürece güvendeydim.

Sen kendine bunu söylemeye devam et.

Yüzümü ellerinin arasına almak, saçlarıma dokunmak gibi romantik şeyler yapmadı. Ellerini vücudumda dolaştırarak, göğüslerimi sertçe sıkıp oradan kalça kıvrımına indi. Ardından bir eliyle belimi kavrayarak diğerini bacaklarımın arasına sokup avucunu külotuma değdirdi. Ve ağzını benim- kinden çekti. “Sıçayım, ıslanmışsın,” dedi. “Sana her şekilde sahip olmak istiyorum, senin de beni istediğini biliyorum. Sözcükleri söyle.”

“Hayır.”

Parmak uçları ince pamuk çamaşırımın üstündeki ıslak bölgeyi okşadığında inledim. Bacaklarım titremeye başlamıştı. Lucas haklıydı. Ne istediğimi çok iyi biliyordu ama şu anda fiziksel olarak canım acısa da teslim olmayacaktım.

Bunu yapamazdım.

“Emin misin?” diye sordu. Kafa salladığımda yeni bir emir verdi. “Arkanı dönüp piyanoyu çal. Az önceki şarkı. Sakın durma.”

Parmaklarımı tuşlara değdirdiğim anda ellerini üzerim- den çekeceğini sanıyordum ama çekmedi. Daha ilk notaya bastığımda külotumu kenara çekip parmaklarını nemli ku-

maşın altına kaydırıldı. Üç nota sonra bir parmağını içime soktu. Nefesimi tuttuğumda kulağıma fısıldadı.

“Sakin. Durma.”

Bir parmağını daha içime kaydırıp ta özümü ateşleyen bir şekilde parmaklarını açıp kapatmaya, çılgılık attığımdaysa elini daha hızlı hareket ettirmeye başladı. Parmakları ileri geri oynuyordu. Ölmek üzere olduğuma ya da çoktan öldüğüme yemin edebilirdim. Öyle olmalıydı çünkü hayatım boyunca hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Ona yaklaşıp kalçamı vücuduna bastırduğumda iyice soluk soluğa kaldı. Sertleşmişti. Öyle sert ve büyüktü ki birden elinin altında kıvranmaya başlamıştım. Bir saniye sonra nasırlı başparmağını klitorisime bastırıp daireler çizmeye başladığında boşaldım.

Piyanoya doğru çöküp dirseklerimi yasladım. Kalçam havada kalmıştı. Artık çalacak halde değildim, zaten Lucas’ın da bunu umursadığını sanmıyordum. Bana bakarken ağzı incecik bir çizgi halini almıştı. Tek düşünebildiğim şey dudaklarının ve dilinin üzerimde olmasıydı.

Kendi dudaklarımın da onun üzerinde olmasını istiyordum.

“Lucas, bana istedi...”

“Yatağına git, Sienna.”

Uzun parmaklarını dikkatlice içimden çıkardı. Yeni bir zevk dalgası bedenimi sararken titredim. Bedenim alev almış gibi olsa da dimdik durmayı başardım. “Hayır,” dedim.

“O halde bunu bildiğin şekilde yapalım: Siktir olup git.

Sienna. Çalışmam lazım ve sana daha önce de söylediğim gibi, müziği çok kötü etkiliyorsun.”

Göğsümde keskin bir sızı oluştu. Beni kızdırmak için tam olarak ne söylemesi gerektiğini biliyordu. Ona bu anlaşmayı yaptığı için kendisinin ahmak olduğunu söylemek istedim ama kendimi tuttum. Çünkü tek yapacağı bunu bana çevirip anlaşmayı neden kabul ettiğimi hatırlatmak olurdu. Yüzümü duygusuz tutmaya çalışıp ellerimi yumruk yaparak, “İyi geceler, Bay Wolfe,” dedim.

Odadan çıkarken külotumun hâlâ kenara sıyrılmış halde olduğunu fark ettim. Fark ettiğim diğer bir şey de yanında olduğum sürece Lucas’ın beni uzaklaştırıp sonra yine kendisine çekmeye devam edeceğiydi. Ve beni, geriye hiçbir şeyim kalmayana dek tüketecekti.

On Üçüncü Bölüm

Gecenin geri kalanını yatakta sağa sola dönüp kendimden nefret ederek ve Lucas'ın bu örtülerin arasında benim yanımda olmasını dileyerek geçirdim. Ya da üstümde. Saat yedide telefonumun alarmı çaldığında yataktan sürünerek çıkıp banyoya gittim. Soyunup duşa girdim ve suyu en sıcak dereceye getirerek kafam fayansa dayalı halde duşun altında durdum. Suyun sıcaklığı rahatsız ediciydi –aslında çok yakıyordu– ama kafatasımın patlayacakmış gibi zonklamasına ve midemin bulanmasına yol açan baş ağrısının hafiflemesini sağlıyordu. Bugün Lucas-*kahrolası*-Wolfe'la başa çıkmak için beynimin tamamen temiz olması gerekiyordu.

Dün gece bana dokunmasını söylerken ne halt düşünüyordum ki? Öfkeyle yumruğumu duvara geçirdim. Elim çok

kötü acısa da görmezden geldim. Lucas'ın ellerinde kelimenin tam anlamıyla nasıl eridiğini daha fazla düşünüyordum. Ve şu anda bile onu düşünürken vücudumun tepki vermesinden nefret ediyordum. Islak, kızışmış bir haldeydim ve hem bedenimle hem de kafamla oynamasına izin verdiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Sonunda duştan çıktığımda su soğumuş banyo buhar içinde kalmıştı. Üzerime kalın bir havlu sarıyordum ki "Lucas telefonumun" lavaboda bıraktığım yerde yanıp söndüğünü fark ettim. Lucas'tan mesaj gelmişti. Sabahın üçünde.

Bütün gün toplantılar var. Saat tam sekizde beni uyandır.

Şu anda saat 08.12'ydi. Hayatıma sıçayım. Homurdanarak odama koşup üstüme bir şortla tişört geçirdim ve üst kata, Lucas'ın uyuduğu odaya gittim. Kapalı kapının ardındaki dock cihazına takılı iPod'undan yükselen eski Seether ve Amy Lee şarkısını duyabiliyordum. Bu şarkı durumuma nasıl da uyuyordu. Lucas bana kendimi parçalanmış hissettiriyordu. Birlikte olduğumuzda zor nefes alıyordum. Kapı tokmağını tutarak bir süre bekleyip düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Sadece beş günüm kalmıştı ve üçünde şehir dışında olacaktık. Kendimi bir haftalığına tutamıyorsam demek ki işim dumandı.

Kapıyı açıp içeri girdim.

Yatağın üstünde çarşaf, yorgan ne varsa yere savrulmuş,

siyah bir havuz oluşturmıştı. Lucas yatağın üstünde yüz üstü yatıyordu ve çıplaktı. Tamamen çıplak. Nefesimi tutarak parmaklarımın ucunda ilerledim. Bir sapık gibi tepesinde diki-liyordum ve mesajında kendisini yarım saat önce kaldırmış olmamı da açıkça belirtmişti ama Tanrım, uyurken öyle mükemmel görünüyordu ki...

Sırtını kaplayan dövmeleeri net olarak görebiliyordum. Hepsini dikkatlice inceleyerek parmaklarımı üzerlerinde dolaştırdım ve en çok hoşuma gidenin kronometre dövmesi olduğuna karar verdim. Saatin iç kısmında şeytani bir şekilde gülümseyen bir kupa kızı vardı. Daha önce hiç bunun gibi bir dövme görmemiştim. Bu yüzden arkasında bir hikâye olduğunu düşünüyordum. Bir grup üyesinin meydan okuması olabilirdi ya da ondan ayrılan bir kızı hatırlamak için yaptırmıştı belki.

Bu onun neden arada bir pislik gibi davrandığını açıklardı.

Lucas yastıkların üstünde homurdanarak, “Ağzın orada dursun, ben senin için dönerim,” diye mırıldandı.

İrkilerek kalkmaya yeltendim ama Lucas bileğimi yakalayıp beni yatağa, kendi üstüne çekti. Daha önce kızıışmışsam şu anda yanıp kül olmaya tehlikeli şekilde yakındım. Kalçama dayanan aleti dün akşamki kadar sertti. Şimdi tek fark beni kendisinden uzaklaştırmıyor olmasıydı. Kalbim boğazımda atıyor gibiydi ve vücut ısım anında yükselmişti.

“Benimle birlikte yat,” dedi Lucas, yüzümü ellerinin arasına alıp kendisinininkine, aramızda birkaç santim kalana dek yaklaştırarak.

“Neden?”

“Çünkü bunun seninle nasıl olacağını merak ediyordum, Sienna.”

Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bu şekilde durduk. Ben onun üstündeydim ve birbirimizin gözlerine bakıyorduk. Bir kalça hareketinin yeminimi bozmama neden olacağını farkında mıydı? Parmakları saçlarımın arasındayken ve benimkine değen teni bu kadar sıcakken hiçbir şey yapamayacak halde olduğumu biliyor muydu?

Ancak bana ne kadar iyi hissettirdiğini, göğsümde hissettiğim kalp atışlarının ne kadar doğal geldiğini kendime itiraf etmezsem koca bir yalancı olurum.

“Dün gece tam bir mankafa gibi davrandım,” dedi sonunda. Parmak uçlarını sağ yanağımda dolaştırırken dokunuşu tüy kadar yumuşaktı. Yüzümde “L” şekli çiziyordu; beni damgalıyordu sanki.

Üstünden inip onunla yüz yüze gelmek için yanına uzandım. “Bu benden af dileme şeklin mi?”

“Hayır,” diye homurdandı, büyük ellerini yüzümden omuzlarıma, oradan da belimin alt kısmına kaydırarak. Bu, aramızda kalan tüm mesafenin kapanmasına neden oldu ve Lucas rahat bir pozisyon bulmak için hareket edince nefesimi tuttum. “Of, evet. Pislik gibi davrandığım için özür diliyorum. Ben sadece... sen kafamı bulandırıyor sun, Sienna.”

Kafamı bulandırıyor sun, diyordu asıl kafa karıştırıcı olan adam. Gözlerimi devirip bunun saçmalık olduğunu söylemeye yeltendim ama Lucas altdudağımı nazikçe dişlerinin arasına aldı.

“Önümüzdeki beş gün harcanmak zorunda değil,” diye belirtti kıcımlı avuçlayarak.

Gırtlığımdan yükselen inlemeyi bastırdım. Haftamızı geçirecek birkaç yol düşünebiliyordum ve çoğu da ikimizin bu pozisyonda –ya da buna benzer bir pozisyonda– olmasını kapsıyordu ancak aramızda giysiler olmayacaktı. Sadece ter olacaktı.

“Bana öyle yapmaya devam edersen harcanacak,” diye mırıldandım, dün akşam olanları kastederek. Lucas kıkırdadı. İfadesi tüm vücuduma sıcaklık titreşimler yayılmasına neden oldu.

“Şu anda teslim olabilirsin.”

“Neden sadece seks değil? Niye bu kadar karmaşık olmak zorunda?”

Lucas dönüp sırtüstü uzanarak tamam izlemeye başladı. İkimizin de sessiz kaldığı uzun bir duraksama anından sonra dirseklerinin üstünde doğrulup bana baktı. Koyu renkli saç tutamları ela gözlerinin üstüne düşünce kenara çekmek için otomatik olarak elimi uzattım. Lucas parmaklarımı tutup tek tek öptü. “Senden sadece seks istemiyorum çünkü bana boyun eğmene ihtiyacım var. Tamamen. Her şeyini istiyorum ve elde etmeye de kararlıyım Sienna.”

“İsteddiğini elde ettiğinde ne olacak?” diye fısıldadım. Lucas hep beni ke kadar çok istediğini –her şeyimi istediğini– söylüyordu ama sonrasında ne olacağını hiç söylememişti.

Kafasını yana eğerek hüzünlü bir şekilde gülümsedi. Saçları yine gözlerine düştü ama bu sefer bir şey yapmadım.

O kadar güzel görünüyordu ki böyle bir şey yaparak anı mahvetmek istemiyordum. Lucas saçlarını kendisi çekti. “Kalksam iyi olacak,” dedi.

Gergin bir şekilde dönüp yataktan indim ve ellerimi yumruk yaparak günün planlarını anlatmasını bekledim.

“Saat onda stüdyoda olmam lazım, bu yüzden git ve giyin.”

Yine emir vermişti ama en azından bütün gün evde tıklılıp hayran mesajlarına cevap yazmak zorunda kalmayacaktım. Çünkü bir önceki gün, barda birlikte görüldüğü kadının kim olduğunu soran çılgınca mesajlarla, tamamen tatsız geçmişti.

Az önceki on beş dakikalık hassas dakikalardan sonra Lucas tıpkı Cheshire kedisi gibi sırıtıyordu şimdi. Ben de dişlerimi sıkarak tatlı tatlı gülümsedim. “Hemen hazırlanıyorum, Bay Wolfe.”

“Dişlerin,” diye uyardığında dişlerimi sıkmayı bıraktım. Kapıya ulaştığımda bir oktav kısılmış sesiyle tekrar konuştu. “Seni elde ettiğimde ne yapmayı planladığımı mı sormuştun?”

Kalbim bir ya da iki kez tekledi ama omzumun üstünden ona bakmayı başardım. “Evet?”

“Seni hiç bırakmayacağım. İki yıl önce yapmam gereken de buydu.”

Ne söyleyeceğimi ya da ne hissedeceğimi bilemeden kafa salladım.

Aşağı inerken Lucas’ın dediklerini unutmaya çalıştım, yoksa bütün gün kafamda kalacaklardı. “Odaklanmam la-

zım,” dedim kendi kendime, odamdaki giysi odasının kapısını açarken. Lucas’ın beni bırakmayacak olmasını sonra, işlerim olmadığında düşünürdüm.

Derin bir nefes alarak odaya girdim.

Lucas stüdyodan sonra ne yapacağımızı söylemediği için puantiyeli bir *vintage* elbisede karar kıldım. Elbise çok sevimliydi ve birkaç gün önce mağazada gördüğümde aklıma hemen Kylie gelmişti. Bu kesinlikle daha çok onun stiliydi, bu yüzden giyindikten sonra banyo aynasında fotoğrafımı çekip ona gönderdim. Ardından çok hafif bir makyaj yapıp uzun saçlarımı açık bıraktım.

Sebebi Lucas’ın saçlarımı hep açık bırakmamı söylemesi değildi.

Kesinlikle değildi.

Lucas’ın çağırmasını beklerken Facebook sayfamı kontrol ettim.

Tori’den mesaj gelmişti; üç tane. Hepsinde de aşağı yukarı aynı şey –*Lucas’la yatma sakın*– yazıyordu ama sonuncusu kahkaha atmama neden oldu. Tomas’ın işte kötü davrandığı zamanlar bana gönderdiği e-kartlardan birini kişiselleştirerek, kendisini aşmıştı. Kartta, Edward döneminden bir kadınla, onu elle yoklayan palabıyıklı bir adam vardı. Yazısı da şöyleydi:

Umarım benimle seks yapma girişimlerin kafana inen bir gitarla sonuçlanır. Hangi kafa olduğu tartışmaya açık...

Gölerek ona hızlı bir mesaj yazdım:

Umarım iyisindir. Seni deli gibi özledim, güzel arkadaşım. Dün beni dinlediğin için tekrar teşekkür ederim.

Sayfayı kapatmak için imleci hareket ettirdim ama o anda yeni bir mesaj geldi. Kylie yazmıştı.

Kylie Martin: Elbiseye bayıldım! Görüyorum ki Lucas seni alışverişe göndermiş. Sana iyi davranıyor mu?

Ben: Patronluk taslaması ve beni yatağa atmaya kararlı olması dışında mı?

Hayır, beni bırakmamaya kararlı olması, diye ekledim içimden.

Kylie Martin: ... Bunun yarısını bilmeden de yaşayabilirdim.

Güldüm. Ağabeyinin bana nasıl davrandığını kendisi sormuştu. Onun bütün alışkanlıklarım bildiği halde kendisine bir şeyleri söylemekten çekineceğimi mi düşünmüştü gerçekten de?

Kylie Martin: Olumlu tarafından bak. Beş gün sonra ben geri döneceğim, sen de işini tamamlamış olacaksın.

Ve büyükannene evinin tapusunu geri verebileceksin. Dünyadaki en kolay takas, değil mi?

Hayır, yanılıyordu. Hem de çok. Lucas'ın etrafında olmak kendimi çok zorlu bir halat çekme oyunundaymış gibi hissetmeme neden olurken nasıl her şey çok kolay olabilirdi? Acaba Lucas her zaman mı böyle dominanttı yoksa bu şöretin getirdiği bir şey miydi? Hayatında dinamik olmadığı bir zaman olmuş muydu? Yine de her ne olursa olsun bir şeyden emindim: Kendimi böyle bir işin içine sadece ve sadece büyükannem için atardım. Kendi evim olsa bütün bu fiziksel ve duygusal karmaşayı göz önüne alarak asla anlaşma falan kabul etmezdim.

Ve daha beş günümüz vardı.

Ben: Evet, çok kolay.

Kylie Martin: Benim gitmem lazım. Lucas'a sana iyi davranmasını söylediğimi ilet. Yani ne kadar iyi olabilirse. Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at ya da ara! <3

Kylie, ona Lucas'ın beni tüketmekle alakalı takıntısını soramadan çevrimdışı oldu. Fakat ona sorsaydım bile cevap vermeyeceğinden emindim. Ağabeyinin sapkın seks alışkanlıklarından mümkün olduğunda uzak duruyormuş gibi görünüyordu. Tıpkı benim, kardeşimin... her şeyinden uzak durduğum gibi.

Seth'i ve dün olanlardan sonra onunla yüzleşmeyi dü-

şününce ayak parmaklarım kıvrıldı. Telefonumu alarak onu arayıp aramamayı düşündüm ama ilk üç rakamı girdikten sonra fikir değiştirip büyükannemi aradım ve sesli mesaja yönlendirildim.

“Selam, büyükanne... birkaç gündür konuşamadık. Sadece seni düşündüğümü ve çok sevdiğimi bilmeni istedim. Yakında görüşürüz, tamam mı?”

Telefona bakarak içimi çekerken kapım çalındı ve Lucas bağırdı. “Hadi gidelim, şoför!”

Bugün esprili havamda olduğum için Tori’nin gönderdiği e-kart’lı mesajı, Lucas’ın kişisel e-posta adresine gönderdim.

Canlı rock yapılan yerlerde hep karanlık, gıcırta ve birbirine sürtünen bedenler olurdu ama stüdyo müziğinin bunun tam zıddı olduğunu gördüm. The Music Row isimli stüdyo, lüks teknolojiyle dolu, apaydınlık bir yerdi. Lucas gelen ilk grup üyesiydi; bunun nedeni muhtemelen dakik olma takıntısıydı. Güzel sarışın asistana özel bir odada beklemek istediğimizi söylediğinde, kız içecek bir şeyler isteyip istemediğimizi sordu.

Lucas bir şişe su isterken ben kola istedim. Sıfır beden asistanın bana bakış şeklinden, kalorili içeceklerin varlığından hiç haberdar olmadığını düşünecektim ama sonra kız kafa sallayıp zarif bir şekilde yürüyerek ilerledi. Lucas’ın diğer kadınlar üzerindeki etkisinden nefret ettiğim kadar, kız

giderken kıcına hızlı bir bakış atmasından da nefret etmişim. Bana nasıl çapkın olabileceğini hatırlatmıştı.

“Hoşmuş,” dedim. Lucas sesimdeki acılığı duymuş olmalıydı ki gülümsedi. Beni etkileyen yamuk gülüşlerinden biriydi bu da.

“Pek sayılmaz, ama senin kıcının büyük hayranıyım. Kışın hakkında şarkı yazabilirim.”

“Ama hiç çıplak görmedin.”

Koyu renkli kaşını kaldırıp şeytani bir ifadeyle bana baktı. “Hissetmek inanmaktır.”

Elbisemin toplanmış kısmını düzeltip yumuşak deri koltuklardan birine çöktüm ve bacaklarımı bilekten çaprazladım. Lucas da ellerini kotunun arka cebine sokarak her hareketimi takip etti. Her ifademi. Her iç çekişimi... Bana dişleriyle külotumu çekip çıkarmak istiyormuş gibi bakarken Sıfır Beden içeceklerimizle birlikte döndü. Kız bana bir diyet kola uzattığında almak için uzandım ama Lucas kafasını iki yana salladı.

“Bayan Jensen normal kola istedi,” dedi.

“Ama...”

Lucas tekrar kafasını sallayarak Sıfır Beden’in sözünü kesti. Kız ellerini önünde birleştirerek itaatkâr bir şekilde durup onun konuşmasını ve emir vermesini bekledi. “Gerekliyorsa markete gidip al.”

Asistan bana on santimlik topuklarının altındaki bir pislikmişim gibi dik dik baktıktan sonra Lucas’a kocaman gülümsedi. “Hemen gidip alacağım, Bay Wolfe.” Kız dönüp

gitti ama bu sefer Lucas onun arkasına bakmadı.

“Her zaman kontrolde olmak zorunda mısın?” diye tısladım.

“Buna kontrol denmez. Bu...”

“Hâkimiyetini göstermek midir?”

“Alaycılığı kes, Sienna. Sen kola istedin ama kız diyet kola getirdi.”

“Benim adıma konuşmana ihtiyacım yok.”

“O zaman kendin yapmayı öğren. Tanrım, başından beri bana sayıp sövmekle bir problemin yok ama diğer herkese...”

Kafasını başka tarafa çevirdi. Ben de elbisemin eteğindeki ipliğe odaklandım. Kalbim deli gibi çarpıyordu; hatta dün gece ve bu sabah olduğundan daha hızlıydı. Kalbim yavaşlayana kadar bekledikten sonra konuştum. “Çünkü sen beni korkutuyorsun, Lucas.”

Hem de her şeyden çok. Çünkü şu anda ona karşı verdiğim mücadeleyi kazanmak istemediğimi hissetmeye başladığım bir noktadaydım.

Lucas’ın kaslı omuzları sarsılmaya başladığında öfkeden titremediğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Bana gülüyordu. “Seni korkutuyor muyum? Sen bana neler yaptığının farkında mısın, Sienna? İki yıl önce ne yaptın biliyor musun?” diye sordu yüzüme bakmak için dönerek. Sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilmediğim için kafamı iki yana salladığımda yanıma geldi ve beni kendisine çekip bedenine yasladı. Ardından elimi alıp pantolonuna, sert aletini hissedebileceğim yere koydu.

“Ah,” diye mırıldandım. Bir elime, bir de Lucas’ın arzu dolu gözlerine bakarken vücudumun anında tepki verdiğini hissettim. Göğüslerim karıncalanmış, yüzüm kızarmıştı. Onu şu anda bir sandalyeye itmek istiyordum. Tatmin olana kadar sert aletini içime almak istiyordum. Sonra kendime insanların görebileceği bir yerde olduğumuzu hatırlattım. Ben asla böyle şeyler yapmazdım.

Ancak bu işi burada bitirsek bile yeterli gelmeyecekti, bunu da biliyordum. Lucas’ı daha da isteyecektim.

Her zaman.

Bu yüzden parmaklarımı etrafında biraz sıktım. Mükemmel yüzünde acı ve arzu karışımı bir ifade belirdi. Beni itip ellerini bitkin bir şekilde koyu renkli saçlarından geçirdi.

“Tabii ki de benim için ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değilsin,” dedi.

Neyse ki diğer grup üyeleri o sırada içeri girdiler. Yoksa ona kendimi tamamen teslim etmekten başka yapabileceğim bir şey kalmamıştı. Lucas’m peşinden stüdyoya gittiğimde bana, ses mühendisi ve belgeselin yapımcısıyla birlikte kontrol odasında beklememi emretti. Buna da karşı çıkmamı bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırmıştı ama ona karşı gelmedim.

Sesi, kötü bir radyo istasyonunun cızırtısıyla bozulmuş olduğunda dahi beni tahrik eden bu adamı özel olarak izleyebilecektim. Şu anda olmak isteyebileceğim başka bir yer yoktu. Gitmemi söylese bile gidebileceğimi sanmıyordum.

Lucas camekânlı yere girerken baterist Sinjin’in terbiyesiz bir sesle, “Parmağını şıklatıyorsun, hemen geliyor, ha?” dediğini duydum.

Lucas ona sert bir bakış atıp gitarını standından çekip aldı ve diğer çocuklara soğuk bir tavırla bir şeyler söyledi. Ses mühendisi camekânlı odanın ses düğmesine bastığında Lucas'ın tehditlerinin son kısmını duyabildik.

“... olursa ona, o kahrolası parmaklarınızdaki her bir kemiği kırarım.”

Burada “ona” dediği kişi kesin bendim. Lucas muhtemelen grup arkadaşlarını benden uzak durmaları için uyarıyordu. Çocuklar gergince gülüştüler. Lucas'ın koyu bir Güneyli ağzıyla, “Sienna benim!” demesini bekledim ama öyle bir şey demedi.

Görünüşe göre ben çok fazla *True Blood* izliyordum.

Wyatt McRae bas gitarının askısını omzuna asarken kısık sesle cık cıkladı. “Ben kızıl kafalardan hoşlanmam,” dedi gözlerime bakarak. Kanaryayı mideye indirmiş kahrolası bir kedi gibi sırtarak kafasını yana eğmişti. Birden bütün grup üyeleri –Lucas hariç–, ses mühendisi ve yapımcı bana bakıyormuş gibi hissettim.

Nefeslerini tutmuş, baskıya daha fazla dayanamayıp Lucas'ın kıyafetlerini yırtmak istediğimi itiraf etmemi bekliyorlarmış gibi.

Evet, bunu istiyordum ama onların bilmesine gerek yoktu. Özellikle de Lucas'ın.

Henüz olmazdı.

“Ama asistanın sevimliymiş,” dedi Wyatt, Lucas'a. Sonra bana göz kırptı.

Tırnaklarımı avuçlarıma batırarak yılanın başını küçük-

ken ezmeye, grubun iğneleyici sözlerini burada, şu anda durdurmaya karar verdim. Bu adamların yanında olmak zaten yeterince tuhaftı; bir de beni sadece Lucas'ın seks arkadaşlarından biri olarak görmelerine izin veremezdim.

“Beni kızdırmaya çalışmak yerine müziğe odaklansanız daha iyi olur belki. Bay Wolfe’un programı çok ama çok yoğun.”

Lucas sırtıp Wyatt’a yandan baktı. “Dostum, sanırım Kırmızı sana cehennem olup gitmeni söyledi. Onu duydun. Hadi, başlayalım artık.”

Wyatt, “Kylie onu iyi eğitmiş,” diye mırıldanarak Lucas’tan sinirli bir bakış daha kazandı.

Ses mühendisi başlamaya hazır olup olmadıklarını sorduğunda Lucas kafasını salladı, camekânlı bölmede onlarla birlikte olan belgesel kameramanı da başparmağını kaldırdı. Nefesimi tutarak Lucas’ın iki yıl önce etkilendiğim insana dönüşmesini izledim. Özgüvenli, yetenekli ve egemen... Fakat bu beni bir zamanlar korkuttuğu gibi korkutmuyordu.

Lucas bana, göğsümün ve midemin sıkışmasına neden olacak şekilde sırttıktan sonra kameraya dönüp konuşmaya başladı. “Karşınızda Lucas Wolfe ve Your Toxic Sequel. Dördüncü stüdyo albümümüzü ilk kez dinleme şansını yalnızca burada bulacaksınız. Bu şarkının adı ‘Kelepçe.’”

Bunu duyduğum an tüm vücudum hissizleşti. Belki kendini beğenmişlik ya da aptallık ediyordum ama bu şarkının benimle, Lucas’la neredeyse birlikte olacağımız geceyle alakalı olduğundan yüzde doksan dokuz emindim. Şarkıda kaba

veya kötü sözler yoktu ama şu anda kendimi tamamen çıplak hissediyordum.

Lucas'ın arada bir beni bulan, az önce özel odada olduğu kadar arzuyla dolu olan gözlerine bakılırsa o da beni çıplak görmek istiyordu.

“Beni duydunuz mu, Bayan Jensen?” diye sordu biri. Kafamı yavaşça sese doğru kaldırdığımda yapımcının çiçek bozuğu yüzü görüş alanıma girdi. Adam bana beklenti dolu gözlerle bakıyordu. “Lucas’la ilişkiniz hakkında yorum yapmak ister misiniz?”

“Lucas’la ilişkim yok,” dedim. Sonra düşünüp, “Asistanı tatildayken onun yerine bakıyorum,” diye ekledim

Adamın gülümsemesi, annemin çocukken söylediğim şeyleri hoş gördüğü zamanlardaki ifadesini hatırlatınca sinirlerim bozuldu. “Aşk ilişkinizden bahsediyorum,” dedi.

“Aramızda aşk ilişkisi yok,” diye karşı çıktım.

Adam yine “zavallı, aptal kız” der gibi gülümseyip masanın üstündeki iPad’ini işaret etti. “Az önce dijital özgeçmişinize göz attım. 2010 yılında Hayranım Sana’nın video klip çekimlerinde çalışmıştınız, değil mi? Şu anda da *Echo Falls* setinde çalışmaktasınız, doğru mu?”

Kafamı dikkatlice salladığımda burnunu kırıştırdı. Bu adamdan nefret ettiğime karar verdim çünkü yaptığı her şey annemi hatırlatıyordu.

“İşinizi bırakıp onca yolu Lucas’ın asistanının yerine geçmek için mi geldiniz?” diye sordu.

“Ben...”

“Bu belgeseli izleyecek insanlar aşk hikâyenizi duymak için cinayet bile işlemek isteyeceklerdir, biliyor musunuz?”

Camekânlı bölmeye baktım. Lucas hâlâ şarkı söylüyordu. Daha önce söyledikleri kafamda yankılandı. “Kendini savunmayı öğren,” demişti. Omuzlarımı dikleştirerek yapımcıya mümkün olan en soğuk şekilde cevap verdim.

“Ben Nashville’liyim. Kylie Wolfe da bir arkadaşım. Ve Lucas kendisiyle çalışmam için bana para ödüyor. Bu üçü arasındaki ilişkiyi anlayamıyorsanız belki de yanlış alanda çalışıyorsunuzdur. Filminizi izleyecek insanlar için bir şey istiyorsanız söyleyeyim: Lucas Wolfe benim tipim değil. Bununla başa çıkabilir misiniz?”

Kısa süre sonra bir bahaneyle kontrol odasından ayrılıp binanın dışına, soğuk havaya çıktığımda hissettiğim gerginlik nedeniyle terden sıırılsıklam olmuşum.

On Dördüncü Bölüm

On dakika sonra, yüzüm sert şubat rüzgârı nedeniyle hissizleştğinde ve parmaklarım tokmağı çeviremeyecek kadar donduğunda içeri girdim. Kontrol odasına dönüp yerime oturduğumda Wyatt ve Cal’le muhabbet etmekte olan Lucas kafasını kaldırıp bana, donmuş ellerimle yüzümü unut-mama neden olan bir şekilde baktı. Bu sabah odasında da böyle bakmıştı. Bu yüzden aklım hemen bana dediklerine gitti.

“Seni hiç bırakmayacağım. İki yıl önce yapmam gereken de buydu.”

Kıpkırmızı oldum ve Lucas’ın yüzünde kendinden emin, kaba bir gülümseme belirdiğinde vücuduma daha da sıcak bastı. Tam olarak ne düşündüğümü biliyordu. Şu anda bizi ayıran kalm bir cam tabaka olmasaydı muhtemelen neden kendimi henüz ona teslim etmediğimi sorgulamama

yol açacak sinir bozucu, şehvetli bir yorum yapardı.

Arkamdaki ses mühendisi, “Sin gelir gelmez işe dönüyoruz,” deyince kontrol odasındaki tek kişi olmadığımı hatırladım.

“Güzel,” dedim bakışlarımı kucağıma indirerek.

Birkaç dakika sonra Sinjin sendeleyerek içeri gelip baterinin arkasına oturdu ve hazır olduğunu söyledi. Grup “Kelepçe”yi bir kez daha kaydederken ben, yapımcının yüzümde delik açacak bakışlarını görmezden gelerek telefonumda bir oyun açtım ve kızgın kuşları sırttan domuzlara fırlatmaya başladım.

Adam içeri girdiğimden beri bana tek kelime etmemişti –şu anda koca bir sürtük olduğumu düşündüğüne şüphe yoktu– ama Lucas’la ilişkimiz hakkında daha fazla soru sormak istediğini biliyordum.

Birkaç dakika sonra, Lucas ikinci dörtlükteyken birden şarkıyı kestiğinde yapımcının dikkati oraya kaydı. Ben de rahat bir nefes aldım. Lucas gitarını sıkıca tutarak kontrol odasına baktı ve elini dağınık, kahverengi saçlarından geçirdi. “Bu berbat. Çok boktan.”

Ses mühendisi gözlerini devirdi ama Lucas’ın bunu fark ettiğini sanmıyordum. Sinjin’e tehlikeli bakışlar atmakla meşguldü çünkü. Your Toxic Sequel’e neler olduğunu merak etmeye başladım.

“Bir kez daha deneyelim,” diye önerdi mühendis. Ve Lucas kabul ettiğinde hemen önündeki elektronik paneldeki birkaç düğmeye bastı.

Grup dört denemeden sonra sonunda düzgün söylemeyi başardığında Wyatt gitarını duvara vuruyormuş gibi yapıp, “Bu duvarları parçalamadan önce buradan siktir olup gidiyorum,” diye bağırarak irkilmeme neden oldu. Ardından hızla bölmeden ve stüdyodan çıkarak kapıları arkasından çarparak kapattı.

Ses mühendisi ve belgesel yapımcısı grubun kalanıyla konuşmak için bölmeye girdiklerinde ben de bu fırsatı kendi ceptelefonumu kontrol etmek için kullandım. Seth ve büyükannem aramışlardı. Büyükannemi daha önce aramış olsam da ekrana bakarken içim korkuyla doldu. Nerede olduğumu biliyor muydu? Seth ona dün internette gördüklerini söylemiş miydi?

Hafifçe kafam karışmış halde kontrol odasından bir kez daha çıkıp koridorda volta atarken sesli mesaj kutumu açtım. Seth’in mesajı kısa ve şaşırtıcı şekilde tatlıydı.

“Beni sonsuza dek görmezden gelemezsin, Si. Haksızdım. Tam bir mankafa gibi davrandım. Konuşalım, olur mu? Sen ve büyükannem sahip olduğum tek insanlarsınız. Beni ara.”

Ardından büyükannemin mesajını dinledim. Sadece aramama geri dönmüş, işim çok yoğun olmadığından onu aramamı söylemişti. “Ve yakında eve geleceğin için çok mutluyum,” demişti mesajını sonlandırmadan önce. Lucas hakkında ya da internete düşen videolarımız ve fotoğraflarımızla ilgili bir şey dememişti. Omuzlarımdan büyük bir yükün kalktığını hissettim.

Şimdilik.

Sonra Seth'i aramayı düşündüysem de vazgeçtim. Kardeşimi aradığımda içimdekileri boşaltmak için zamana ihtiyacım olacaktı ve bunu, konuşmamın rock gruplarının geleceği hakkındaki bir filme eklenebileceği bir yerde yapmak istemiyordum. Lucas'la az önce oturduğumuz özel odanın önünden geçerken kapının diğer tarafından inlemeler duyunca duraksadım ama ilerlemek için adım attığımda sert bir el kolumun üst kısmını kavradı.

Olduğum yerde sıçrayıp döndüğümde Sinjin'le karşılaştım. Beni bırakıp ellerini kaldırdı ve silahsız olduğunu göstermek istermiş gibi parmaklarını kıvırdı. Sonra sırtıttı. "İnsanları gözetlemek kabalıktır," dedi. "Tabii, Wyatt'la o koca memeli küçük sarışına katılmak istersen eminim kızıl saçlı olup olmamana bakmadan seni kabul edecektir."

Odada Sıfır Beden ile Wyatt vardı. Bunun karşısında şaşırarak istemiyordum fakat şaşırmıştım, özellikle de az önce kızın Lucas'a nasıl baktığını düşününce. O özel oda bu stüdyonun seks merkeziydi herhalde.

Wyatt'ın bulunduğu odadan geriye doğru bir adım atıp Sinjin'le arama mesafe koydum. "Almayayım," dedim gitmek için harekete geçerek. Ancak Sinjin beni durdurmak için duvara, yüzümün yanına elini koydu. Kaslarımın gerildiğini hissederek elini ittim ve bina çıkışına doğru ilerledim. O da peşimden geldi.

"Çok tanıdık geliyorsun, biliyor musun?"

Endişeyle sinmemek için kendimi tutup ellerimle dişle-

rimi sıktım. “Eminim mesleğin sayesinde pek çok kızla tanışıyorsunuzdur. Kızıl kafalarla bile.” Büyükanнем şu anda se-simdeki soğukluğu duysa kabalığım yüzünden ağzıma bir tane patlatırdı ama elimde değildi. Sinjin’de beni rahatsız eden bir şeyler vardı, bu hep böyle olmuştu.

“Hayranım Sana” klip çekimlerinde çalışırken ondan elimden geldiğince uzak durmaya çalışmışım ama tabii ki de görmezden gelinemez biriydi. Bana bakışlarından, gi-yinme odasına ne zaman yeni bir kostüm götürsem sırtıp sert gözlerle beni incelemesinden nefret ederdim. Beni o zaman-lar da korkutuyordu ama şimdi ondan kurtulma isteğim iki katı daha fazlaydı.

Çıkış kapılarını itip içime derin bir nefes çektim. Sinjin hemen dibimdeydi; beni incelemek için kafasını yana eğ-mişti. O bir şey demeyince kollarımı gövdeme sardım.

“Eminim bana benzeyen milyonlarca kızla tanışmışsındır,” dedim, kendimi neden bu adama açıkladığımı bilmesem de.

Sinjin kafasını iki yana sallayarak sırttı. “Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Seninle yattık mı? Yoksa Lucas’la başlamadan önce diğerlerinden biriyle mi yatmıştın? Yani, seni Lucas’tan hatırlamadığımı biliyorum çünkü o kızları pek fazla elinde tutmaz. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Aslında anlamıyorum,” diye tısladım. Sesim sertleş-mişti. “Onun yıllardır aynı kişisel asistanla çalıştığını zanne-diyordum.”

“Sana öyle mi diyor? Kişisel asistan? Ağzını aletinin et-rafında tutmak için ne gerekirse, ha?”

Sadece benden karşılık almayı bekliyordu, ama Tanrım, gerçekten çok uğraşıyordu. Ben bir şey demeyince gülmeye başladı. Yan tarafımızdaki park alanında bulunan bir kadının bir kaşını kaldırarak bize bakmasına neden olacak kadar yüksek ve şiddetli bir kahkahaydı bu.

Sinjin bedenini kadına doğru çevirerek bağırdı. “Neye bakıyorsun, seni şişko sürtük?”

Birkaç metre öteden bile kadının nefesinin kesildiğini duyabilmişim. Yüzü utançla kızarmıştı. Arabasına binip gaza basarken gergince direksiyonuyla oynuyordu.

“Pisliğin tekisin,” ondan uzaklaşıp içeri girmeye yelten-dim ama Sinjin kısık sesle beni durduracak bir şeyler mırıldandı. Hafifçe dönüp baktığımda kahkahalarla sarsıldığını gördüm. Sonra dövmeli ellerini kısa, sarı saçlarından geçirip şarkı söylemeye başladı.

Çok kötü ve detoneydi.

Hayır, bu adam sadece pislik değildi. Sinjin’de kesinlikle yanlış bir şeyler vardı ve kafamın içindeki bütün alarmlar ondan uzaklaşmam, hemen Lucas’ı bulmam için ötmeye başlamıştı. Sakin bir şekilde stüdyo kapısına gidip güvenliğini beni içeri alması için sertçe tıklattım.

Güvenlik kapıyı açana kadar gözümü üstünde tutmak için dönüp sırtımı kapıya yasladığımda Sinjin’in yanaklarından akan gözyaşlarını görüp şoka uğradım. Saniyeler önceki kahkahaları yerini çılgınca hıçkırıklara bırakmıştı. İçimden bir şeyler –acıma ya da aptallık– ona doğru birkaç adım atmam için beni zorladığında dudağının üstündeki boncuk

boncuk terleri gördüm ve titremesinin soğukla uzaktan yakından alakası olmadığını anladım.

Sinjin berbat haldeydi, mahvolmuştu. Fazla uyuşturucu müptelası görmediğim için durumunu fark etmem bu kadar uzun zaman almıştı.

“Bana dokunma, seni fahişe,” diye tısladı saçlarını çekerek.

Zaten dokunmayı düşünmüyordum. Aramızda hâlâ güvenli bir mesafe vardı. Kapıya bir kez daha vurdum, sonra kuruluşunu gidermek için boğazımı temizleyerek fısıldadım, “Gidip senin için...”

Sinjin bana doğru atıldığında ya reflekslerimden ya da Tori ve arkadaşımız Micah’yla çok fazla boks maçı izlemiş olmamdan dolayı hemen dirseğimi burnuna, dizimi de karnına geçirdim. Sinjin geriye doğru sendelerken elindeki kana bakıyor, diğer eliyle de karnını tutuyordu. Sonra içinde ne varsa kendi üstüne ve asfalta boşalttı.

Ve sonunda arkamızdaki kapı vınlayarak açıldı.

Sonraki bir saat kaotik ve korkutucu geçti. Cal ve Wyatt, Sinjin’i stüdyonun arka tarafında uzanmaya ikna etmeye çalışıp en sonunda başarılı olurlarken Lucas birkaç arama yaptı. Ben de bir süre sonra dışarı çıkıp Cadillac’a giderek sokağın köşesindeki bir marketten aldığım yanık kahveyi içmeye başladım.

Derin düşüncelere dalmış, Sinjin’e ne olacağını merak eder halde otururken birisi aracın camını tıkladınca neredeyse

yeni yuttuğum kahveyle boğulacaktım. Döndüğümde Lucas'ın sert yüzüyle karşılaştım. Arabadan inmem için bana işaret etti.

Ve ayaklarım yere basar basmaz beni kendisine çekip çenesini kafamın üstüne koyarak çok uzun zamandır kullandığım elma kokulu vücut spreyinin kokusunu içine çekti. Bu hiç onun yapacağı bir şey değildi ama çok rahatlatıcıydı. Parmaklarımı yumuşacık tişörtüne gömüp sert vücudunda eridim.

Ellerini belimde aşağı yukarı gezdirirken, kısık bir sesle, "Sienna, Green Hills'e dönüp beni orada beklemeni istiyorum," dedi.

"Emin misin?"

Kafasını salladığını hissettim. Saçları alnıma değmişti. "Sin için yapmam gereken şeyler var."

"Şeyler" kelimesini söyleyiş şekli içimden buz gibi bir ürperti geçmesine neden olmuştu ama kafamda milyonlarca soru ve kaygı olmasına rağmen ona karşı çıkmadım. "Tamam, giderim," dedim.

Sonra birkaç santim geri çekilip yüzümü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarını şakağıma bastırdı. Bir süre bu şekilde durduktan sonra beni nazikçe arabaya doğru itti. Bakışlarımız buluştuğunda gözlerindeki korkuyu görmek donakalmama neden oldu.

Arkadaşı için korkuyordu.

Eve girip alarm sistemini aktive ederken hâlâ titriyor olsam da telefonumu çıkarıp Seth'i aradım. Sinjin'in yıkılı-

şını görüp Seth'in çocukken nasıl aynı durumda olduğunu fark ettiğimde kardeşimle konuşmak için doğru anın bu olduğunu biliyordum. Ayrıca Lucas haklıydı. Seth'e söylemem gereken çok şey vardı ve onunla konuşana dek başka bir şey yapamayacaktım.

Seth acı dolu bir sesle telefona cevap verdi. "Sienna, ben..."

"Hayır, bir kereliğine sen beni dinleyeceksin," dedim. "Sevdiğin insanlara kendilerini açıklamak için bir şans vermeden öfkeni onlardan çıkartamazsın. Hem bu arada, sana kendimi açıklamak zorunda da değilim, sen de bana kendini kanıtlamak zorunda değilsin. Neler olduğu hakkında hiçbir lanet olası fikrin olmadığı halde bana saldırdın. Bana sorsaydın bilmek istediklerini sana anlatırdım."

"Bak, ben..."

Tekrar sözünü kestim. "Daha bitirmedim. Bir daha benimle dünkü gibi konuşursan kasıklarına tekmeyi geçiririm, Seth. Annemin sana yaptıklarına, Jeremy'nin seninle konuşma tarzına, sen varken eve getirdikleri insanlara çok öfkeliyim ama yine de onlar gibi davranıyorsun." Ben de Seth'in tam tersiydim. Birisi yüzüme doğru nefes verse bile irkilirdim.

"Özür dilerim, Sienna."

"Seth, bizi dönüştürdükleri boktan insanlar olmak istemiyorum ben," diye fısıldadım. Sırf daha kolay olduğu için sevdiğim insanları ortada bırakan biri olmak istemiyordum. Annem bunu Seth, büyükannem ve bana yapmıştı ve yıllar

sonra bile hepimiz hâlâ acı çekiyorduk.

Hâlâ kırık döküktük.

Seth birkaç saniye derin derin iç geçirdi. Bu süre bana dakikalar, saatler gibi gelmişti. “Ben de.”

“Ne yapacağız?” diye sordum.

“Tanrım, keşke bilseydim ama dediklerim için kendimi bok gibi hissediyorum, yemin ederim. Seninle o şekilde konuşmamalıydım. Ben... seni seviyorum.”

“Vay anasını, ürkütücü bir Hallmark kartı anı mı yaşıyoruz?” diye sorduğumda gülmeye başladı.

Sonunda gülmeyi kestiğinde sesi ciddileşmişti. “Wolfe’la ne yaptığını bana söyleyebilir misin? *Lütfen?*”

“Söylemesem daha iyi,” dedim dürüstçe.

“O halde şunu sormama izin ver: Evle alakalı bir şey mi?”

“Evet.”

Ve hayır. Evle alakalı bir şey olarak başlamıştı ama şimdi... ne olduğundan tam olarak emin değildim. Bildiğim tek şey önümüzdeki beş gün ne kadar mutluymuşum gibi yapsam da içten içe tükenecektim çünkü bunu bitirmem gerekecekti.

Lucas’ı bırakmalıydım.

Kardeşimin kafasında en kötü ihtimallerin dolaştığından emindim fakat birkaç kez boğazını temizledikten sonra, “Eminim yaptıkların için çok iyi bir sebebin vardır,” dedi.

Seth’ten alabileceğim, rızaya en yakın şey buydu ama şimdilik yeterliydi. Kardeşimle ikimizin, birbirimize karşı

tüm hislerimizi gerçekten masaya yatırabileceğimiz tek yerin annemizin yanı olduğunu düşünüyordum.

Ve zamanı geldiğinde, büyükannemi de alıp oraya gidecektik. Böylece annem, kendisini hapisten çıkarması için büyükannemi, evini teminat göstererek altı haneli bir kredi almaya ikna ettikten sonra neden kaçıp gittiğini, uyuşturucuyu satanın kendisi olduğunu söylemesi için neden Seth'i razı etmeye çalıştığını açıklayabilirdi.

Gözyaşları ve nefretle dolu hoş bir aile toplantısı olurdu.

Lucas, ben hayran mesajlarına cevap verirken aşırı bitkin şekilde eve döndü. Sinjin'e ne olduğunu sormak çok tuhaf geldi, bu yüzden onu alt kattaki ofiste fazla tutmadım. Fakat bir saat sonra yukarı, ana ofise gitmem için bana mesaj attı.

Ofise vardığımda ona ne söyleyeceğimi hiç bilmiyordum. Kapının yanında, özenle işlenmiş çerçeveye tutunarak onun bir şeyler söylemesini bekledim.

Lucas kalkıp masanın ön tarafına geçti ve benim de oraya gitmem için işaret etti. Yanına gittim ama aramızda bir metrelik mesafe bıraktım. "Sin rehabilitasyona dönmeyi kabul etti," dedi Lucas.

Gözlerimi kapatıp, stüdyoda peşime düştüğünde Sinjin'in yüzündeki çılgınca ifadeyi düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, hedefini bulacak kadar ayık olduğunu sanmıyordum ama yine de beni incitmeye kalkacak kadar kafayı bul-

muş olmasını düşünmek dehşet vericiydi. “Bunu duyduğuma sevindim. S-sence... iyi olacak mı?” diye fısıldadım.

Lucas uzun vücudunu masaya yaslayarak omuz silkti. Yüzü hüsrana doluydu. “Daha önce de rehabilitasyona gitmişti. Ne zaman bir tura çıkacak ya da albüm çalışmalarına başlayacak olsak böyle oluyor. Artık âdet haline geldi, yani ne halt olacak kim bilir.”

Göğsüm acı verici şekilde sıkışırken ellerimi ağzıma götürdüm. “Tanrım, Lucas. Çok, çok üzüldüm,” dedim. İşte bu yüzden uyuşturucudan ve hapları şekerleme gibi dağıtan insanlardan nefret ediyordum. Aileleri parça parça ediyorlardı. Sinjin de Lucas’ın kardeşi gibiydi. On sekiz yaşlarından beri, yani on yıldır birlikte müzik yapıyorlardı ve bundan önce de arkadaşlardı.

İlişkilerinin böyle bitmesini hiç istemiyordum.

“Üzgün olan ben olmalıyım, Sienna. Sana dedikleri için. Seni en başından böyle boktan bir duruma soktuğum için. Kylie onun tekrar uyuşturucuya başladığına dair beni uyar-mıştı ama dinlemek istemedim çünkü Sinjin iyi olduğunu söylüyordu.”

“O senin en iyi arkadaşın,” dedim. “Ve şimdi yardıma çok ihtiyacı var.”

Lucas bana dokunmasını söylememe rağmen hâlâ bundan emin değilmiş gibi temkinli bir şekilde ellerimi tutup avuçlarının arasında tuttu. Sonra gözlerini kapatarak parmaklarımı ağzına götürüp yavaşça öptü.

“Öyle. O benim en eski arkadaşım ancak dışarıda se-

ninle yalnız olduğunu öğrendiğimde onu parçalamak istedim,” dedi sahiplenici ve sert bir sesle.

“Gerçekten, beni rahatsız eden bir şey söylemedi,” diye yalan söyledim. “Ayrıca ben böyle şeylere alı...”

“İnsanların sana öyle davranmasına alışkın olduğunu söylersen yemin ederim ki seni bu masaya yatırıp geçen gün bagetlerle yapacağımı söylediğim şeyi yaparım.”

Nefesim kesildi. Lucas ellerimi biraz daha sıkı, daha çaresizce tutmaya başladı. “Kardeşimi aradım,” diye mırıldandım, ellerimi onunkilerden çekip göğsünden aşağı doğru kaydırarak.

“Dur,” deyip bileklerimi tuttu. Ağzı benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Dudaklarımı onunkilere değdirmek için boynumu uzattım ama Lucas kafasını hafifçe yana çevirdi.

“Bana bok gibi davranmasına izin vermeyeceğimi söyledim. Ve de...”

Lucas homurdanarak beni çok nazik bir şekilde itti ve ellerini yüzünde gezdirdi. Onu dikkatlice izledim. Ne düşünüyordu? O karmaşık kafasının içine sadece bir saniyeliğine girebilmek için her şeyimi verirdim.

“İnanamıyorum ya. Hayatımın en boktan günlerinden birini geçirip dönüyorum ve senin dediğime itaat ettiğini görüyorum ve...”

Aleti sertleşmişti. Kot pantolonundan belli oluyordu ve Lucas onu saklamak için hiçbir şey yapmıyordu. “Gitmemi ister misiniz, *efendim*?” diye mırıldandım.

“Buraya gel, Sienna,” diye homurdandı. Dediğini yapıp

ona iyice yaklaştım. Bedenlerimizden yayılan statik elektriği neredeyse hissedebiliyordum. “Dizlerinin üstüne çök.”

Bunun nereye gideceğini biliyordum. Bunu yaparsam Lucas’m birinci günden beri söylemem için bana meydan okuduğu sözleri söylemeye iyice yaklaşacağımı da biliyordum. Ancak bunun nereye gideceğini, bu süreçte kendimi tamamen bırakmam gerekse de onunla olunca neler olacağını görmek istiyordum.

Aramızdaki kimya gerçekten kaçınılmazdı çünkü.

Yavaşıca, bir seferde tek dizimi koyarak yere çöktüm. Gözlerimi onunkilere çevirip yönergelerini beklerken nasıl titrediği gözümünden kaçmadı.

Parmak uçlarını yüzümün kenar çizgilerinde dolaştırıp nazikçe şakaklarımı, yanaklarımı, dudaklarımı okşadı. Sonra parmaklarını çenemin altına getirip başımı geri yatırdı. Saçlarım kalçama değiyordu.

“Çok, çok güzelsin,” diye fısıldadı, eğilip dudaklarım yapışmadan önce. Dilimi ağzına alıp işi bir kedi-fare (kurtkuzu) oyununa çevirdi.

Yüzüne dokunmak için ellerimi kaldırdığımda sert bir sesle ellerimi arkamda tutmam için emir verdi. Ben ellerimi arkama götürüp parmak uçlarımı birleştirirken Lucas kendi ellerini göğüslerime götürüp, ağırlıklarını ölçüyormuş gibi kaldırdıktan, sonra göğüs uçlarımı parmaklarının arasında döndürüp sıkıttı.

O, dilini ağzımda dolaştırmakla üstdudağımı emmek, hassas göğüs uçlarımı sıkarak elbisemi kenara itip elini ba-

caklarımın arasındaki ıslaklıkta gezdirmek arasında gidip gelirken soluk soluğa kalmıştım. Lucas parmak eklemlerini klistorisimde dolaştırıyor ama çamaşırımı kenara çekmiyordu.

Hafifçe inleyerek gözlerimi kapattım. En küçük bir tahrikle, Lucas'ın bir bakışıyla boşalacakmışım gibi hissediyordum. Dişlerimi sıktım. Lucas beni cezalandırmak için ellerini ve ağzını üzerimden çekti. Yine de sarsıldım; bedenim yanıyor, titriyordu. Yavaşça gözlerimi açtığımda aletin önümde olduğunu gördüm ve ondan herhangi bir talimat almamış olmama rağmen dilimi çıkartıp aletini ağzıma aldım.

Lucas ellerini ensemdaki saçlara sokup ağzımı vücudundan uzaklaştırdı. "Harikasin. Çok iyisin," dedi sırtımı okşayarak. "Öğreneceksin, Sienna."

Kafamı salladım. Hazırdım.

İstekliydim.

Açtım.

Lucas bana yavaşça öğretti. İnleyerek saçlarımın arasındaki ellerini sıkmasına neden olana kadar ağzımı üstünde nasıl gezdireceğimi, dişlerimi kullanarak hafifçe baskı uygulamamı ne kadar sevdiğini, ağzıma boşalana kadar dudaklarımı bastırarak dilimi etrafında dolaştırmamın onu nasıl çıldırttığını...

Daha sonra kalçamın üstüne çökmek için hareketlenince kafasını iki yana sallayarak, "O şekilde kal," dedi kaba bir sesle.

Ardından dizlerinin üstüne çöküp yavaş, hayvani hareketlerle arkama geçti ve ağzıyla külotumu aşağı sıyırdı. Tit-

riyor, bana dokunması için ölüyordum. Bacaklarımı ayıran elleri sert olsa da sıcacık ve nazikti. Sonra dilinin ucunu bana değdirdi.

“Tanrım, çok tatlısın,” diye homurdandı memnun bir şekilde. Ağzı bedenime titreşimler gönderiyordu. Dudaklarımdan hırıltılı bir inilti yükseldi.

Tırnaklarımı avuçlarıma batırarak zayıf dizlerimle sert döşemenin üstünde dururken –Lucas’ın yüzünden titrerken ama ellerimi ya da vücudumu hareket ettirirsem şaplak yeme tehdidiyle karşı karşıyayken– biliyordum ki onun dünyası hakkındaki her şeyi öğrenmeye hazırdım.

Kalbimi kaybetme riskine rağmen.

On Beşinci Bölüm

Altıncı gün ancak çılgınca diye tanımlanabilecek bir şekilde başladı. Lucas'm verdiği telefona gelen mesajla saat 06.30'da uyandım. Vücudum dün akşam Lucas'ın ağzı ve elleriyle verdiği zevk yüzünden hâlâ leziz bir şekilde sızlıyordu. Yana dönüp komodinin den telefonu alırken seksi bir mesajla karşılaşmayı bekliyordum.

Ancak mesaj Lucas'tan değildi. Kardeşindendi.

Selam, bebek. Atlanta uçağı için doğrulama bilgilerini hangi e-posta adresine gönderdin? Kullandığımız adreste bir şey göremedim ve endişelendim.

Kylie'nin beni kontrol ediyor olmasından rahatsız olmalıydım aslında ama şu anda neden bahsettiğı hakkında hiçbir fikrim olmaması beni daha çok kaygılandırmıştı. Ona

hızlı bir mesaj atıp neler olduğunu sordum. On beş saniye sonra elimdeki telefon titremeye başladı.

Kylie yalvarır gibi, “Lütfen, şaka yaptığını ve doğru-lama bilgilerini kişisel adresine yolladığını söyle. Öyle yap-tın, değil mi?” dedi. Sesi yarı uykulu çıkıyordu. Şüphelerimi doğrulamak istermiş gibi kabaca esnedi.

Sıcak yorganı üstümden atarak bacaklarımı yataktan sal-ladım ve ayak parmaklarımı gerdim. Böyle şeyler için saat çok erkendi. Önümüzdeki birkaç gün çok yoğun geçeceği için bugün iyice uykumu almayı planlamıştım ama Kylie’yle uçuş hakkında konuşuyordum.

“Hayır, yapmadım. Rezervasyon yapılması gerektiğini nereden bilecektim ki?” Gerçi bunu yüksek sesle söyleyince böyle şeyleri önceden kontrol etmiş olmam gerektiğini fark ettim. Dünyadaki en kötü asistan bendim herhalde. Çünkü geçen beş günde tek odaklanabildiğim şey patronuma karşı hissettiğim çekimdi.

Bir noktada Lucas’a evet demiş olma nedenimi, büyük-annemin evini geri alacağımı bile unutmuştum.

Kylie hafifçe inledi. Hattın ucundan yatak başlığının du-vara çarptığını ve bir adamın bir şeyler mırıldandığını duy-dum. “Sen uyu,” diye fısıldadı Kylie. Alıcıyı kapatma işinde berbattı. Sonra bana dönüp, “Kusura bakma, şey...”

“Ev işleri mi?” dedim gülmemi bastırarak.

“Aynen, ev işleri. Sienna... böyle olması kötü oldu. Lis-tede sana rezervasyon yapman için not bıraktığıma yemin edebilirdim...”

Komodininde duran listeyi hızlıca gözden geçirdim. Atlanta uçuşu hakkında hiçbir şey yoktu.

“Bırakmamışsın,” dedim emin bir şekilde.

Kylie çaresizmiş gibi homurdanırken onun ellerini karışık siyah-mavi saçlarından geçirdiğini gözümde canlandırabiliyordum. “Bunun hakkında berbat bir rüya görmüştüm, biliyor musun? Soğuk terler dökerek uyanmıştım ve çok korkmuştum. O kadar berbattı işte. Ne yapacağız şimdi?”

Çözüm basit görünüyordu ama uygun uçuşları kontrol etmek için bilgisayarımı açtığımda Kylie’nin neden böyle çılgına döndüğünü anladım. Bu, evrenin bana kahkahalarla güldüğü durumlardan biri olmalıydı çünkü bugün için hiçbir uygun uçak olmadığını keşfetmiştim.

“O zaman onu ben götürürüm,” dedim. Başka çaresi yoktu. Lucas’ın gözlerini bana dikerek gerilmeme neden olacağı beş saatlik araba yolculuğunu hayal ederek yüzümü buruşturdum. Lucas beni kızıştırmak, ıslanmama neden olmak ve yola odaklanmama engel olmak için elinden geleni yapardı ve bu hiç zor olmazdı.

Kylie homurdanınca yanındaki uykulu adam –temizlikçi– inledi. Yatak tekrar gıcırdadı ama duymamış gibi yaptım.

“Lucas hiç mutlu olmayacak,” diye fısıldadı Kylie. Onun kıpırdandığını duydum ve bir saniye sonra kulağıma korna ve siren sesleri geldi. Sonra nefes sesini duydum; si-gara içiyordu. “Yani, dün Sinjin’le olanlardan sonra...”

Güçlkle yutkundum. Your Toxic Sequel’in baş gitarist-

leri Wyatt ve Cal dün gece geç saatlerde bir şeyler içmek için Lucas'ın yanına uğramışlardı. Hiçbiri içki modunda görünmüyordu ama yine de kötü kokulu, koyu renkli likörden sanki dünya sona erecekmiş gibi bardak bardak içmişlerdi. Bu sürede ben ayakaltından çekilmiş, diğer odada çalışıyor gibi yapmıştım. Sonra Lucas, Cal ve Wyatt'ı arkadaşlarıyla buluşacakları striptiz kulübüne götürmem için çağırmıştı. Kulübe vardığımızda Cal içeri girdikten sonra Wyatt beni kenara çekmişti.

“Lucas'ın sana nasıl baktığını gördüm... sakın ona bir kötülük yapma, tamam mı? Onu üzersen bu müziğimizi etkiler. Ben kızlara vurmuyor olabilirim ama benim için kıcını tekmeleyecek hatun tanıdıklarım var.”

Galiba Lucas'ın çıkarmayı planladığı solo albümden haberi yoktu. Varsa da hiçbir şey dememişti. Kendimi kaybetmeden mümkün olduğunca gülümsemeye çalıştım.

“Cidden mi? Hayal ettiğin bir şey için beni arkadaşlarına dövdürmekle tehdit ediyorsun. Siz rockçılar ne kadar hassassınız.” Karanlıkta gözlerimi kısarak ona baktım.

Wyatt ise cüzdanından kimliğini çıkartıp kulübün kapısına giderken, “Ve mesleğimiz söz konusu olunca çok korumacıyızdır,” diyerek karşılık verdi. Sonra topuklarının üstünde dönüp, “Atlanta'da iyi eğlenceler,” diye ekledi.

“Sienna? Hey, Sienna? Beni dinliyor musun sen ya?” diye sordu Kylie, dikkatimi tekrar şu ana çekerek.

“Evet, buradayım. Hey, ben direkt olarak havaalanını arayacağım. Birkaç dakika sonra sana dönerim, tamam mı?”

Görüşürüz,” dedim tek nefeste. Ve Kylie tekrar söylenme fırsatı bulamadan telefonu kapattım.

Ancak iki saat sonra, Lucas uyanmadan önce günü kurtaran yine Kylie olmuş, kiralamayı başardığı özel jetin bilgilerini e-posta adresime yollamıştı. Mesajın bir kopyasını da Lucas’a göndermişti. Uçuşun tutarını gördüğümde neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Bu para Tori ve benim üç ya da dört aylık giderlerimize yetecek bir miktardı.

Lucas onunla kahvaltı etmem için beni çağırdığında plan değişikliğinden ya da Kylie’nin jete ödediği paradan dolayı kızmış görünmüyordu. Mutfakta karşısına oturup kahvemi içmeye başladım. Lucas gözlerini bana kilitlemiş, taze meyve yiyordu. Oturduğum yerde çöküp elimi yüzüme götürdüm.

“Neden bana öyle bakıyorsunuz, Bay Wolfe?” diye sordum. Sesim fısıltı gibi çıkmıştı.

Lucas ağzına arasına bir dilim kavun götürünce dudakları ıslak, tatlı ve yapışkan kaldı. İçimdeki arzuyu bastırmak için bacak bacak üstüne attım. “Seninle çilek yediğimizi hatırlıyor musun?” diye sordu.

Tüm bedenime bir kırmızılık yayılırken kahvemi ağızıma götürüp kocaman bir yudum aldım. Sıcak sıvı boğazımı yakarak inerken dilimi dişlerimin arasında gezdirdim. Niye beni bu şekilde çıldırtıyordu şimdi? Üstelik kısa süre sonra Atlanta’ya gitmek için yola çıkacakken.

“Seni tamamen hareketsiz bir şekilde bir yere oturtmayı planlıyorum,” diye devam etti. Ela gözleri arzu ve güçle pa-

rıldıyordu. “Parmaklarımı ve meyveleri o leziz vücuduna sokup tadına bakmayı... Tadının tiryakisi oldum, Kırmızı.”

İçimde bir şeyler zonkladığında oturduğum yerde kıpırdandım. “Dur tahmin edeyim, bunların hiçbirini ben o sözcükleri söyleyene kadar yapmayı düşünmüyorsun, değil mi?”

“Çok akıllısın, Sienna.”

Lucas, Atlanta yolculuğu boyunca derin düşüncelerdedeydi. (Gerçi yolculuk daha başlamadan bitmişti çünkü Nashville, Atlanta’ya çok yakındı.) İki koltuğu kaplayarak yanlamasına oturdu ve defterine bir şeyler yazıp durdu. Arada bir kafasını bana doğru kaldırıp yana eğiyor ve yüzümü okuyordu.

Defterine neler yazdığını merak ediyor, yazdıkları benim hakkımda ya da ikimizin hakkında mı diye düşünüyordum. Gözlerini bana çevirdiğinde aklımdan neler geçtiğini bilmek istiyordum. Lucas Wolfe hakkında bilmek istediğim o kadar çok şey vardı ki bu başımı dönüyor, kalbimin hızlanmasına neden oluyordu.

Zaman geçirmek için telefonumda monoton bir tuğla kırma oyunu oynamaya başladım ama daha ilk seviyede kaybedip duruyordum çünkü kafam Lucas’la çok meşguldü.

Lucas sonunda, jet iniş yaptığında benim varlığımı hatırladı. Koltuğumun dibinde kule gibi dikilerek bir eliyle yüzümü tuttu ve şakağımdaki saçları geriye itti. Uzanıp parmaklarımı yüzünden sarkan saçlarından geçirdim. Lucas du-

daklarını yüzümde gezdirdi ve dudaklarıma ulaşınca bir süre orada kaldı.

“Bu çok zor olacak,” diye homurdandı.

“Ne?”

“Etrafında olmak, benim olmaya çok yakın olduğunu bilmek ama oldukça yoğun geçecek şu birkaç günde sana sahip olamamak ve tadına bakamamak.”

Parmağı –parmakları– dudaklarımin arasına kaydı ve ileri geri hareket etmeye başladı. Ben de bana öğrettiği gibi dişlerimi nazikçe parmaklarına sürttüm.

“Otelimiz var sonuçta,” dedim elimi sertleşmiş aletine sürerek.

Lucas boğuk bir ses çıkartarak parmaklarını kendisinden uzaklaştırıp kollarını kafamın üstünde sabitledi. “Haklısın... otel var. Sen benimsin, Sienna.”

Henüz açık davranıp onunla aramızdakileri kesinleştirememiş olmama rağmen yumuşak bir sesle, “Evet,” dedim.

Jetten indiğimizde Lucas’la beni Atlanta Four Seasons’a götürmek için bir limuzin –beş yıl önceki lise mezuniyet balomdan beri bindiğim ilk limuzindi– bekliyordu. Lucas’ın hayranlarının Los Angeles’ta ve Nashville’deki The Beacon barda ona karşı nasıl olduklarını görmüştüm ama bunlar, kendi memleketindeki hayranlarının yanında solda sıfır bırakırdı.

“Kendine bir koruma bulmak zorunda kalacaksın farkındasın, değil mi?” diye sordum karşımda oturan Lucas’a.

Lucas bacaklarımdan birini kucağına çekip çizmemin

üstünden bacağımanın alt kısmını ovmaya başladı. Dişlerimi sıkmamak için yanağımanın içini ısırduğımda Lucas, midemde kelebeklerin kanatlanmasına yol açan bir şekilde sırttı.

“Ben ikimizi de korurum,” dedi. Ona tamamen inansam da yine de bir kaşımı kaldırdım. “Ama eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa otelin güvenlik görevlileriyle dolu olduğunu söyleyebilirim. *A-List Exclusive*’i biliyor musun?”

Tabii ki de biliyordum; bu, ülkedeki en meşhur dedikodu dergisiydi ve ben de arada bir alıp okurdum. Kafamı salladığımda konuşmaya devam etti. “Buraya geldiğimi sızdırmışlar.”

Bunun, The Beacon’da şarkı söylediği zaman ikimizi haber yapan dergi olduğuna emindim. Ona bunu sorduğumda güldü.

Sonra omuz silkip, “O dergide benim... arada bir buluştuğum bir editör vardı. Lucas Wolfe hakkındaki her şeyi sevdiğini söyleyebilirim. Özellikle de hayatımı kahrolası zor bir hale getirecek olan şeyleri.”

Ah... tabii, *A-List Exclusive*’in çalışanları arasında da Lucas’m eski seks arkadaşlarından bir olacaktı.

Four Seasons’a ulaştığımızda arabadan inmeden önce Lucas beni durdurup kucağına oturttu ve kafama kendi büyük berelerinden birini geçirdi, gözlerime de fuşya bir güneş gözlüğü taktı. “Hakkımızda daha fazla dedikodu çıkmasını istemeyiz,” dedi nazikçe. Sonra hiçbir kırmızı tutamın dışarıda kalmamasına dikkat ederek saçlarımı örgü berenin altına tıktırdı. Bu hareketi öyle samimiydi ki nefesimin ke-

silmesine neden olmuştu. “Basınla konuşma sakın,” diye emir verdi.

“Peki, Bay Wolfe.”

“Adımı bir kez daha söyle.”

“Bay Wolfe.”

“Hayır, adımı.”

“Lucas,” diye fısıldadım.

Arından beni, burada ve şu anda ikimizin de kıyafetlerini yırtmak istememe neden olacak bir açıklıkla öptü. “Tanrım, bunu söyleyiş şeklin hakkında şarkılar yazabilirim.”

“Kıçım hakkında şarkılar yazacağın gibi mi?” diye dalga geçtim.

“Her şeyin hakkında,” dedi

Odamız en üst kattaki kral dairesiydi. İçeri adımımızı attığımız anda nefesim kesildi. Mermer zemin döşemeleri ve cafcacflı mobilyalarıyla göz kamaştırıcı bir yerdi. Düz ekran televizyonun karşısına yerleştirilmiş devasa çekyata çöküp Lucas’a tembelce sıırttım.

“Vay anasını, ben olsam tüm bunlara hiç alışamazdım herhalde,” dedim alaycı bir sesle.

Lucas eğilip mini barı karıştırmaya başladı. Aradığı şeyi –dev bir teneke Red Bull– bulduğunda kalkıp yanındaki masaya yaslandı. “Eninde sonunda alışırsın. Birkaç ay alabilir ama bu yılın sonunda tura çıktığımızda profesyonel olurduñ.”

İma ettiği şeye ne gibi bir tepki vereceğimi bilemedi-

ğimden aklıma ilk gelen şeyi söyledim. “Your Toxic Sequel bu yıl tura mı çıkıyor?”

Lucas enerji içeceğini açıp yarısını kafaya diktikten sonra sıırttı. “Evet, çıkıyoruz.” Gözlerini benden hiç ayırmadan, kalan içeceği de bitirip onunla tura gitmem hakkında bir şeyler söylememi bekledi. Sonunda boş tenekeyi ezip kapının yanındaki çöp kutusuna attı. “Döndüğümde seninle konuşacağız.”

Kaşlarımı çatıp eğilerek avuçlarımı kahve masasına dayadım. “Gidiyor musun?”

Kafa sallayıp tişörtünü çıkardı. Bana attığı tişörtü yakalamak için uzandığımda burnuma Polo parfüm ve hafif ter kokusu geldi. Alışkanlıktan tişörtü kucığımda katlayıp koltuğun koluna bıraktım. Kafamı kaldırdığımda Lucas’m yüzünde boş bir ifadeyle telefonuna baktığını gördüm.

Birden terlemeye başladım çünkü bu, iki yıl önce beni evinden kovduğunda takındığı ifadenin aynısıydı. “Lucas... her şey yolunda mı?” diye sordum ihtiyatlı bir şekilde. Sonra aklıma gelen şey üzerine güçlkle yutkundum. “Sinjin iyi mi?”

Lucas, Cal ile Wyatt’ın dün akşamki ziyaretlerinden beri Sinjin’den bahsetmemişti. Bu yüzden kötü haber alıp almadığını merak ettim.

Telefonunu gergin hareketlerle cebine tıkıp kafasını salladı. “İyi olacak.” Masadan ayrılıp kahve sehпасına, bana doğru eğildi. Elimi eline alıp sert başparmaklarıyla bileklerimizde daireler çizmeye başladı. “Benim halledilecek birkaç işim var. Sen burada iyi olacak mısın?”

“Evet,” diye fısıldadım. Sonra hiç düşünmeden uzanıp dudaklarımı çene hattına değdirdiğimde birden dengesizleşen nefes sesleriyle kalbim hızlandı. Ona hayır deseydim ve burada benimle kalmasını isteseydim ne olurdu, diye merak ettim.

Lucas üstünü çabucak değiştirip ben daha gittiğinin farkına varmadan geri döneceğine söz vererek gitti. Yokluğu benim için en azından bir süreliğine sorun değildi çünkü odamızın balkonundan görülen Atlanta manzarasının tadını çıkarmama ve ana yatak odasını incelememe fırsat vermişti. Dört direkli kral boyu yatağı Lucas’la birlikte test etmek için heyecanlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Bacaklarımı tıraş edip saçlarımı yıkadığım uzun bir duştan sonra büyük beden otel bornozlarından birine sarınıp koltuğa kıvrıldım ve sonraki bir saati telefon aramaları yapip hem şahsi e-postalarımı hem de Lucas’ın postalarını cevaplamakla geçirdim.

Büyükannemi aradığımda sesimi duymaktan rahatlamış gibiydi. “İyi misin?” diye sordu.

“Evet, iyiyim. Ben...” diye başladım ama burnunu çektiğini duyduğumda, “Büyükanne, ne oluyor?” diye sordum.

“Rebecca,” dedi. Taş gibi bir yüzle odada volta atarak onu dinlemeye başladım çünkü annemin hapisnede bir çift ayakkabı çaldıktan sonra birkaç mahkûmla kavgaya karıştığım dinlerken sakince oturmam mümkün değildi. Büyükanne, annemin ameliyat için hastaneye götürüldüğünden bahsederken içimde utancın neden olduğu o sızıyı hissettim.

“İyi olacak mıymış?” diye sordum ama sormamın nedeni büyükanneme olan sevgimdi.

“Onu birkaç gün daha hastanede tutacaklarmış, sonra hapishanenin hastane kanadında tecritte duracakmış. Ama neden başkasının ayakkabılarını aldığını anlamıyorum Sienna. Oradaki hesabına para gönderiyorum hep. Ona yeterince...”

Olduğum yerde, serbest elim bornozumun önünde olduğu halde donakaldım. Görünüşe göre büyükannemle annem hakkında yüzleşmem gerekmeyecekti. Onu ziyarete gittiğini kendisi itiraf etmişti ama onun yerine kendim acı çekmeyi tüm kalbimle diliyordum.

Büyükannem konuşmayı kesmişti. Onun hattın diğer ucunda sessizce hıçkırdığını duyabiliyordum. Kulağıma bir de gıcırta sesleri geliyordu; yatıyor olmalıydı. Ellerimi yumruk yapıp koltuğa geçirdim.

“Büyükanne, onu görmeye gittiğin için sana kızamam. Bu konuda seninle tartışmayacağım çünkü bu *bana düşmez* ama lütfen, lütfen, lütfen senden yararlanmasına izin verme artık.”

Birkaç yıl önce şehirden kaçtıktan sonra annemin nerede olduğu keşfedildiğinde ödül avcıları, büyükannemin mahkemeye ödediği üç yüz dolarlık cezadan aşağı yukarı iki gün sonra onu bulmuşlardı. Annemin değersiz kızı kırk sekiz saat önce yakalanmış olsaydı büyükannem şu anda bu durumda olmayacaktı.

Ancak annem onu bu hale düşürüp o zamanlar daha ye-

niyetme olan Seth'i kendisinin suçunu üstlenmesi için ikna etmeye çalıştığında bile büyükannem onun yanında durmuştu.

Böyle nazik ve insancıl bir insan olan büyükannem, annemden çok daha iyilerini hak ediyordu. Seth ve ben de annemizden, hatta bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de babamızdan bile daha iyilerini hak ediyorduk.

Çünkü birkaç haftada bir yapılan telefon görüşmeleri ve bayramlardaki tuhaf ziyaretler, Los Angeles'tayken her sabah Tomas için kahve almaya gittiğim kafede karşılaştığım evsiz adamın merhabasına eşitti.

Derin bir nefes alarak büyükanneme gerçek düşüncelerimi söylemeye karar verdim. "Ondan daha iyisini hak ediyorsun sen."

"Biliyorum," dedi büyükannem. Sesi bir hıçkırıkla kesilmişti. "Bu çok zor... evle ve Rebecca'yla olanlar. Artık ne yapacağımı bilemez haldeyim."

"Endişelenme sen. Ben yakında evde olacağım. O zaman her şeyi halledeceğiz, yemin ederim."

"Çok zor," dedi bir kez daha. "B-benim yatmam lazım hayatım. Yarın sabah annenin yanına, hastaneye gideceğim. Sonra kendim de doktora görüneceğim ama bebeğim, seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattığımda koltuğun yanına, yere çöktüm. Görüşümü bulanıklaştıran baş ağrısı yüzünden hiçbir şey düşünemiyordum. Lucas beni bu halde, yüzüm ellerimin arasında, dişlerimi gıcırdatırken buldu.

“Dişlerini gıc...” diye başladı ama sonra keskin bir nefes alıp mermer antreyi geçerek saniyeler içinde oturma odasına vardı, güçlü ve sert elleriyle yüzümü tuttu. “Ne oluyor?”

“İyiyim ben.”

“Sienna,” dedi uyarır gibi. Ben de kafamı kaldırıp göz yaşlarıyla ıslanmış yüzümü ortaya çıkardım. Lucas koltukta iyice kayıp bana yanaştı. Gözyaşlarım karşısında bu kadar çaresiz görünüyor olması neredeyse gülünçtü. Ama uzanıp beni kollarının arasına çekti. Lucas Wolfe, hayatımda gördüğüm en hükmedici adam, kusursuz beyaz tişörtüne yaslanarak ağlamama ve rimelimi her tarafına bulaştırmama izin verdi.

Burnumu çektim. “Annemi hapishanede dövmüşler.”

Omuzlarımdan tutarak beni hafifçe geri itip aramıza, mavi gözlerime bakıp ne düşündüğümü anlamasına yetecek kadar mesafe bıraktı. Sonra kaşlarını çatıp dudaklarını birbirine sürttü. “Annenin dayak yemesine pek üzüldüğünü sanmıyorum.”

Gözyaşlarıma rağmen gülüp ellerimin arkalarıyla yüzümü sildim. “Tanrım, hayır. Yıllardır hak ettiği buydu zaten. Ben sadece...” Boğulmuş gibi hafif bir ses çıkardığımda Lucas kafasını tekrar saçlarımın üstüne koyup ensemini ovayarak kendimi güvende hissetmemi sağladı.

“Bana her şeyi anlatabilirsin, Sienna.”

“Mesele büyükannem. Annem ona çok kötü davranıyor ama büyükannem tekrar tekrar darbeleri kabul ediyor. Bu canımı yakıyor. Çok, çok yakıyor.”

Lucas anladığını mırıldandı ama sesindeki kesikliği fark etmiştim. Aramızda söylenmemiş şeyler var gibiydi.

Ancak benim hıçkırarak ağlamamı, annemle ilgili bütün şikâyetlerimi sıralamamı dinledi. Sanki içimdeki baraj aniden açılmış gibi ona her şeyi anlatarak tüm flört kurallarını yıktım. Sonunda uyumamı söyleyip beni ana yatak odasındaki dört direkli yatağa yatırdı ve kendisi de yanıma uzandı. Gözlerime bakışını gördüğümde söylenmemiş sözcüklerin olduğunu düşündüğünden iyice emin oldum.

Ona daha önce büyükannemle ilgili söylediğim şeyi – darbeleri tekrar tekrar kabul etmesini– yapan aslında bendim.

On Altıncı Bölüm

Ertesi sabah uyandığımda Lucas yanımdaydı. Kolunu korumacı bir şekilde belime atmıştı. Gönülsüzce ondan ayrılıp otururken gözlerimin arasındaki zonklama yüzünden yüzümü buruşturdum. Lucas alarm halinde gözlerini açtı ve yüzümü gördüğünde kaşlarını çatı.

“İyi misin?” diye sordu yataktan çıkarken esnemesini bastırarak. Kafamı salladığımda gözlerini komodindeki saate çevirdi ve saati gördüğünde yüksek sesle homurdanarak parmaklarını dağınık saçlarından geçirdi. “Kahretsin, uyuyakalmışız. Sanırım bu, şeyin bedeli...”

Karışık saçlarımı düzelterek dilimi kuru dudaklarımda dolaştırdım. Baş ağrımı bir an unutup dizlerimin üstünde oturup ona baktım. “Neyin bedeli?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadım, şakaklarıma masaj yaparken

gözlerimi kısıp ona bakarak. “Cidden.”

Eğilip ellerinin üstünde yatakta ilerledi. Yüzlerimizin arasında birkaç santim vardı şimdi. “Dün akşam bir ilkti,” diye mırıldandı.

Kaşlarım çatıldı. “Biz birlikte olma...”

Boğazını temizleyerek sözümü kesti ve başını iki yana salladı. Sonra parmağının ucunu yüzümde gezdirerek konuştı. “Ben kimseyle birlikte uyumam.”

Nefesim kesildi. “Hiç mi?”

Lucas baş ve işaretparmağıyla altdudağımı tutup ya-
vaşça kafa salladı. “Çok uzun zamandır. Sana kadar,” dedi.
“Şimdi, sözümü burada, şu anda bozup bütün sabahı senin
içinde geçirmeden önce kalk giyin.”

Tanrım, keşke böyle şeyler söyleyip sonra da güne her şey
normalmiş gibi devam etnemi beklemeseydi. Onun için bir ilk
olduğumu söyledikten sonra her şey nasıl normal olabilirdi?

Yine de gergin bir şekilde gülümseyip yataktan çıktım ve
banyoya gittim. Neyse ki baş ağrım duş sayesinde hafifledi ama
Lucas yüzünden hem duygusal hem de fiziksel olarak öyle kı-
zışmışım ki sıcak su bunu geçirmek için bir işe yaramıyordu.

Sonunda duştan çıktığımda Lucas çoktan giyinmişti.
Koltuğa oturmuş bir başka Red Bull deviriyordu. “Bugün
anne babamla tanışacağız,” dedi, ela gözleriyle beni baştan
aşağı süzerken.

Bornozumu üstüme sıkıca üstüme sarıp ona tereddütle
baktım. “Önce benimle birlikte uyuyorsun, şimdi de ailenle
tanıştırmaya götürüyorsun.”

Kafasını iki yana sallayarak güldü. “Aynen. Seni başka neyle şaşırtabilirim ki?”

“Ağzımdan aldın,” dedim kuru bir sesle. Bakışları otomatik olarak dudaklarıma odaklandı.

Kıyafetlerimi seçerken ekstra özen göstererek siyah renkli, uzun kollu, dantelli bir bluzla dar, siyah bir kalem etek ve bir kilometre uzunluğunda topukları olan ayakkabılar giydim.

Lucas, “Tadına bakılacak kadar güzel görünüyorsun,” diye fısıldayarak, ben yatak odasından çıkarken kalkıp yanıma doğru geldi. Saçlarımdaki tokaları çıkartıp parmaklarını elma kokulu tutamların arasına soktu.

Dün gece hakkında birlikte uyumamız dışında bir şeyden söz etmemişti. Ben de berbat haldeki ailem hakkında kalbimi ona açmam konusundan bahsetmek istemiyordum. Bunun yerine bedenimi onunkine yasladım ve kalp atışlarını göğsümde hissederek içimi çektim.

“Tokalarımı çantama kaldırırsam daha iyi galiba,” diye yakındım gülümseyerek.

Lucas sırtarak kafasını yana eğince saçları alnına düştü. Saçını geri itmek için uzandım ama elimi tutup bileğimin içini öperken bana tehlike dolu bir bakış attı. “Bunu günler önce anlamış olmalıydın.”

Birkaç dakika sonra süitten çıkıp asansöre bindiğimizde parmakları parmaklarımı buldu. Ona bakmak için kafamı kaldırmadım ama bunu yapmama da gerek yoktu zaten.

Bu hareketi ve bana şimdiye dek söylediği şeyler her şeyi anlatıyordu.

Kapılar açılmadan önce elimi bıraktı, sonra lobiye adım attık. İki gün önce stüdyoda tanıştığım meraklı yapımcı anında yanımda bitip Lucas'a bugün neler yapılması gerektiğini anlatmaya başladı. Beni meraklı bir şekilde baştan aşağı süzüp kibarca selamlamış, ama daha fazla bir şey konuşmamıştı. Peşlerinden yürüyüp Samsung tabletime notlar alırken gözlerimi devirmemek ve bu belgeselin pek de gerçekçi görünmediğini belirtmemek için kendimi tuttum. Adam, Lucas'a kendi ebeveynlerinin yanında nasıl davranacağını bile söylüyordu.

Ve Lucas'ın anne babasından bahsetmişken...

Dudağımı ısırarak neyle karşılaşacağımı sormak için Kylie'ye mesaj attım. Bunun, ona daha önce sormam gereken bir şey olduğunu biliyordum ama birkaç gün önce Lucas'a karşı hislerim bu kadar kuvvetli değildi. Tıpkı Lucas'm da dediği gibi, aramızda bir şeyler olmuştu. Ailesinin önünde kendimi aptal durumuna düşürmek ya da sonsuza kadar unutulmayacak korkunç bir etki bırakmak istemiyordum.

Çünkü bu akşam Lucas'ın teklifinin geri kalanını kabul etmeyi planlıyordum. Büyükanнемin evini kurtarmanın dışında –ki şu noktada kesin olarak kurtardığımı düşünebilirdim– uzun zamandan beri Lucas'm olmaktan fazla istediğim bir şey yoktu çünkü.

Telefonum çaldığında Kylie'den mesaj geldiğini gördüm.

Dostum, annemle babam herkesi severler. Eski kocamı bile sevmişlerdi. Yani bahçelerinde çırılçıplak koş-

san bile sorun olmayacaktır.

Bir saniye sonra bir mesaj daha geldi.

Ama yine de bahçelerinde çırılçıplak koşma.

Mesajları okuyunca içimin rahatladığını hissettim ve bugün bizi Atlanta’da gezdirecek olan limuzine binmeme yardım etmek isteyen Lucas’a elimi uzattım. Lucas başparmağının ucunu eklemelerimde bir süre tutunca kızarıp bakışlarımı başka tarafa çevirdim ama onun elimi bırakmamasını diliyordum.

Belgesel yapımcısı solgun yüzünde bir gülümsemeyle öne eğildi fakat Lucas’m sert bakışlarıyla karşılaştı. Limuzine binen son kişi kameraman oldu. Lucas ve belgesel yapımcısı –bu arada belgeselin adının *Rock on The Road* olduğunu öğrenmiştim– aracın bir tarafına yerleşirlerken ben de kamerada görünmemek için karşılarındaki koltuğa kameramanla birlikte oturdum. Lucas, Atlanta’daki hayatından ve çocukluğundan bahsederken kameraya değil hep bana baktı.

“Liseyi şu okulda okudum ve ilk sınıftayken beyzbol oynadım; birinci kaleciydim.” Caddenin sağ tarafındaki bir okula işaret etti. Burasının özel bir dini okul olduğunu görünce bayağı şaşırdım. “Beyzbol topu kasıklarına geldiğinde bu işe hemen son verdim,” diye ekledi, gözlerini dramatik bir şekilde devirerek.

“Peki müzik? Büyürken sesine etki eden en büyük Ő ey neydi sence?” diye sordu belgeselci.

Lucas derin d  Ő ncelerdeymiŐ  gibiymiŐ  ama ben onun sadece rol yaptığını düşünüyordum. Bu sorular büyük ihtimalle sayamayacağı kadar muhabir tarafından sorulmuŐ  olmalıydı.

“Babam. Kendisi büyük bir Metallica hayranıydı. Ben... Ő ey... bir zamanlar Sinjin ve Wyatt’la birlikte bir Metallica cover grubu kurmuŐ  olabilirim,” dedi.

Metallica. Tek kaŐ ımı kaldırarak ona baktığımda omuz silkip sırttı. “Google arkadaŐ ındır,” dedi sesini çıkarmadan ağızını hareket ettirerek.

Konaklama bölgelerine vardığımızda limuzin hız limitine göre yavaŐ ladı. Kahverengi-beyaz, tek katlı bir evin önünde durduğumuzda, Kylie’nin daha ufak tefek versiyonu olan –renkli sa  lar hariç– bir kadın verandaya çıkarak kocaman gülümsedi.

“Umarım yemek yapmıŐ sındır,” dedi Lucas arabadan iner inmez. Annesi basamaklardan inerek bize doğı ru geldi.

“Yaptığımı biliyorsun,” Kadının sesi duygu yüklüydü.

Lucas’ı kendisine hızla çekip yüzünü göğsüne yaslamasına bakınca bunun ya belgesel yapımcısının talimatı olduğunu ya da Lucas’ın da benim gibi eve pek sık gelmediğini düşündüm. Burada nasıl bir ge  miŐ i olmuŐ tu acaba? Annesine olan sevgisine ve limuzinde babasından bahsederken gösterdiği hayranlığına bakılırsa ebeveynlerine karŐ ı sevgiden baŐ ka bir Ő ey hissetmiyordu.

Herkes Wolfe ailesinin sıkıŐ ık oturma odasına doluŐ tu-

ğunda annesi Lucas’a dönüp, “Kylie nerede?” diye sordu. Ben piyano bankına otururken kadın bana bakarak koyu renkli kaşını kaldırdı. “Otelde mi?”

“Kaliforniya’da halledecek acil bir işi vardı,” diye açıkladı Lucas rahat bir şekilde. Sonra bana bakıp göz kırptı. “Merak etme, anne. Paskalya’da gelecek.”

Sırıtmamak için yanağımın içini ısırıldım. Annesinin yamndayken birden ortaya çıkmış olan Georgia’lı aksanı yüzünden daha sonra onunla dalga geçmek için kafama bir not yazdım çünkü o da ilk tanıştığımızda aksanım nedeniyle bana bayağı takılmıştı. Ayrıca neredeyse yirmi dokuz yaşında olmasına rağmen annesine, kız kardeşinin New Orleans’a eğlenmeye gittiğini ve... *temizlik işleriyle* ilgilendiğini söylemeyecek kadar saygılı olması aşırı seksiydi.

Bayan Wolfe da en az Kylie kadar nazik ve etkileyiciydi. Çocuklarını överken kameranın karşısında gayet doğal bir şekilde konuşuyordu. Lucas’ın babası çekimlerin ortasında eve geldi. Üstünde terli bir golf tişörtü vardı ama kendimi tanıtıp Kylie’nin yerine geçici olarak baktığımı söylediğinde bana sarıldı.

Kulağıma, “O şampanyadan göndermedi, değil mi?” diye fısıldadığında sııttım.

Wolfe’ların evinde mutlu ve rahat bir hava vardı ama geçen her dakikada kendimi geri çekmeye başladığımı hissettim. Lucas’ın anne babasıyla konuşmalarını gördükçe kendime benim de büyükanneme sahip olduğumu, büyükbabamla büyükannemin diğer herkesin ebeveynleri kadar harika ol-

dukalarını hatırlatmak zorunda kaldım.

Ve her nasılsa kıskançlığımı sınırdan tutmayı başardım.

“Lucas sana sıkıntı vermiyor, değil mi?” diye sordu Bayan Wolfe. Soruyu bana yönelttiğini fark etmem birkaç saniyemi aldı. Onun kahverengi gözlerine baktığımda neredeyse ölecektim çünkü oğluyla aramda bir şeyler olduğunu anladığı belliydi.

Bu yüzden boğazımı temizleyip, bu tuhaf durumda mümkün olan en iyi cevabı vermeye çalıştım. “Bana günde on kez Google’ın arkadaşım olduğunu söylüyor.”

Bunun üzerine küçük oturma odasındaki herkes kahkahalara boğuldu. Sonra yapımcı konuyu Lucas’ın en taşkınca sözlerine ve anne babasının bunlar hakkındaki fikirlerine getirdi.

Gitme vakti geldiğinde Bay ve Bayan Wolfe bana veda etmek için sarılıp Lucas’ı da sevgiyle kucakladılar. “Unutmadan,” dedi annesi limuzine binmeden Lucas’ı durdurarak. “Sam sana ulaşmaya çalışıyordu. Dedi ki...”

“Ben onun icabına baktım,” dedi Lucas gergin, neredeyse kaba bir sesle. Annesi fark etmemişti ama ben, ona son kez sarılırken Lucas’ın kaşlarını çatıldığını görmüştüm. Bu Sam her kimse Lucas’ın Atlanta’ya sık sık gelmemesinin nedenlerinden biri olduğuna paramı yatırabilirdim.

Kamera ekibini atlatıp limuzinde baş başa kaldığımızda Lucas kucağına oturmamı söyleyince koltukta fazla istekli

bir şekilde kayıp kalçamı kucağına yerleştirdim. Lucas ellerini kalçamın iki yanına koyup dokunuşunun altında kıvranmama sırttı.

“Daha sonra bunu çıplakken yapmanı istiyorum,” diye fısıldadı kalçamı sıkarken.

“Ne kadar sonra?” diye sordum soluk soluğa, onun dudakları boynumu bulurken. Dilini köprücük kemiğimde gezdirip öpücüklerin arasında ne kadar tatlı olduğumu fısıldadı. “Ne kadar sonra?” diye sordum tekrar. Homurdanıp beni nazıkçe geriye iterek gözlerime baktı.

“Cilla’yla öğle yemeği fazla sürmez. Ondan sonra...”

Kadının adını duyar duymaz donakaldım. Lucas’ın sonraki sözlerini birden karmakarışık halde duymaya başladım ve ondan iyice uzaklaşıp kollarımı gövdeme sardım. “Cilla Craig’in Atlanta’da olduğunu bilmiyordum.” Kendimi kontrol etme çabalarım rağmen sesimden hafif bir ihtiyat seziyordu.

Kahrolası kıskançlık.

Lucas kollarımı açıp beni, sırtım ona bakacak şekilde çevirdi. Sonra beni tekrar kucağına çekerek içime titreşimler gönderecek şekilde göğüslerimi okşamaya, göğüs uçlarımı sıkmaya başladı.

“Buraya gelme sebebimiz bu,” dedi okşamalarının ve ensemeye konduğunu öpücüklerin arasında. “Belgeselin yanı sıra buraya, Cilla’nın yarınki doğum günü partisine katılmak için geldik.”

“Ah,” dedim kısaca.

Restorana vardığımızda Lucas ne kadar öfkeli olduğunu ya da beni içeri yönlendirirken elini nasıl gevşek tuttuğumu fark etmedi. Neredeyse onun bana dokunması için gösterdiğim rızayı geri almak istedim. Gerçi bunun aptalca olacağını biliyordum. Hem vakit kaybı olurdu çünkü bu saatte sonra Lucas durmayı reddederdi.

Cilla'nın güzelliğinin Photoshop ve M.A.C ürünü olduğunu umsam da kadın dergi kapaklarındaki ve kliplerindeki kadar güzel çıktı. Lucas beni ona Kylie'nin yerine geçici olarak geçen asistanı olarak tanıttığında kadın bana kafasıyla selam verip hafifçe gülümsedi. Mönüde olmamalarına rağmen bir Bud Light ve çizburger ısmarlarken boğuk ve seksi ses tonu yüzünden tüm başlar ona dönmüştü.

"Shannon ile Daniel nasıllar?" diye sordu Cilla birasından bir yudum alarak.

Lucas gülüp, "Şimdi oradan geliyorum. Buradayken sen de gidip onları görsen iyi olur," diyene dek Shannon ve Daniel'in, anne babasının isimleri olduğunu anlamadım.

Cilla ona göz kırptı. "Annenin pastasını kaçıracağımı düşünüyorsan yuh sana."

Bunu duyunca dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü ben daha annesinin ikram ettiği tatlılardan tadamadan Lucas oradan ayrılmanızı istemişti.

Cilla benimle fazla konuşmadı –dikkati çoğunlukla Lucas'taydı– ama bir ara mürekkep karası saçlarını omzunun arkasına atıp bana tepeden baktı. "Ee, Biber, söyle bakalım Luke'la nasıl karşılaştınız?" diye sordu. "Çünkü ben Kylie'nin tatil ne demek bilmediğini sanıyordum. O çocuk çok fazla çalışıyor."

Yok artık, bana Biber demişti. Yüzümün öfkeyle kızardığını hissettim. Masanın karşısına uzanıp suratına bir şamar geçirerek o tembel sırtışımı silmek istiyordum. Tam ters bir cevap vermeye hazırlanıyordum ki Lucas benim yerime konuştu. “Sienna birkaç yıl önce benim kliplerden birinin çekimlerinde çalışmıştı. Los Angeles’ta kostüm işiyle ilgileniyor.”

“Eğlenceli,” dedi Cilla, pek de öyle düşünüyormuş gibi görünmese de. Neyse ki Wicked Lambs’in kliplerinden birinde çalışmak zorunda kalmamıştım hiç.

Öğle yemeğinin geri kalanı rahatsız edici bir yavaşlıkta geçti. Cilla ve Lucas’ın arayı kapatma muhabbetlerini izlemek çok zordu. Sürekli gülüyor ve birbirleriyle o kadar uyumlu görünüyorlardı ki midem çok kötü sıkışmıştı. Gözlerimi yerdeki bir çizige ya da bir garson kızın beyaz kolalı önlüğündeki bir lekeye dikerek onları dinlememek için elimden geleni yaptım.

Sonunda da izin isteyip yanlarımdan ayrıldım ve tuvalette uygun olandan daha fazla zaman geçirdim. Masaya döndüğümde Lucas hesabı ödüyordu.

Cilla sırtarak bana baktı. “Ben de tam Luke’u ve seni, tabii— bana gelip...”

“Ben almayayım, sağ ol,” dedim. Cümlesinin geri kalanını duymak bile istemiyordum. Lucas’ın ela gözleri kısıldı ama ben kafamı başka tarafa çevirdim.

Şu anda ne düşündüğünü kıcıma takmıyordum.

Limuzinle otele dönüş yolculuğunda, arka koltuğun iki köşesinde gergin bir şekilde otururken tamamen sessizdik.

Fakat kral dairesinin kapısından içeri adım attığımız anda Lucas beni kendisine çekip ellerimi kafamın tepesinde birleştirdi ve dizlerim tutmaz olana dek dudaklarımı öptü. Beni öyle ısrarcı ve derin, öyle sert bir şekilde öpüyordu ki dudaklarım hassaslaşmış, zedelenmişti.

Sonra dikkatlice beni kendisinden uzaklaştırdı ve masanın yanında sandalyeyi işaret edip sesini dengeli tutmaya çalışarak konuştu. “Otur, Sienna.”

“Ben bunu istemi...”

“Otur. Dedim,” diye tekrar etti. Burnumdan soluyor ve titriyordum ama yine de sandalyenin ucuna iliştim. Cilla’nın adını söylediğinde sandalyenin kollarını tutan ellerimi sıktım. Ona karşı neden kaba olduğumu sorduğunda omuzlarımı silktim. “Bana karşı dürüst ol, tamam mı? Aklından ne halt geçiyordu?”

Konuşurken yüzüne bakmadım çünkü duygularıma güvenmiyordum.

“Bana, o motorcu botlarını yalamaya bile değmeyeceğimi düşünüyormuş gibi bakıyordu.” İçimden de, *ayrıca sana benim baktığım gibi bakıyordu. İkinizin geçmişte yaşadıklarından korkuyorum. Cilla’dan korkuyorum, nokta. Çünkü onunla olmanı istemiyorum,* diye ekledim.

Ona tüm korkularımı söylemeyecektim ama kendimi de tutmayacaktım. Gözlerimi sıkıca kapatıp pürüzlü bir sesle konuştum. “Aklımdan seni ne kadar çok *istediğim* geçiyordu.”

Yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarımı öperek vücudumu çığına çevirdi. “Cilla’yı tehdit olarak gördüğün söy-

leme bana,” diye tısladı ağzıma doğru. Kafamı salladığımda ellerini saçlarıma geçirip hafifçe homurdandı. “Beni deli ediyorsun, Sienna. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri, biz onunla birlikte büyüdük ama o, sen değil. Milyon yıl geçse de olamaz.”

Ondan bu sözcükleri duymak çok iyi hissettirmişti. Kollarımı boynuna doladım. “Seni istiyorum,” dedim tekrar, hafifçe geri çekilerek. “İhtiyaç duyduğün insan olmak istiyorum.”

“Sen sakinleşene, tam olarak emin olana dek buna inanmayacağım,” diye uyardı ancak ben vücudumu onunkine sürttüm. “Dur, yoksa bu sefer seni cezalandırırım.”

Elini tutup bacaklarımın arasına bastırdım. Lucas çenemi tutup gözlerimiz buluşana dek kafamı çevirdi. Sonra homurdanarak beni bıraktı ve tişörtünü çıkardı. O, tişörtü uzun parçalar halinde yırtarken ben de nefesimi tutup büyük bir zevkle yapılı, dövmeli göğsüyle kollarını izledim.

“Ne yapı...”

“Sus ve soyun.”

O kadar hızlı soyunmuştum ki bana doğru gelirken bir kaşını kaldırdı. Sonra sandalyeye otelin havlularından birini yaydı. “Otur,” dediğinde hemen oturdum. O da önümde diz çöktü. Saçlarını okşamak için uzandığımda bileğimi tutup sandalyenin koluna bağladı. Nefesimi tuttum. Bana tehlike dolu gözlerle bakıp öteki bileğimi de sandalyenin diğer koluna bağladı. Ardından bacaklarımı yanlara doğru iyice açarak ayak bileklerimi de sandalyeye sabitledi.

“Lucas, ben...”

Lucas parmaklarının uçlarını dudaklarıma dayayarak bana dokunmak için kafasını eğdi. Kıvranıp nefes almaya çalıştım. Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca Lucas tadıma baktı, ısırıldı, emdi. Ben sandalyede deli gibi hareket ederek ve kalçalarımı ağzına doğru bastırarak boşalmaya yaklaşıırken durdu.

“Ben gidip birini arayacağım ve bazı işlerimi halledeceğim,” diye fısıldadı. Kumaş parçalarını çözerken parmaklarının, vücudumun en hassas noktalarına değmesine özen gösteriyordu. Bileklerimin iç kısımlarına... uyluklarımın arasına... göğüslerimin altına.

“Ben dönene kadar kendine dokunmayacaksın, anladın mı?” diye sordu.

O ayağa kalkmama yardım ederken kafamı salladım. Eliyle bacaklarımı ayırarak bir parmağını içime soktu. “Anladın mı?” diye tekrar etti sert bir sesle.

“Evet... Lucas.”

Ama o odadan çıkar çıkmaz hemen banyoya koştum.

On Yedinci Bölüm

Bir süre sonra, banyodan çıkarken, “Uzun zamandır içe-rideydin, Si,” diyen Lucas’ın sesiyle irkildim. Elimi kalbimin üstüne koyarak kalçamı masaya dayadım ve gözlerimi ona diktim. Bir saatten az süre önce beni bağladığı sandalyede oturmuş, kısık sesle gitarını tıngırdatıyordu. Bedenime bir sıcaklık yayıldı çünkü ağzını bedenimde nasıl gezdirdiğini düşünmeden edemiyordum. Boşalmamam için beni uyarmış, sonra beni daha fazlasını, başladığı şeyi bitirmesini isterken bırakıp gitmişti.

“Üstüm başım kirlenmişti...”

“Kendine dokunuyordun.”

Bu bir soru değildi, ne yaptığımı söylüyordu sadece. Söyleyecek nükteli bir şey bulamayınca aklıma geleni söyledim. “Bitirmeyi reddettin.”

Lucas ela gözlerini gitarına indirip çok tanıdık bir şarkının –ikimiz için de çok fazla anlam yüklü olan bir şarkının– giriş notalarını çalmaya başlayınca boğazımın kuru olduğunu hissettim. “*Hayranım Sana.*” İki yıl önce her şeyi başlatan şarkı. “Şimdi istediğin bu mu, Sienna? Bitirmemi mi istiyorsun?” diye sordu gergin bir sesle.

“Evet,” diye fısıldadım.

“Benim misin?”

Pek fazla konuşacak halde olmadığım için kafamı sallayarak avuçlarımı arkamdaki masaya dayadım. “Seninim.”

Lucas ayağa kalkıp gitarını yatağın yanına yerleştirdi. Şimdi tüm dikkati bendeydi. O bana doğru yavaş adımlarla gelirken sanki elektrikli sandalyeye oturmuşum gibi tüm vücudum elektriklendi.

Ellerini vücudumun yan taraflarında yavaşça aşağı doğru kaydırды; bana dokunmaya doyamıyor gibiydi. Sonunda kalçalarımdaya durup yumuşak bornozu parmaklarıyla sıkarak, beni kendisine çekti. Önceden çiğnediği naneli sakızın kokusunu alabiliyordum. “Bana güveniyor musun?” diye mırıldandı dudaklarıma doğru. Ben ne diyeceğimi bilemediğim için cevap vermeyince gırtlığından seksi bir ses yükseldi. “Arkanı dön.”

“Neden? Küçük bir çocukmuşum gibi bana şaplak atabilesin diye mi?” diye sordum önceki tehditlerini hatırlayarak. Sesimdeki alaycılık Lucas’ın sırtmasına yol açtı. Tanrım, neden bu kadar güzel, bu kadar güzel *mükemmel*, fakat aynı zamanda da böyle tehlikeli görünmek zorundaydım?

“Bir çocukmuşsun gibi değil,” dedi.

Ürpererek arkamı dönüp eğildim ve kollarımın ön kısımlarıyla ellerimi ahşap masaya yasladım. Lucas harekete geçip saçlarımı ensemden çekti. Dudakları sağ kürekkemiğimden sol kürekkemiğime doğru ateşten izler bırakırken derin bir nefes aldım. Azıcık da olsa korkmadığımı söylesem yalan olurdu ama içime dolan diğer hisler –bulanık, harika ve sarhoş edici bir şekilde kafa karıştırıcı– korkuyu bastırıyordu.

“Bunu istediğim için çıldırmış olmalıyım,” dedim nefes nefese. Çıldırmış, sadist, umursamaz.

Aynı zamanda öyle canlıydım ki bu her yerimi yakıyordu.

“Benim için çıldırmanı istiyorum,” diye homurdandı. “İstiyorum ki...”

“Her şeyim senin olsun,” diye bitirdim cümlesini. Omzumun üstünden baktığımda yüzüne bir sırtış yayıldığını gördüm.

“Kesinlikle.”

Lucas beyaz bornozumu çıkartarak beni çırlıçıplak bıraktı. Beni masada biraz daha ileri itip kalçam ona doğru iyice kalkacak şekilde sırtımı eğerken dokunuşu tüy gibi yumuşacıktı.

“Bedenine tutkunum. Sana tutkunum,” diye fısıldadı. Parmak uçlarını duştan sonra hafifçe nemli kalan vücudunda kalçalarımaya kaydırıp, bacaklarıma doğru inerken. “Güven bana,” dedi belime bir öpücük kondurmadan önce. Sonra dikkatlice bacaklarımı ayırdı ve ayaklarımı, aralarında büyük bir mesafe kalacak şekilde yerleştirdi.

Ayağa kalkarken sert bedeni benimkine sürtününce inledim. “Lucas...”

Popomun sağ tarafına, dakikalar önce gitar çaldığı eliyle bir şaplak indirdi. Bere oluşacak kadar güçlü bir darbe değildi bu ama yanma hissi ürpermeme neden olmuştu.

Acıyla.

Beklentiyle.

İhtiyaçla.

Ceza iki şaplakla sona erdi; popomun iki yanına da birer kere vurmuştu. Sonra ensemın alt kısmını öptüğünde kürek kemiklerim gerildi. Bir an için onun tamamen hareketsiz kaldığını hissettim. “Bunu istediğinden hâlâ emin misin, Sienna?”

“Her şeyden çok.”

Koyu renkli bir kumaş gözlerimi kapattı.

Birden kendimi iyice çıplak hissettim. Etrafımı göremek leziz bir şeydi. Lucas’ın bir sonraki hareketi için sabırla bekliyor gibi görünsem de kalbim gümbür gümbürdü. Nefesim kesik kesikti.

Lütfen...

Bir elini kolumdan aşağı kaydırıp parmaklarını benim kilere geçirdi ve beni kendisine çevirdi. “İçinde olmaya ihtiyacım var. İstedğim...” Sesi kesildi ama ben kafamı hızla aşağı yukarı sallayıp vücudumu mümkün olduğunca ona yaklaştırdım.

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu çünkü Lucas Wolfe’un benden ne istediğini tam olarak biliyordum. Ve bunu ona verecek kadar da güçlüydüm. Sözcükleri söylediğimde içimde dolaşan zevk dalgası kamıma yerleşti. “Lütfen... Lucas.” Sesim aynı zamanda hem çekingen hem de emin çıkıyordu.

Lucas beni kolayca kaldırıp kalçamı arkamızdaki geniş masaya yerleştirdiğinde nefesim kesildi. Bir yanım yüzündeki ifadeyi görmek için ölüyordu –ela gözleri koyulaşmış mıydı ya da bana hayvani bir arzuyla mı bakıyordu– ama göz bandı sayesinde algılarımın kuvvetlenmesine de bayılıyordum. Tenimin bazı yerleri o bana daha dokunmadan, sanki bir sonraki hareketini algıliyormuş gibi karıncalanıyordu.

Lucas ellerini bacaklarımın arasına kaydırıp sert parmak uçlarım yumuşak tenimde gezdirdi. Parmakları yavaşça yukarı doğru kaydı, sonra bir tanesinin –hayır, iki tanesinin– içime girdiğini hissettim. Dizlerim kapandığında Lucas bacaklarımı tekrar açıp vücudunu aralarına soktu.

İnlememek için dişlerimi sıktığımda sağ göğsümde küçük bir acı hissettim. Lucas göğsüme... *bir şeyle* vurmuştu. Bir anlık şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Sonra kalçalarımı eline doğru hareket ettirdim.

Parmakları ileri geri hareket ediyor, beni dolduruyor ve sırtımı gerip bağırıma neden oluyordu. “Lütfen,” dedim. Kendi sesimi bile tanıyamamıştım. Lucas kıkırdadı.

Bir saniye sonra da birkaç saat önce vermeyi reddettiği zevki hissettim.

“O kadar lezzetlisin ki... ve tamamen benimsin,” diye mırıldandı tenime doğru.

İşinin henüz bitmemiş olması için dua ettim.

Sonunda Lucas göz bandını çıkardığında ışığa alışmak için gözlerimi kırptırdım. Sonunda bakışlarım odaklandığında Lucas parmaklarını ağzına götürdü ve dilini parmak uç-

larında gezdirerek tadıma baktı. Homurdanarak ona uzandım ama Lucas parmaklarımı tutup öpmeye, yalamaya başladı.

Elimi aletine götürdüğünde ilk başta tereddütlüydüm. Ya tek istediği benimle oynamaksa ve seks yapmak istemiyorsa? Ya...

Kafasım salladığında elimi aletine sardım. "Seninim, Sienna," dedi. Nefesim kesildi ve onu daha da sıktım. Tekrar kafa salladı. "Seninim."

Elimi önce yavaş, sonra hızlı ve sıkı bir şekilde aletinde kaydırarak inlemesini sağladım. Bir an için beni itip daha bana dokunmadan boşalmama neden olacak bir şekilde baktı. Sonra beni masadan kaldırıp kalçalarımı kavradı, aletini tek bir nefes kesici hamleyle içime soktu.

Oda dönüyormuş gibiydi.

Kendimi sıktığımda ürperdi. O içimi doldururken kollarımı boyuna, bacaklarımı da beline sardım.

Birden sırtımın duvara değdiğini hissettim. Elleri kalçamı bırakıp kırmızı saçlarımın arasına girdi. İyice derinlerime girerken bedenimi yukarı doğru kaydırduğunda onu kaybettim. Kendimi kaybettim. Sonra Lucas kalçalarını hareket ettirdi.

Tekrar içimdeydi.

Sonra bir kez daha çıkıp girdi.

Dişlerimi sıkarak konuştum. "Oooh, Lucas." Bu sefer sol göğsümde bir acı hissettim. "Tekrar istiyorum."

"Henüz olmaz. Ben söyleyene kadar boşalamazsın," dedi kafasını iki yana sallayarak. Saçları yüzüme düşmüştü.

Sonra dudaklarını benimkilere bastırdı. Ağzında Red Bull, naneli sakız ve benim tadım vardı. Dili ve aleti birlik içinde çalışıp doğru düzgün düşünme yetimi kaybedene kadar beni keşfetti.

Ona yalvarana kadar.

Sonra Lucas saçlarımı bıraktı. Kırmızı tutamlar aramıza yayılıp terli tenlerimize yapıştı. Lucas elini bedenlerimizin arasına sokup baş ve işaretparmaklarıyla klitorisimi sıktı. “Şimdi,” diye hırladı. Birkaç saniye sonra bacaklarımı etrafında iyice sıkarak haykırdım.

Düşüyordum.

Çok şiddetli.

Ve hızlı.

Ve birçok yönden.

Bir saniye sonra Lucas da titreyerek ellerini terli belime bastırdı. Sonra içimden çıkmadan beni banyoya taşıdı. Vücutlarımızı ayırırken parmaklarımın uçlarını öptü.

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Duşun altında birbirimizi yıkarken, ellerimizi ve sabunu birbirimizin vücutlarında dolaştırırken bile.

Birbirimize havlu sararken bile.

“Benimsin,” dedim. Kafasını salladı.

Daha sonra yatakta, sanki dünya sona erecekmiş de birbirimizi bir an bile bırakmak istemiyormuş gibi kollarımızı birbirimize sarmış halde yüz yüze yatarken, “Neden bana

daha önce ulaşmadın?” diye fısıldadı Lucas.

Bu, iki yıl önce “Hayranım Sana” çekimleri esnasında aramızda olanlar hakkında, sesinde herhangi bir alaycılık olmadan konuştuğu ilk seferdi. Birden kendimi rahatsız hissederek ayağımın altına kaslı baldırına sürttüm. “Dürüstçe mi konuşayım?” diye sordum, bana siktirip gitmemi söylediği gecenin ertesi sabahı kapımda belirdiğini hatırlayarak. O gün onunla Tori konuşmuş, benim için onu paylamaktan dolayı çok memnun olmuştu.

“Evet, gerçeği söyle.”

Güçlkle yutkunarak kafamı salladım. “İncinmek istemedim,” dedim. “Yani, beni istemediğini söylemiştin zaten. Diyeceklerini duymaktan korktum çünkü...”

“Özür dilerim.” Elimi alıp parmaklarını benimkilere geçirdi. “Seni incittiğim için çok, çok üzgünüm.” Sesi öyle duygu yüklüydü ki boğazımda acı verici bir yumru oluştu.

Niye bu konuyu açmıştı ki? Niye şimdi?

Gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi sıkıttığımda Lucas gözlerimden birinin ıslanmış kenarını öptü. “Önemli değil,” dedim sonunda, ona bakmadan önce derin bir nefes alarak. Kafasını yavaşça iki yana sallarken yüzünden gergin bir ifade geçti.

“Hayır, önemli. Sana iki yıl önce sahip olabilirdim. Eğer öyle...”

Nefesim kesildiğinde neredeyse boğulacak gibi oldum ama yine de, “Eğer öyle ne?” diye sormayı başardım.

Lucas hüzünlü bir şekilde gülümsedi. “Öyle kahrolası bir aptal olmasaydım.”

Sonra uzanıp nazikçe ensemin alt kısmından tutarak yüzümü kendisinininkine doğru çekti. Ilık ve istekli ağzı benimkini bulduğunda ve dili dudaklarımı ayırıp ağzıma girdiğinde inledim.

“Tanrım. Ne yaptın sen bana?” dedi sonunda dudaklarımdan ayrıldığında. Sonra beni bırakıp döndü ve uzun kollarını kafasının üstüne doğru gerdi. “Hiçbir fikrin yok, değil mi?”

Kafamı iki yana salladığımda devam etti. “Hayatımda hiç kimseyi, seni korumak istediğim kadar korumak istememiştim. Ben hiç...” –ürperip gözlerini kapattı– “... pek çok şey boka saracak olsa bile bir şeyin yolunda gitmesini bu kadar istememiştim.”

“Ben de,” dedim ama Lucas bana onu anlamadığımı düşünüyormuş gibi baktı.

Sonra bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca öylece karanlığa baktı.

Bir süre sonra sessizliğe dayanamadım. Lucas böyle olunca korkuyordum. Benimle konuşmasını, bana dokunmasını istiyordum. “Evet dedim. Dünyaya gelmiş en büyük hayran kız olduğumu söyleyebiliriz,” dedim, havayı yumuşatmak için. İşe yaramış olmalıydı çünkü Lucas bir kahkaha atıp bana döndü.

“Evet, dedin ama hayran kız falan değilsin. Asla öyle bir şey olmadın.”

“Seni tekrar istiyorum,” diye fısıldadığımda yüzünden arzu dolu bir ifade geçti.

“Sözcüğü söyle,” dedi hırlar gibi.

“Lütfen, Lucas?”

Ve tekrar dillerimiz ve ellerimizle kendimizi birbirimizde kaybettik.

Daha sonra –Lucas uykuya dalıp hafifçe horlamaya başladığında, lüks odanın sessizliğinde kendi başıma kaldığımda– göğüslerime sürttüğü şeyi avucunda buldum.

Bu, kırmızı-siyah bir gitar penasıydı.

On Sekizinci Bölüm

Lucas'm saat yedide kalkma kuralı pencereden dışarı uçmuştu çünkü ertesi sabah ikimiz de uyuyakalmıştık. Oadaki otel telefonun çalmasıyla saat dokuzu biraz geçe uyan-
dık. Sersem halde telefona bakmak için Lucas'ın üstünden uzandığımda kalçamı sıkarak ürpermeme neden oldu. Yakışıklı yüzüne sırtarak baktım, sonra yüzüme düşen saçlarımı geri çekip telefona cevap verdim. Soğuk bir kadın sesi beni karşıladı.

“Kylie?”

Lucas'ın kız kardeşinin yerine bakmakta olduğum için arayanın işle ilgili bağlantılarından bir olduğunu düşünerek, “Hı hı?” dedim.

“Telefonu Lucas'a ver. Ben Sam.”

Sam. İsmi sessizce birkaç kez tekrar edip daha önce ne-

rede duyduğumu hatırlamaya çalıştım. Lucas omuzlarımı kavrayıp bana soru soran gözlerle baktığında birden kafama dank etti. Bu, annesinin dün onlardan ayrılmadan önce bahsettiği, Lucas'ın bedeninin öfkeyle gerilmesine neden olan kişiydi ve bir kadındı. Altdudağımı ısırıp telefonu öyle bir sıktım ki neredeyse parçalara ayıracaktım.

“Üzgünüm, yan...”

“Sakin yanlış odayı aradınız saçmalığına kalkışma. Annenle konuştum, bana orada olduğunuzu söyledi. Bu yüzden şu lanet olasıca telefonu Lucas'a ver,” dedi Sam gergin bir sesle. Ben dediğini hemen yapmayınca birden kesik bir nefes aldı. “Bir dakika... *Kylie*? Sen de kimsin?” diye cıyakladığında yüzümü buruşturdum ve tekrar bağırmaya başlamadan telefonu kulağımdan uzaklaştırdım.

Lucas yatakta doğrulmuş, yüzünde boş bir ifadeyle alıcıya bakıyordu. Yüzünde herhangi bir tepki görebilmeyi umarak, “Sam arıyor,” dedim. Fakat hiçbir şey olmayınca, ve Lucas telefona saatli bir bombaymış gibi bakmaya devam edince içimden bir ürperti geçerek kanımı dondurdu.

Şu anda Sam benim kim olduğumu bilmeyi nasıl istiyorsa ben de onun kim olduğunu bilmeyi istiyordum.

Lucas telefonu elimden alıp benim az önce tuttuğum gibi sıkıca tuttu. Tek fark onun kızarmış ve titriyor olmasıydı. “Çık,” diye emir verdi bana. Sesinde bir kabalık, ya da başka herhangi bir duygu yoktu ama yataktan çıkıp dün akşam yere attığım bornozu üstüme geçirirken tamamen hissizleşmiştim.

“İhtiyacın olursa beni ara,” dedim çaresizlik dolu bir

sesle, odadan çıkarken ona bakmak için dönerek. Sonra kapıyı arkamdan kapattım ve o telefonla konuşurken, *süitten ayrılısam mı*, diye düşündüm.

Ancak bunun yerine oturma odasındaki büyük koltuğa çöküp dizlerimi göğsüme çektim ve kahve sehpasındaki kumandayı alıp televizyonda karşıma çıkan ilk şeye –bir kadınla ve “bebeğinin babası” olabilecek altı adamla ilgili saçma sapan bir program– odaklanmaya çalıştım.

“Kent, sen küçük Madison’ın babası değil...” diye konuşmaya başladı sunucu ama benim tek duyabildiğim Lucas’ın Sam’le konuşmasıydı.

“Buradayken beni aramamanı söylemiştim,” diye hırladı Lucas. Uzun bir duraksamadan sonra, “Cidden mi? Sen benimle dalga mı geçiyorsun be?” diyerek devam etti.

Onu duymamak için televizyonun sesini açtım ama bir işe yaramadı. Lucas’ın kadına söylediklerinin bazı parçalarını duydukça göğsümdeki acı da artıyordu.

“... bunu bana yapmaya devam edemezsin,” diye bağırdı Lucas.

Ne? Sam ona ne yapıyordu?

Sonra bir süre sessizlik oldu. Dikkatimi devasa düz ekrandaki, bir başka negatif DNA sonucunu açıklayan kadına vermiş gibi yaptım. Lucas’ı dinlemiyormuş gibi.

“... hiç kimse değil, sadece...” Konuşmayı kesti, gırtlığından bir ses çıkardı. “Sana para gönderiyorum. Başka ne istersen gönderirim ama seninle bunu hayatım boyunca yapmamı bekleme benden.”

Yüzümü buruşturdum. Lucas'ın başı Sam'le belada mıydı? Sonra aklıma daha korkutucu bir şey geldi: Lucas da arkadaşı Sinjin gibi uyuşturucuya mı bulaşmıştı? Dişlerimi iyice sıkıp gıcırdattım.

Sonra Lucas'ın ağzından şiddetle ürpermeme neden olan bir şey çıktı.

“Seni ruh hastası sürtük. Bazen keşke onlara gitsen de her şey bitse, diye düşünüyorum.”

Kime gidecekti? Ne bitecekti?

Ardından bir şeylere arka arkaya vurulduğunu duydum. Sonra da banyodaki musluklar açıldı. Bacaklarıma sardığım kollarımı iyice sıkarken kulaklarım uğulduyordu. Bu koltuğa gömülüp bir süreliğine buradan uzaklaşmak istiyordum. Neredeyse bir saat sonra Lucas banyodan çıktığında elinin eklem yerlerine sarılmış kan lekeli bir havlu vardı.

“Lucas... neler oluyor?” diye fısıldadım.

Lucas koltuğun diğer ucuna oturdu. “Bir zamanlar...” – yüzünü acıyla buruşturdu– “... birlikte müzik yaptığım biri.”

Mavi gözlerimi kanlı eline indirdiğimde kaşlarım çatıldı. “Boktan bir müzikti herhalde.”

“Berbattı.” Sonra bana gergin bir şekilde gülümseyip yanma gitmem için işaret etti. “Gel,” dedi.

Tereddüt ettiğimde homurdanıp ellerini ıslak saçlarından geçirdi. O sırada eklemlerindeki havlu düşüp berbat yarasını ortaya çıkardı. Lucas bana yalvarır gibi baktı; bu hiç ona göre bir şey değildi. Bu yüzden göğsüm sanki içindeki bir şey tarafından sıkıştırılıyormuş gibi oldu. “Öfkelisin ve

kendini yaralamışsın. Belki ben bir süreliğine dışarı çıkıp seni rahat...”

Parmaklarımı kavrayıp beni nazikçe kucağına çekti. İkimiz de ağır nefes alıyor, kocaman açılmış gözlerle birbirimize bakıyorduk. Lucas yüzüme düşen bir tutam saçı geri itti. “Elim umurumda değil, Si. Ve senin bir yere gitmeni istemiyorum.”

Sonra dudaklarımı ağzıyla kaplayıp soracağım bütün soruları engelledi. Dün gece bana pek çok kez sahip olduğu halde beni son yediği yemekmişim, daha önce hiç tadına bakmadığı bir şeymişim gibi öpüyordu. Yaralı olmayan elinin parmaklarından birini ağzıma soktuğunda ucunu ısırdım.

Geri çekildiğimde kendimi toplamam birkaç dakikamı aldı. “Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?” diye sordum sonunda. Avuçlarımı gergin bir şekilde beyaz bornozun üzerinde gezdiriyorum.

“Şimdi yolunda.”

Bir saniye sonra Lucas beni kucağından bırakmadan kalkıp yatak odasına yöneldi. Kırılmış otel telefonunu gördüğümde yüzümü buruşturdum. Telefon, komodinin yanında ters bir şekilde duruyordu. Gırtlığımdan küçük bir inilti yükselince Lucas bana özür dileyen gözlerle baktı.

“Parasını benden alırlar,” diye açıkladı. Otelin kırık bir telefon yüzünden kızmasının hiç umurumda olmadığını anlamamıştı herhalde. İstese bu telefondan milyonlarca alırdı zaten. Benim merak ettiğim şey telefonu neden kırdığıydı.

Sam’in –müzik için kötü olan bir kadın– onun küplere binmesine neden olacak ne söylemiş olabileceğiydi.

Lucas beni yatağa bıraktığında başlığa doğru kaydım ve tek bir hareketle bornozu üstümden çektiğinde ürperdim. “Günah gibi görünüyorsun,” dedi yavaşça üstüme doğru gelerek. Her hareketi şehvani ve ölçülüydü.

“Lucas?” dediğimde beni öptü.

Dilini dudaklarımda gezdirdikten sonra, “Hımm?” dedi.

“Ne olduğunu anlatacak mısın?”

Lucas yüzüme bakmak için hafifçe geri çekilip, “Sienna...” diye homurdandığında içimden bir panik dalgası geçti.

“Hazır olduğun zaman mı?”

“Evet... hazır olduğum zaman ama şimdilik böyle devam edelim, olur mu?” Kafamı olur anlamında salladığımda dudaklarının köşeleri, ela gözlerine ulaşmayan yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Sonra mini buzdolabındaki çilekler sayesinde benimle birlikte çilek yeme sözünü yerine getirdi. Ve bu yatakta sonunda beni kelepçeleyip yüzüstü çevirerek zevkle hıçkır-mama neden olana dek içime girip çıktı.

İki kez seviştikten sonra beni kendisine çekip dudaklarını kürekkemiklerimin arasına bastırdı. “Sana doyamıyorum. *Hiçbir zaman* doyamayacağım,” diye mırıldandı sersemlemiş gibi. Sırtımı gerip içimi çektim.

“Ben de.”

Ve burada, bu yatakta, Lucas Wolfe’a âşık olduğumu kabullendim.

Günün çoğunu yatakta geçirip televizyondaki sabah

programlarına güldük, benim piyanolara olan hayranlığımdan, onun gitar koleksiyonuna kadar pek çok şeyden bahsettik. Ben de annemin son birkaç yıldır aileme yaptığı kötü-lükleri itiraf ettim.

“Eninde sonunda onunla konuşmak zorundasın Si,” dedi Lucas, annemle bir yıldan uzun süredir konuşmadığımı söylediğimde.

“Konuşacağım,” dedim ama ikna olmuş görünmedi.

“Hapisten çıkıp kapına gelene kadar bekleyeceksin, değil mi?”

Gözlerimi devirip ellerimi üstümüzdeki çarşafın kenarına bastırdım. “Er ya da geç konuşacağım.” Lucas, şu Sam her kimse onunla ilgili sorunlarını konuşmak istemiyorsa benim bütün duygularımı masaya yatırmamı bekleyemezdi. Yüzüme zorla bir gülümseme oturtarak gecenin geri kalanı mahvolmadan önce konuyu değiştirdim. “Benim ailemden yeterince bahsettik, şimdi sıra sende.”

“Tüh.”

“Niye Nashville’e taşındın?”

Lucas yüzüme düşen bir saç tutamını üfleyip dudaklarını yamulttu. “Çok yıpranmıştım. Hiçbir bok yazamıyordum. Daha doğrusu hiçbir şey yapamıyordum. Bu yüzden hava değişikliği istedim.”

“Alacağın evin büyükannemin evi olduğunu biliyor muydun?” diye sordum, elimi göğsündeki hançer dövmesinin üstüne yayarak. Lucas boğuk bir şekilde güldü.

“Hayır. Orayı benim için Kylie bulmuştu. Ben bir tek

Nashville’de yaşamak istediğimi söyledim... gerisini o halletti.”

Parmağımın ucunu gümüşü hançerin kenarlarında gezdirirken bir kaşımı kaldırıp yüz ifadesini görmek için hafifçe doğruldum. “Milyonlarca farklı yer var ama sen Nashville’i seçiyorsun?” Kafasını salladığında bu sefer ben güldüm. “Ne hoş,” dedim. Sonra kafamı göğsüne yasladım. Elini belimden omuzlarıma kaydırıp saçlarıma sokmasına bayılıyordum.

Bir süreliğine sessiz kalıp komodindeki radyodan yayılan Stone Sour’un sessizliği doldurmasını dinledik. Sonunda ben konuştum. “Ee, şimdi Nashville’de yaşayacağına göre ne yapacaksın?”

Omzuna düşen kırmızı saç tutamlarımdan birini alıp parmaklarının arasında oynadı. “Seninle birlikte Los Angeles’a döneceğim.”

“On günüm bitmek üzere, Bay Wolfe,” diye dalga geçtim.

“Bunun on günden fazla süreceğini ikimiz de biliyorduk, Si.”

Hayır, ben bilmiyordum. Lucas’ın kontratını imzaladığımda kendimi neyin içine attığımı bilmiyordum ama kafamı salladım çünkü boğazımda beliren devasa yumrudan dolayı konuşamıyordum.

“Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama...” Omzumun üstünden saate baktı. Ben de onun bakışlarını takip edip saatin 19.45 olduğunu gördüm.

“Cilla’nın doğum günü partisi,” diye mırıldandığımda dövme omuzlarını silkti.

“Seninle yatakta olmayı tercih ederim.” Oysa çoktan

kalkmış, banyoya yönelmişti.

Parti elbisem hayatımda sahip olduğum en seksi parçaydı. Kısa ve siyahtı, dantelden yapılmıştı ve sırtı dekolte liydi. Beni bu elbiseyle gördüğünde ela gözleri koyulaşarak kahverengiye dönen Lucas bu gece bu elbisenin parçalara ayrılarak yatağın direklerine bağlanacağına söz verdi.

Bunu düşünmek bile vücudumdaki bütün sinirleri harekete geçirmişti. Bunu ona söylediğimde Lucas elbisemi kalçalarıma doğru kaydırarak önümde diz çöktü.

“Seni şu anda becermek istiyorum,” diye mırıldandı kalçamı avuçlayarak. Sonra kafasını eğip alnını dantel çamaşırıma yasladı. Bacaklarım titremeye başladı. Gözleri benimkileri bulduğunda, baldırırma yavaş, sıcak öpücükler kondurduğunda kendimi kaybettim.

Aşağıda bizi bekleyen arabaya bir saat geç kaldık.

On Dokuzuncu Bölüm

Cilla'nın yirmi sekizinci doğum günü partisi, Atlanta'daki gösterişli bir gece kulübündeydi. Misafirlerden birkaçını Fuse TV'den ve iPod'umdaki çalma listesinden tanıyordum. Arkadaşlarının ve ona Tanrıya bakarmış gibi bakan diğer rockçıların arasına karışırken Lucas beni yanından hiç ayırmadı.

“Bu Gavin Cooley,” dedi Lucas, beni Dark Fiction'ın baş vokalistiyle tanıştırtırken. Bu *heavy metal* grubunu bazen spor yaparken kendimi çok zorlamak istediğimde dinlerdim. Gavin beni uzunca baştan aşağı süzdü. Gözleri bacaklarımda biraz fazla kalmıştı. Ben de aynısını ona yapıp diken gibi şekillendirilmiş sarı saçlarından botlarının ucuna kadar onu inceledim. Lucas boğazını temizleyip ona sertçe bakarak belimi daha da sıktı. Gavin berrak likörle dolu şat bardağını

kafasına dikip tembel bir sırtışla karşılık verdi.

“Ee, Lucas’m yeni kız arkadaşı mısın? YouTube’daki hatun?” diye sordu koyu Güneyli ağzıyla.

“Kylie yokken onun yerine bakıyorum,” diye düzelttiğimde gülmek için kendisini zor tutuyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

“Öyle mi? Eh, Kylie’ye selamımı söyle, olur mu?”

Lucas kafasını yana eğip kısaca kafasını salladı. “Söylerim,” dedi. Gavin bu akşamki flörtünü bulmak için yanımdan ayrılırken ben Lucas’a dönüp burnumun ucunu kırıştırdım.

“Lütfen, onun Kylie’yle...” diye başladım ama Lucas burnundan alaycı bir nefes verip kafasını iki yana salladı.

“Yok. Gavin birkaç yıl önce ona yazmıştı ama Kylie kasıklarına tekmeyle geçirdi.” Sonra birisi Lucas’a seslenip, ardından da heyecanla birkaç anlamsız şey eklediğinde ikimiz de döndük ve Wicked Lambs’in gitaristinin apaydınlık bardan ona el salladığını gördük. “Hadi gel, Mickey ile benim uzun bir geçmişimiz vardır.”

Yerimde başkası olsaydı bu kadar müzisyeni bir arada görmekten dolayı başı dönebilirdi ama ben bu durumda değildim. Gözüm sadece Lucas’ı görüyordu. Rolümü iyi oynuyor, yanında kişisel asistanı olarak duruyordum ama onu her şeyden çok istiyordum.

Yalnız kaldığımız bir anda, kimsenin bakmadığından emin olduğunda Lucas beni bir köşeye çekip dudaklarımı şiddetli bir şekilde öptü ve sol kulakmememi emdi. Nefesimi

tuttum. Sonra parmağını içime sokarak beni oracıkta kontrolümü kaybetme raddesine getirdi.

“Yakında,” diye söz verdi sonra, bandajlı eliyle yüzümü tutarak. Avucuna doğru inledim.

Kalabalığa tekrar katıldığımızda Cilla’nın en yeni erkek arkadaşı –gelecek vaat eden Ohio’lu bir grubun bas gitaristi– Lucas’ı buldu. Lucas, ondan uzaklaşmaya çalıştığımda kaşlarını çatı, ben de yüzüne bakıp gülümsedim.

“İyi misin?” diye sordu ateşli, korumacı bir sesle.

“Tuvalete gideceğim,” diye mırıldandığımda kafasını sallasa bile parmakları benimkileri bir süre bırakmadı. Gürültü ve kaos arasında, kulübün arka taraflarında bulunan tuvaletleri ararken kollarımı gövdeme sardım. Boş bir salonun yanından geçerken uzun tırnakları olan bir el bileğimi tutarak beni içeri çekip duvara çarptı. Bunun Cilla olduğunu düşündüm –gece boyunca etrafta sarhoş sarhoş dolanmış, kötü doksanlar şarkıları söyleyip durmuştu– ama karşımda farklı bir yüz görünce oldukça şaşırdım.

Küt kesilmiş kına rengi saçları ve kalp şekilli yüzüyle çok güzel bir kadındı bu. Gerçi bu akşam buradaki çoğu kadın çok güzeldi ama bu kadında beni etkileyen şey büyük, gri gözleriydi. Odaklanmamış ve vahşi bakıyorlardı. Korkutucuydu. Kalp atışlarım hızlandı.

“Lucas’ın küçük sürtüğü sensin ha?” diye sordu sıkı, dişlerinin arasından. Vücudunun bütün ağırlığını –gerçi kısa boylu ve sıska olduğundan dolayı pek ağır değildi– benimkine yaslamıştı.

“Ben onun kişisel asistanıyım,” dedim, bu akşam gördüğüm herkese söylediklerimi tekrar ederek. Buna rağmen bu pek doğru ve inanılır gelmiyordu.

Gri gözlü kadın bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama sonra yüzündeki kızgın ifade yerini anlayışa bıraktı. Ardından öfkesi geri geldi. “Sen bu sabah telefona çıkan sürtüksün, değil mi?”

Burnumdan keskin bir nefes aldım. “Sam?” diye sordum.

Dudakları sırtış halini alırken kafasını salladı. “Evet, ben Sam'im. Ve eğer Lucas'a bir daha yaklaşırsan yemin ederim seni mahvederim,” dedi. “Yemin ederim ki...”

Daha önce hiçbir insandan, onu tanımadan hoşlanmadığım olmamıştı ama Sam bir ilkti. Yüzüm kızarıırken onu üstümden ittim. Geriye doğru tökezleyip yüksek topuklu botlarının üstünde sendelerken bana dik dik baktı. “Ne yaparsın?” diye sordum. “Hem sen kim oluyorsun ki?”

Bu kadın, kendimi bu sabah izlediğim o saçma televizyon programlarındaki insanlardan biriymişim gibi hissetmeme neden oluyordu. Ve bu midemi altüst ediyordu.

“Onu mahvederim,” dedi Sam, doğrularak. İkinci soruma cevap vermeden beyaz dişlerini gösterdi. “Seni de berbat ederim.”

Sabah Lucas onunla telefonda konuşurken hissettiğim dehşet geri gelip beni şiddetli bir şekilde sarstı. Bu kez kurtulmam da imkânsızdı. Bu kadın da kimdi? Ve Lucas'ın böyle kötü şeyler söylemesine neden olacak ne yapıyor olabilirdi?

Beni tehdit edecek cesarete sahip olmasını sağlayan neydi?

“Benden uzak dur,” dedim geçmek için onu kenara iterken. Sam kolumu tekrar tutup tırnaklarını tenime geçirdi. Bu sefer içimde bir şeyler koptu ve *onu* duvara çarptım. Öyle sert çarpmıştım ki kafasının arkası yüksek bir gümbürtü sesi çıkarmıştı.

Bu onu korkutmadı bile.

Sam delirmiş gibi gülüp kafasını iki yana sallayarak konuştu. “Kiminle konuştuğun hakkında hiçbir fikrin yok, kal-tak.”

“Hey!” diye bağırdı biri. İkimiz de kafalarımızı çevirdiğimizde Cilla’nın eşikte durduğunu gördük. İki elinde birer şat bardağı vardı ve gözlerini kırmış bize bakıyordu. “Burada ne halt ediyorsun?” Kulağındaki kulaklığa dokunup, “Güvenlik!” diye tısladı.

Neredeyse Cilla’nın, çağırılmalarından saniyeler sonra salonda beliren iki fedaiden beni götürmelerini isteyeceğini düşündüm ama siktirip cehennem dibine gitmesini söylediği kişi Sam’di.

“Müziğini satmak için hâlâ erkekleri ağzınla tatmin ediyor musun, Priscilla?” diye tısladı Sam. Cilla kafasını yana eğip ona buz gibi gülümsedi.

“Son zamanlarda güzel bir şeyler kullanıyor musun?” diye sordu Cilla. Sonra Sam’in dirseğinin iç kısmına bakarak omuzlarını kaldırdı. “Ne aptalca bir soru, değil mi?”

Sam homurdanarak Cilla’ya doğru bir adım attı. “Bu saçmalığı devam ettirmek istiyor musun cidden?”

“Beni hiç korkutmuyorsun, fahişe. Elinden geleni ardına koyma,” diye hırladı Cilla. Bir saniye sonra fedailer geldiğinde yoldan çekilip koluyla Sam’i işaret etti. Cilla içkilerinden birisini kafasına dikip tuttuğu güvenlik görevlilerinin ne kadar beceriksiz olduğu hakkında yakınıırken çaresizce onu izledim.

Sam bana son bir kez bakıp silkinerek fedailerden kurtuldu ve salondan çıktı.

Arkasından bakarken uzun tırnaklarıyla kolumda çizdiği yeri ovalamaya başladım. Nazik bir el omzuma dokunduğunda yerimden sıçradım ve döndüğümde Cilla’nın arkamda durduğunu gördüm. Şat bardaklarının ikisini de tek elinde tutuyordu ve dudakları incecik pembe bir çizgi halini almıştı.

“Sen iyi misin?” diye sorduğunda kafamı iki yana salladım.

“Aslında senin en büyük hayranın sayılmam; çünkü Luke’la birliktesin ama kimse Samantha gibi insanlarla uğraşmak zorunda kalmayı hak etmez,” dedi sıkıldığı dişlerinin arasından. “Lucas’a neler yaşattığını Tanrı biliyor.”

Cilla’nın, Lucas’ın adını söyleyiş şekli her şeyi belli ediyordu. Vücudum kaskatı oldu. “Ona âşıksın,” dediğimde kafasını salladı.

“Tanrı aşkına, bana öyle bir sulugöz gibi bakma, Biber. Sen yanımdayken Lucas benim varlığımdan bile habersiz hale geliyor. Hem ayrıca ben onun en iyi arkadaşıyım. Ben sadece... *Cilla’yım*,” dedi. Kendi adını fısıldayarak söylerken sesi acılaşıyordu.

“Ben de ona âşığım.”

Bana gülerken omuzları sarsıldı. Sonra diğer şatını da devirip benim için üzgünmüş gibi kafasını iki yana salladı. “O zaman arkanı kollasan iyi olur çünkü Sam... ıyy.”

“Sam onun nesi oluyor?”

Cilla’nın güzel yüzünde birden şaşkınlık belirse de hemen kayboldu. “Sam onun eski karısı, bebeğim.”

Cilla beni yalnız bıraktığında sonunda tuvalete gidebil-dim ama o kadar fena haldeydim ki tuvalete bile girmedim. Bunun yerine yüzüme su çarparak makyajımı mahvettim. Ardından su sıçramış aynada kendime bakarak düşüncelerimi toplamaya çalışırken lavabo tezgâhının kenarlarına tutundum.

Sam, Lucas’m eski karısıydı.

Lucas bir zamanlar evliydi ve bu gerçeği bana hiç söylememişti; bu sabah Sam otel odamızı aradığında bile.

Onun hakkındaki araştırmalarım ve Google’ın arkadaşım olduğunu söyleyip duruyor olmasına rağmen buna hiç hazırlıklı değildim.

Sonunda nefes alış verişlerimi kontrol etmeyi başarıp arkadaşlarıyla yüzleşmeye hazır olunca tuvaletten çıktım. Köşeyi döner dönmez uzun, sert bir bedene çarptım ve yüzüne bakmak için kafamı kaldırdığımda dişlerimi sıktım.

“Gitmeye hazırım,” diye hırladım.

Dişlerimi gıcırdatmamamı söylemedi ya da bana karşı

gelmedi. Yüzünden bir anlık bir duygu –yenilgi ya da suçluluk duygusu belki– geçerken bana kısaca kafa salladı. “Araba bekliyor zaten.”

Four Seasons’a dönüş yolculuğu ikimizin de sessiz kaldığı o acı verici anlardan biriydi. Gittikçe kalbim daha da sıkışıyormuş gibi hissediyordum. Lucas’ın yüzünde duygularını kusursuz bir biçimde gizleyen bir maske vardı ama ne zaman arabanın içine bir sokak ışığı dolsa yanağındaki bir kasın tehlikeli bir şekilde seğirdiğini görüyordum. Kızgın olan ben olmalıydım. Lucas bir eski karısı olduğundan bahsetmemişti; özellikle de bu kişi Sam gibi ruh hastası biriyken. Gerçi düşününce onun müzik dışında hayatındaki hiçbir şeyden bahsetmediğini hatırladım.

Asansöre binip kabinin iki ucunda dikilerek süitimize çıkarken göğsüme korkunç bir his oturdu. Odaya girer girmez çantamı koltuğa fırlattım. İçindekilerin hepsi etrafa yayıldı ama şu anda hiç umurumda değildi.

“Otur,” diye emir verdi Lucas. Fakat ben kafamı iki yana sallayıp ellerimi ovuşturmaya başladım.

Kahve masasının diğer tarafında ayakta durduğum yerden ona dik dik baktım. “Bana neden ondan bahsetmedin?” diye sordum. “Sam’den?”

“Otur,” dedi tekrar.

“Neden? Bana başka saçmalıklar da anlatabilesin diye mi?”

“Lütfen... oturur musun?”

Dediğini yaptım. Bunun nedeni kısmen deli gibi titreyen

bacaklarımdı, diğer nedeni de dediğini yerine getirmezsem bu konuşmayı yapamayacak olmamızdı. Öne eğilip onun bir şeyler –herhangi bir şey– söylemesini bekledim.

“Her şeyi batırdım,” dediğinde hıçkırıkla alaycı bir kahkaha arası bir ses çıkardım.

“Diyebileceğin tek şey bu mu? Bana kolayca söyleyebilirdin, farkında mısın? En iyi arkadaşının doğum günü partisinde bir ruh hastası tarafından hırpalanmak yerine bunu senden duymayı tercih ederdim.” Parmaklarım otomatik olarak Sam’in tırnaklarının etime gömüldüğü yere gitti.

Lucas ellerini yüzüne sürerek önüme gelip kahve masasına oturdu. “Seninle birlikte olursam seni mahvedecek,” dedi dalgın bir şekilde. Kaşlarımı çattım.

“Nasıl mahvedecek? Beni öldürene kadar tırmalayacak mı?” Ela gözleri benimkileri bulduğunda keskin bir nefes aldım çünkü çok kötü acı çekiyormuş, çok öfkeliymiş gibi görünüyordu. “Ben kendime bakabilirim... Lucas. Kendimi savunmam gerektiğini söyleyen kişi sendin ve...”

Sözümü kesti. “Sienna... ben yapamam...” İstırapla iç çektiğinde neredeyse yüreğim göğsümden sökülecekmiş gibi oldu. Lucas gözlerini benden ayırıp halı döşeli zemine baktı. “Gitmen gerek.”

O gözlerime bakmayı reddederken içimdeki her şeyin kapandığını hissettim. “Sen neden bahsediyorsun ya?” diye sordum sonunda.

“Seninle işim bitti. Kontratımızın şartlarını yerine getirdin,” dedi.

Koltuktan fırlamaya kalktım ama Lucas'ın güçlü elleri omuzlarımı kavrayarak beni durdurdu. Parmaklarımı tişörtüne geçirip onu kendime doğru çekti. "Hayır. Hayır. İki günüm daha var. Lucas, neler oluyor söylesene," diye yalvardım. Sonra annesinin dün dediği bir şey aklıma geldi. "Dün Atlanta'ya geldiğimizde Sam'i görmeye gitmiştin, değil mi?"

Yüz ifadesi her şeyi açıklıyordu. Derin bir nefes aldım ama ciğerlerimin etrafı buzla çevriliymiş gibiydi.

"Düşündüğün gibi değil," dedi sonunda.

"O zaman ne olduğunu söyle."

"Onu senden uzak tutmak zorundayım. Sana bir şey olursa... onun bir şey yapması düşüncesi..." Ellerimden kurtulup ayağa kalktı. O, televizyonun önündeki dar alanda volta atarken gözlerim her hareketini takip ediyordu. "Sienna, lütfen git," dedi sonunda.

Kafamı olumsuz anlamda salladığımda ellerini koyu renkli saçlarından geçirip kısık, sert bir ses çıkardı. "Tanrım, Sienna, git şuradan, tamam mı? Ev senindir. İşin bitti. Ben güvenliği çağırmadan git."

Tanıdığım Lucas değildi bu. Hayatımda tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu. Ayağa kalkıp ona doğru temkinli adımlar atarken kalbim güm güm atıyordu. Geriye, antreye doğru çekilip kafasını iki yana salladı.

"Bu kadardı ha?" dedim. Gözlerimden süzülen yaşlar tenimi yakıyordu. "Beni bırakmamaktan bahsediyordun ya hani? Senin için bir ilk olduğuma dair onca yalan söylemiştin?"

"Sana bir ev verdim. Başka kahrolası bir borcum yok,"

dedi. Sesi mideme giren keskin, soğuk bir bıçak gibiydi. Buna rağmen bu şekilde bitmesine izin vermeyi reddediyordum. Ona karşı gelmek için ağzımı açtım ama bana sırtını döndü. Ellerini, saatler önce bana samimi bir şekilde dokunan ellerini yan taraflarında sıkı yumruklar haline getirdi. “Otel görevlisi Nashville’e dönmen için uçağını ayarlayacak. Yarın ben dönmeden önce gitmiş ol.”

Öyle titriyordum ki konuşacak durumda değildim. Kollarımı kendime sararak hırıltıyla soluyordum. Dediklerini sonunda idrak ettiğimde çok geçti.

Lucas kapıyı arkasından çarparak gitmişti bile.

Kapıyı tüm olasılıklara kapatmıştı.

Yirminci Bölüm

“Atlanta’ya geliyorum,” dedi Tori öfkeyle. Bunu son on beş dakikadan beri üçüncü kez söylüyordu.

Kahve sehpasında yüzümden birkaç santim ötede duran uçak biletine baktım. Uçuş detaylarını görebilmem için biletin yarısı zarftan çıkmış halde duruyordu. İçimden gelen ürpermeyi bastırdım. “Niye? Ben zaten birkaç saat sonra Nashville’e gidiyorum,” dedim kederli bir sesle.

“Yalnız kalma diye, Si.”

Geri çıkıp koltuğun köşesine oturdum ve kazağımın koluyla gözlerimi sildim. Boğazımı temizlediğimde canım çok yandığı için yüzümü buruşturdum. “Ben iyiyim.”

Tori tıslar gibi ses çıkardı. Onun hattın ucunda bir şeyleri sıkıştığını duyabiliyordum; bu büyük ihtimalle bir stres topuydu. “İyi olsaydın beni aramazdın.”

Doğru. O kadar doğruydı ki neredeyse tekrar yıkılmanın eşiğine gelmiştim. Dün gece kendimi toparlamak için kollarımı kendime sararak saatlerce oturduktan sonra saat üçü biraz geçe uykuya dalmıştım. O zamana kadar bir yanımda Lucas'ın odaya geri geleceğine inanmıştı. O zamana kadar, şişmiş gözlerim yüzünden hiçbir şey göremiyor hale gelmiş olsam da –zedelenmiş boğazım yüzünden yutkunamıyor olsam da– onun her şeyi yoluna sokması için daha zaman olduğunu düşünmüştüm.

Oysa bunun yerine saat yedide, otel görevlisinin kapıyı çalmasıyla uyanmıştım. Yaşlıca bir kadın olan görevli bana nazikçe gülümseyip kibar bir şekilde konuşarak zarfı vermişti ama zarfın içinde sadece bilet değil, bir de Lucas'tan bir çek vardı. Üstündeki yazı, Nashville'deki o fondü restoranında bana verdiği kâğıttaki elyazısıyla aynıydı.

İşte o zaman Tori'yi aramıştım.

Çünkü kendimi kullanılmış ve ucuz hissediyordum.

Çünkü yalnız hissediyordum.

“İyiymi,” dedim sonunda kurbağa gibi bir sesle. Tori bir iç geçirdi.

En iyi arkadaşım bir süreliğine sessiz kaldığında onun kıyameti koparmaya yakın olduğundan emindim ama sonunda konuştuğunda sesi kısıktı. “Nashville’e geleyim mi o zaman?” diye sorduğunda karşı gelir gibi ses çıkardım. “Senin için iştenden izin almam hiç sorun değil, biliyorsun değil mi?”

Yavaşça kafamı salladım. “Evet, biliyorum. Ve bunun için seni seviyorum. Ancak bunu benim...” Sesim kesildi-

ğinde Tori cümlelerin gerisini getirdi.

“Yalnız yapman lazım.”

Bir dakika kadar sonra, ben, uçağım Nashville’ye iner inmez onu arayacağıma dair söz verdiğimde telefonu kapattık. Ardından odanın kapısına son bir kez bakarak koltuktan kalktım ve biletimle çekin bulunduğu zarfı aldım. Başka biri olsa Lucas’ın parasını –çekte gördüğüm kadarıyla astronomik bir meblağ yazıyordu– alıp kaçabilirdi ama ben böyle bir şey yapmazdım.

Çeki küçük küçük parçalara ayırırken her parça göğsümdeki çukuru daha da derinleştirdi. Sonra kâğıt parçalarını atıp eve gitmek için hazırlanmaya başladım.

Yapayalnız gidecektim.

Saat 14.30’u biraz geçe Nashville’ye varıp bankamı aradığımda hesabımda sadece yedi yüz elli dolar kaldığını öğrendim. Ve büyükannemle yüzleşmeye henüz hazır olmadığımдан, paranın yarısını kullanarak küçük bir araba kiraladım.

Hertz standının arkasındaki çocuk sikkın bir sesle, “Arabayı geri getirdiğinizde yüz elli dolarınızı geri alacaksınız,” dedi. Kira kontratımın arka tarafındaki küçük bir yazıyı işaret ettiğinde oraya baktım. “Kira sürenizi uzatmak isterseniz bu numarayı arayın.”

Belgeleri titrek parmaklarla ondan alırken tek yapabildiğim kafamı sallamak oldu.

Sonra çantamı omzuma asarak aracımı bulmaya gittim. Araba, içi bayat hazır yemek, ter ve lateks kondom kokan minik bir Mazda 3’tü.

Havaalanından ayrılırken radyoda, Lucas Wolfe’un se-

sini hiçbir şekilde duymamak için pop müzik kanallarından birini açıp sesi en sona yükselttim.

Bu sabah Four Seasons'tan ayrıldığımdan beri hiç ağlamamıştım ama artık akıtacak gözyaşım kalıp kalmadığından emin olmasam da sesini duymanın beni mahvedeceğini biliyordum.

Çünkü sesini duyarsam bana söylediği her şeyi hatırlayacaktım. Beni nasıl kandırdığını, daha fazlası olabileceğimize inandığım için ne kadar aptal olduğumu hatırlayacaktım. Onu duymak, tam da ona âşık olduğumu anladığım anda aramızdaki her şeyin bittiğini kabullenmeye zorlayacaktı beni.

İki saat boyunca nereye gideceğimi ve ne yapacağımı bilemeden öylece dolaştım. Kullanılmış olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Annem yıllardır bu konuda uzman olmamı sağlamıştı. Fakat yine de Lucas'la sadece birkaç gün geçirmiş olsam da onun ihaneti çok daha kötü hissettiriyordu.

Üzücü olan da şuydu ki her şeyin korkunç bir rüya olduğunu umuyor, uyandığımda karşımda onu görüp öpmek istiyordum. Beni biraz daha tüketmesini istiyordum.

Telefonum çaldığında kimin aradığına bile bakmadım. Sadece cevap verdim. Kylie hattın diğer ucunda ağlıyordu.

"Lütfen Lucas'ın bir şey yapmadığını söyle," dedi hıçkırarak.

Hissizliğimin minik bir kısmı kaybolurken kafatasımın ortasının ağrımaya başladığını hissettim. Neredeyse yoldan çıkacak gibi olunca arkamdaki arabanın şoförü kornasına asıldı. "Niye önemli ki?" dedim gergin bir sesle.

"Onu kontrol etmesine izin veriyor. Hesabım kontrol

ettim... bu sabah ona iki yüz elli bin dolar göndermiş. Sonra onu aradım ve...”

Gerçekliğe biraz daha yaklaştığımda boğazım sıkılıyor gibi oldu. “Sam mi?” diye sordum. Kadının akşam Cilla’nın partisinde söylediklerini ve Lucas’ın dün sabah onunla yaptığı telefon konuşmasını açıkça hatırlıyordum. Bunları kafamdan atmaya çalışmıştım ama Kylie her şeyin geri gelmesine neden oluyordu.

Bundan nefret ediyordum.

“Elinde Lucas’m aleyhinde bir şey var, Sienna. Ne olduğuna dair hiçbir kahrolası ipucu yok ama Sam onu tehdit ediyor. Mutlu olmasını istemiyor. O...”

Ancak ben şu anda Sam’in kim olduğunu tam olarak biliyordum. O, kronometre dövmesindeki kupa kıızıydı. Lucas’ın iplerini elinde tutuyordu. Bu nedenle Lucas da ben dahil herkesin iplerini elinde tutması gerektiğini hissediyordu.

Artık bütün hissizliğim yok olmuş, göğsümde midemin bulanmasına neden olan bir acı kalmıştı. Arabayı bir benzin istasyonuna çekip kafamı direksiyona dayadım. “Kylie, seni sonra ararım,” diye fısıldadım. Kylie hâlâ konuşuyor, kapatmamam için yalvarıyordu ama telefonu kulağımdan çekip tamamen kapattım.

Ve sonra gözyaşları geri gelip yüzümü yakarak akmaya, omuzlarım sarsılmaya başladı.

Nihayetinde, geceyi saat başı ücret alan köhne bir motelde kendim için üzülerek geçirdikten sonra büyükannemin

evine döndüm. Motelden ayrılmadan önce onu aramış, Los Angeles'tan döndüğüme dair yalanları sıralamıştım. Bu yüzden beni bekliyordu. Verandada beni karşılarken gözleri yaşlıydı. Ben de ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Saçmalamay! kes, dedim kendi kendime. Yeterince ağladın zaten, artık aş şunu.

“Geri geldin,” dedi büyükannem yanma varır varmaz beni kucaklayarak.

Çantalarımı ahşap zemine bırakıp onun vanilya ve Chanel kokusunu içime çekerek kafa salladım. “Sadece birkaç günlüğüne.”

Büyükannem ellerini yüzümün iki yanına bastırdı. Tenime değen alyansı buz gibiydi. “Keşke daha uzun süre olsaydı.”

“Keşke,” diye fısıldadım. Bu ziyaret, Nashville'e dönüp artık hep burada kalmayı ne kadar istediğimi fark etmeme yol açmıştı.

Büyükannem beni çocukluğumun en güzel hatıralarının bulunduğu tarçın kokulu evine sokarken çantalarımı tutan elimi sıktım. Başarısız olmuştum. Kalbimi zarar görmemiş halde tutmayı başaramadığım gibi bu evi onun için kurtarmayı da başaramamıştım. Fakat oturma odasına girip deri koltukta yan yana oturduğumuzda büyükannem hâlâ gülümsüyordu; nazik ama hafifçe acı bir ifadesi vardı.

“Evin yeni sahibi Bay Wolfe artık Nashville'e taşınmak istemiyormuş. Cömertlik edip bana evi geri vermeyi teklif

etti,” dedi. Şaşırmış gibi yapıp kesik bir nefes aldığımda bedenime doladığı kolunu sıktı. “Sienna, bunca zamandır nerede olduğunu biliyorum.”

Yavaşça geriye doğru çekilirken kanımın donduğunu hissettim. Gözlerine bakarken çok utanıyordum. “Ne?”

“Dün anneni görmeye gittiğimizde Seth bana anlattı ama ona kızma. Sadece benim kafamı rahatlatmaya çalışıyordu. Ancak dürüst olmak gerekirse...”

“Tanrım, büyükanne,” dedim ama elimi sıkıp diğer eliyle çenemi kaldırdı.

“Önemli değil, Sienna.”

Hayır, önemliydi. Hem de çok.

Sonra ona her şeyi dökülmeye başladım. Tabii bazı belirlirli şeyleri atlıyordum ama büyükannem beni dinliyor, ağzımdan çıkan her kelimeye dikkat ediyordu. Sesime heyecan katmaya, canlı ve mutlu görünmeye çalıştım.

Anlatmayı bitirdiğimde büyükannem, ben çocukken annemin her şeyi berbat ettiğı zamanlarda yaptığı gibi beni kollarının arasına aldı. Aklında benim hakkımda sorular olduğundan, Lucas’la aramızda daha fazlasının yaşandığını düşündüğünden emindim ama hiçbir şey sormadı.

“Sen ve Seth bu hayatta başıma gelen en iyi iki şeysiniz.”

“Biliyorum, büyükanne. Sen olmasan şimdi nerede olurdu bilmiyorum,” diye mırıldandım, parmaklarımı kazağına gömüp destek almaya çalışarak.

O akşam daha geç saatlerde Facebook hesabımı silerken

şahsi e-posta adresime Lucas'tan bir mesaj geldi. Yazdıklarını okurken tekrar ağlamamak ya da dişlerimi sıkmamak için yanağımın iç kısmını ısırmak zorunda kaldım.

Sienna,

Sana kendimi doğru düzgün açıklayamamış olmam çok üzücü. Gerçi belki de bunun nedeni sen hayatıma girmeden önce, yaptıklarımı kimseye açıklamak zorunda kalmamam ya da istemememdi. Seni korumaya çalışarak aslında incitmiş olduğumu biliyorum. Şu anda büyük ihtimalle ölmemi istediğini de biliyorum ve çok üzgünüm.

Lucas

Mesajı silmek için imleci hareket ettirdim –çünkü cevap göndermek bir işe yaramayacaktı– ama sonra kendimi yanıtla butonuna tıklarken buldum. Onunki kadar kısa olsa da daha çok şey anlatan bir cevap yazdım.

Sevgili Lucas,

Elbet bir gün kendini savunmak zorunda kalacaksın. Birilerinin elinde senin aleyhinde ne olursa olsun. Bunu yaptığında seni seven insanlar olduğunu kabul edebileceksin. Ve belki de bana hiçbir şey anlatmayarak neden beni korumaya çalıştığını veya beni kendine yakın tutmaktansa neden uzaklaştırdığını da açıklayabilirsin.

Sienna

Teklif

Birkaç hafta öncesinde olsaydı yazdıklarımı elli kez düşünürdüm ama bu sefer öyle yapmadım.

Sadece gönder butonuna bastım.

,

Yirmi Birinci Bölüm

Los Angeles'a, kendim için kurduğum hayata dönüşümün ilk haftasında hâlâ Lucas'ın iki sene önce beni evinden kovduktan sonra yaptığı gibi kapımda belireceğini düşünüyordum.

Fakat gelmedi. Bu yüzden ben de kalbim kırık bir şekilde hayatıma devam ettim.

Oysa kalbim öncekinden daha zayıf olsa da artık çok daha güçlüydüm. Daha çok kendim gibiydim.

Tabii bunu fark etmek, ilk başlarda Lucas'la ilgili olan ya da bana onu hatırlatan şeyleri görmezden gelebilmemi sağlamadı. Hâlâ bir yerlerde beni buluyordu. Otobüslerin yan taraflarında bulunan Your Toxic Sequel'in yeni albüm posterlerinde veya market kasalarında bulunan dergi bölmelerinde, Nashville'de gittiği çekimden alınan fotoğrafların yayımlandığı dergilerde... Bir ya da iki ay önce olsaydı raftan başka

dergi alıp bu derginin üstünü kapatırdım ama şimdi zahmet bile etmiyordum.

Tori'yle ortak arkadaşımız olan ve onu görmek için dai-remize gittikçe daha sık uğramaya başlayan Micah, Tori'nin yirmi dördüncü doğum gününü kutlamak için toplandığımızda bütün müzik listesini Your Toxic Sequel şarkılarından oluşturmuştu ancak artık Lucas konusunda öyle hissizdim ki yüzümü bile buruşturmamıştım.

“Bu şarkı bir harika,” dedi Micah, suratında koca bir sırıtışla yanıma geldiğinde. Küçük oturma odamızdaki hoparlörlerden gümbür gümbür “Hayranım Sana” yükseliyordu. Omuz silkip Tori'den ödünç aldığım askısız elbisenin eteğini çekiştirdim. Elbise bende tişört gibi duruyordu ama Tori harika göründüğüme yemin etmişti.

“Öyle,” dedim ilgisiz bir sesle.

Fakat Tori onun şarkı seçimine kayıtsız kalmadı. Çılgınca bakan gözleriyle onu kenara çekip, “Burada Lucas Wolfe'un boktan müziğini çalamazsın Micah Daniel yoksa...”

Hemen gidip bedenimi ikisinin arasına sokarak Micah'yı kurtardım. Ayağında on iki santimlik topuklu ayakkabılar olsa da ben hâlâ Tori'den uzundum, bu yüzden kafamı eğip gözlerine bakarak ona gergince gülümsedim.

“Bu en iyi şarkılarından biri,” dedim.

Micah hemen bana katıldığını belirtti. Yanımızdan süzülüp giderken ona anlayışlı bir şekilde baktım. Sonuçta çocuk neler olduğunu ya da Tori'nin ona neden dırdır ettiğini anlamıyordu.

Lucas'ın beni göndermesinin sebebi Micah değildi ki.

Gözlerimi kısarak mor ojeli parmağımı Tori'ye doğru salladım. “Sürtüklük yapma, tamam mı? Bir mücadele veriyor olabilirim ama...” –kafamla iPod dock cihazını işaret ettim– “bu kesinlikle bir mücadele değil.”

Tori ağzı bir karış açık halde bana bakakalmıştı. Ellerini gergince birbirine sürttüğünü duyabiliyordum. Şu anda stres topunun elinde olmasını dilediğinden ve burada işimiz biter bitmez odasına gidip komodininde yeni bir stres topu alacağından emindim.

“Şu anda çok dişli görünüyorsun,” dedi sonunda. Kaşlarını çatmayı bırakmış, kararsız şekilde gülümsüyordu. “Seni öpsem mi yoksa memelerine kafa mı geçirsem bilemiyorum.”

“Çok güzel konuşuyorsun,” diye dalga geçtiğimde boyununu uzatıp dudaklarını yanağıma değdirdi. “Ve sarhoşsun. Hadi, gel.”

Sonra elini tutup iğne gibi topuklarının müsaade ettiği hızla onu odanın ortasına çektim. Ve arkadaşlarımızın arasına katılıp Lucas'ın seksi sözler verdiği şarkıyı dinlerken iyi olduğuma karar verdim.

Tori'nin doğum günü partisinden sonra da hayatıma rahatlıkla devam ettim ve hiç olmadığım kadar özenli oldum. İşimdeki detaylara daha da dikkat etmeye başladım. Bu da Tomas'ın, bana asıldığı zamanlarda ona mesafeli davrandığımı –tabii nazik bir şekilde– görmezden gelecek kadar sululaşmasına neden olmuştu.

Tori endişelenmeyi kesti.

Ve Lucas kapıda belirmedi. Zaten artık gelmesini de beklemiyordum.

Kaliforniya'ya dönmemin üstünden iki ay geçtikten sonra bir gün işten eve geldiğimde Kylie'den gelen bir mektupla karşılaştım. Zarfı neredeyse hafta sonu bakacağım postaların en altına yerleştirecektim ama sonra içimi çektim. Üstündeki, kırmızı mürekkeple yazılmış elyazısını bozmamak için güzel keten zarfı dikkatlice açtım. Düzgünce katlanmış kâğıdı çıkartırken yanındaki bir şey de çıkıp havada döndü ve üst kısmı yukarı bakacak şekilde yere düştü.

Bu, adıma düzenlenmiş, dört bin sekiz yüz dolarlık bir çekti.

Kylie sol alt köşesine bir not yazmıştı: *24 saat/gün X 8 gün, saatte 25 \$. Teşekkürler*

“Ne o?” diye sordu Tori, odasından çıkıp köşeyi dönerken. Giyinip kuşanmıştı. Yine Micah'yla randevuya çıkacağını anlamam zor olmadı.

Çeke bakarken parmaklarımı ince kâğıdın kenarına sür-tüyordum. “Kylie Wolfe, Lucas adına çalıştığım için para göndermiş.” Sonra mektubunun bazı kısımlarını yüksek sesle okudum. “Zahmetlerin için.”

Mektupta, “*Tanrım... Sienna, lütfen benimle irtibata geç. Facebook'tan mesaj at ya da ara. Ve gurur yapıp da bu çeki bozdurmazlık etme. Bunu hak ettin. Bu meblağ on gün içinde hesabımdan gitmemiş olursa parayı nakit olarak büyükannene götürürüm,*” dediği kısımları atladım.

Tori tezgâha doğru yürüyüp kıvrılarak üstüne oturdu,

sonra kollarını dizlerine sararak konuştu. “Ağabeyinin senden faydalanmasının karşılığında bunun yeteceğini mi düşünüyor? Dostum, o çeki ona geri gönderip, sağ ol almayayım, demelisin.”

“Bozduracağım,” dedim kararlı bir şekilde.

Paragöz olduğum için falan değil, bu para *gitmem gereken* bir yere gitmemi sağlayacağı için.

Tori koyu renkli gözlerini devirdi ama hiçbir şey demedi. Birkaç saat sonra akşam yemeğimi yiyip bir egzersiz videosuyla kendi canıma okuduktan sonra –karın kaslarım çok belirginleşmeye başlamıştı– odama gittim. Sosyal medya hesaplarımı aktive etmek sadece otuz saniyemi aldı. Bu sırada bir yandan da Kylie’yi aradım.

“Kylie?” diye fısıldadım o telefonu açar açmaz. Kylie rahat bir nefes aldı.

“Beni unuttuğunu düşünmüştüm,” dedi. Sesindeki sırtış saklanamayacak kadar belliydi.

“Seninle birlikte kaçacaktık, unuttun mu? Beni mavi saçlı çocuğuna hamile bırakacaktın.”

Ertesi sabah *Echo Falls*’a istifa dilekçemi vererek Tomas’ı şoke edip sinirlendirdim. Adam elindeki iPad’i bir kez olsun masasına bırakıp tüm dikkatini bu meseleye verdi ve dün akşam telefonda Kylie’yle konuşmamı bitirdikten sonra yazdığım resmi mektuba dik dik baktı. Kylie’nin müzik ve şu anda yaşamakta olduğu New Orleans’ın havası hakkında coş-

kuyula konuşmasını dinlemek bu dizinin koştüm işine ve Kaliforniya'ya elveda deme kararımı sağlamlaştırmıştı.

Sevdiğim şeyi her yerde yapabilirdim. Ve olmak istediğim yer Tennessee, daha spesifik olmak gerekirse, Nashville'di.

"Bana sadece iki hafta veriyorsun," dedi Tomas hararetili bir şekilde. Sesiyle şu ana dđnerek kafamı salladım.

"Genelde öyle olur," diye karşılık verdim.

"Hikâyenin en karmaşık kısmına gelmek üzereyiz. Bir sürü koştüm değişikliği olacak ve sen bana sadece iki hafta veriyorsun."

"Bu dizide çalışmak için bebeklerini feda edebilecek insanlar var. Güven bana, başka birini bulursun."

Onun, yarın işe gelmememi söylediğini, eğer birisi referans istemek için ararsa onlara ne kadar bencil bir sürtük olduğumu, içimde ne kadar beceriksiz olduğumu söyleyeceğini iddia ettiğini duydum. Yanından arkama bakmadan ayrıldım ama söylediği her şeyi *duydum*.

O akşam Tori'yi yemeğe çıkartıp taşınma planlarımı anlattığımda dramatik bir şekilde ağlamaya başladı. "Kızgın değilim," dedi burnunu çekerek. "Ben sadece... Cuma günleri naneli *schnapps* iğerken beni kim seyredecek? Tanımadığım kişilerle yatmamam için kim uyaracak?"

O kadar çok güldüm ki neredeyse içtiğim kolayla boğulacaktım. "Stacy kalacak yer arıyordu," dedim. Onunla birlikte gece kulüplerine gittiği arkadaşlarımızdan birisiydi Stacy. Sanki vanası kapanmış gibi Tori birden ağlamayı kesti ve güzel yüzü kaşlarını çatmasıyla kırıştı.

“İyy, iyi fikir değil. Stacy her gece eve tanımadığı adamları getirir. Belki de bir köpek yavrusu alıp onunla yetinirim. Ya da bir erkek arkadaş edinirim; mesela Micah gibi... çünkü devasa bir aleti var. Ancak muhtemelen köpek olur,” dedi gülümseyerek.

Tori’nin hoşuna gitse de gitnese de taşınmaya kararlıydım ama onun rızasını aldığımı bilmek her şeyi daha da kolaylaştıracaktı.

Kylie’nin gönderdiği paranın bir kısmını Tori’ye vermek için ne kadar uğraşsam da ona kabul ettiremedim. “Hayır, o parada kan, ter ve gözyaşı var,” dedi. Bir kaşımı kaldırıp ona baktığımda gözlerini devirip gönülsüzce, “Tamam, sadece ter ve gözyaşı, ama senin hakkın,” diye ekledi.

Öğleden sonra Kaliforniya’daki dairemize elveda deme vaktim gelmişti. Kardeşim sabah erkenden, her zamanki soluk polo tişörtü ve beyzbol şapkasıyla kapımızda belirmişti. Taşınmama yardım etmek için dün gece geç saatlerde gelmiş, ama yakınlardaki bir hotelde kalmakta ısrar etmişti.

“Buradan ayrılmak istediğine emin misin? Çünkü...” – yüzünde koca bir sırıtış oluştu– “...seni ziyaret etmeye alışabilirdim.”

Homurdanarak onu içeri aldım. “İyy, dün akşam ne yaptığını bilmek bile istemiyorum,” diye mırıldandım.

Seth, koltukta burnunu çekmekte olan Tori’ye göz kırptı. “Senin derdin ne?”

Tori sert, uyarıcı bakışlarla ona baktıktan sonra bir peçeteyle burnunu sildi. “Pislikleşme, Seth.” Sonra bana döndü. “Bunun ne işi var burada yine?”

Güldüm. “Nazik ol.” Ama Tori, tezgâhta duran kurabiye kutusuna dalmış olan Seth’e yine dik dik baktı.

Birkaç saat sonra her şey eski Mercury arabama yüklendiğinde ve Seth direksiyonun arkasına geçip sabırsızlıkla beklemeye başladığında yarın bütün vücudumun ağrıyacağından emindim çünkü Tori bana sarılmaya doyamıyordu.

“Seni çok özleyeceğim,” diye mırıldandı göğsüme doğru, yedinci ya da sekizinci kucaklamasında. Ben de bunu fırsat bilerek arka cebine üç bin dolar –iki aylık faturalarımızın bana düşen kısmı– tıktırmayı başardım.

Tori benden ayrılıp parayı cebinden çıkardı ve dudaklarını birbirine bastırıp ellerini kalçalarına koyarak parayı bana vermeye çalıştı. Kafamı iki yana salladım. “İki gece önce kabul ettin,” dedim. Bir kaşını kaldırıp bana dünyadaki en büyük yalanı söylemişim gibi baktığında olumlu anlamda başımı salladım. “Micah’yla akşam yemeğine çıktığımızda, sen onu keserken, “Giderken iki aylık faturaları ödeyeceğim,” dedim, sen de, evet, dedin.”

“Seni sinsi, lanet olası *sürtük*,” dedi gülüp gözyaşlarını kurularken.

Ben de aynı hareketi yapıyordum.

“Dinlemek bir erdemdir, sevgili arkadaşım. Google’a sor.”

Son Söz

Nashville'deki hayatım hayal ettiğimden çok daha güzel geçiyordu. Büyükannemle yaşamaya başlamıştım ve annemin tutuklanmasından beri konuşmadığım arkadaşlarımla irtibata geçmiştim. Bunlara beni erkek arkadaşının grubunun bütün etkinliklerine sürükleyen Ashley de dahildi. Annemle görüşmüyordum ama bunun kaçınılmaz olduğunu da biliyordum.

Yeni adamlarla tanışıp arada bir tek gecelik ilişkiler yaşıyordum. Hiçbiri *ona* benzemiyordu ama yine de mutluydum.

Bir ya da iki kez seks yaptığım erkeklerle aramda fiziksel ya da duygusal bir bağ oluşmuyordu.

Sonra yeni müşterilerim olmaya başladı. Kimi zaman kişisel alışveriş uzmanı oldum, kimi zaman da müzik klipleri için kostüm danışmanlığı yaptım. Bunlar hep *country* müzik olsa da işime taptığım için onları da kabul ediyordum. Ve ne

zaman biri kendisi için iş yapmamı istese beni Kylie Wolfe'un tavsiye ettiğini söylüyordu.

Ona hakkını vermeliydim; kız iş konusunda çok iyiydi.

Tori'yle her gün konuşuyor, Kylie'yle de birkaç günde bir ya telefonla ya da mesajla haberleşmeye çalışıyordum. Bana işim, büyükannem ve hatta Seth'le ilgili milyonlarca soru soruyordu. Ben de ona görüştüğü çocuğu –bir ödül töreni sonrası partide tanıştığı biri– ve saç rengini neden değiştirdiğini sormuştum. Saçları artık itfaiye aracı gibi kırmızı ve beyaza çalan sarıydı ve gerçekten hiç beğenmemiştim.

Ona bir Spice Girl'e benzediğini söylediğimde kahkhalara boğulmuştu.

Bir kere bile Lucas ya da Sam'den bahsetmemişti, ben de sormamıştım.

Fakat sonra, temmuzun ortalarında aşırı nemli bir gecede büyükannem “bingo” oynamaya gittiğinde Kylie dokuza beş kala bir mesaj atarak televizyonu açmamı söyledi. Hangi kanalı açacağımı da belirtmişti.

Bu müzik klipleri yayımlayan bir kanaldı.

Ekranın altından Lucas Wolfe'un solo klibinin ilk gösteriminin yapılacağını söyleyen bir bant geçiyordu. Elimde titreyen telefonuma baktığımda Kylie'den bir mesaj daha geldiğini gördüm.

Lütfen... lanet olası klibi izle. Benim için.

Bu, telefon numaramı değiştirmeyi ciddi ciddi düşündüğüm anlardan biriydi ama yine de gözlerimi devirip bü-

yükannemin koltuğuna çöktüm ve telefonumu kahve sehpa-sına bıraktım. Tam dokuzda başlayan video klip normal Your Toxic Sequel kliplerinden çok farklıydı, neredeyse şiirsel bir şeydi. Lucas bir taburede gözleri bağlı halde oturuyor ve şarkı söylemek yerine, üstünde yazılar yazan devasa kartlar tutuyordu.

Adı “10 Gün” olan bu karamsar ve seksi baladın fon müziğinin, beni piyanoya yaslayarak tükettiği o gece birlikte yazdığımız müzik olduğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı. Külotumdaki ani ıslaklık dikkatimi dağıttığı için kart-ların üstündekilerin aslında kelime değil de ondan bire kadar geriye sayan rakamlar olduğunu fark etmem de birkaç sani-yemi almıştı.

Ve sonra iki ya da üç dizede bir kaldırdığı kartların sa-dece bana özel bir mesaj bildirdiğini anladım.

Bu benimle irtibata geçmek için oldukça sıra dışı ve Lucas-vari bir yöntemdi. Tamamen sessiz bir şekilde şarkının geri ka-lanını dinleyip bir yapboz parçası içeren her dizeyi kafamdan tekrar etmeye çalıştım. Ve müzik devam ettikçe kalbim binlerce ipek kurdele tarafından sıkılıyormuş gibi hissettim.

8. Ama muhtemelen diyorsun ki
7. kahrolasın çünkü ben
6. bana güvenmek istediğinde
5. seni mahvettim. Hala iki
4. günün var, bu yüzden sana
3. gerçeği söyleyeceğim, özür dileyceğim, her şeyi dü-zelteceğim.

2. Sadece...

Son kartı kaldırıp, mesajın kalan kısmını söylemesini beklerken içim tanıdık özlem ve korku duygularıyla sızladı. İçimdeki eski, zayıf yanım klibi şu anda kapatmamı, Lucas'ı unutmamı söylüyordu çünkü bana vereceği tek şey daha fazla acı olacaktı.

Fakat bu yanıma çenesini kapatmasını söyledim.

Müzik sona erip Lucas gözündeki bandı çıkartarak sessizlik içinde elindeki son kartı kaldırdığında nefesim kesildi. Haftalardır uyku yüzü görmemiş gibi bitkin görünüyordu. Göğsümün sıkıştığını hissettim. Kendisine iyi bakıyor muydu?

Evin ön kapısı sarsıldı. Birisi hızlı, ritmik bir tempoyla kapıya vuruyordu. Birden aylar önce mahkemede, Lucas'ın önündeki masaya parmaklarını vurması gözümün önünde canlandı.

Odadan çıkarken yanağımın içini kanatacak kadar sert ısı-
rıyordum. Kapıyı açtığımda –ve gözlerimi onun ela gözlerine kaldırdığımda– Lucas şarkıyı bitirdi. “Olanların bizim için *doğru şey* olmadığını söyle,” dedi şarkının melodisiyle. Sert elini kaldırıp yanağımın yanını okşadığında içimden bir ürperti geçti. Ve içgüdüsel olarak dişlerimi sıkma ihtiyacım geri geldi.

Lucas beni uyarmadı.

Fark etmiş gibi bile görünmüyordu.

“Burada ne arıyorsun Lucas?” diye sordum. Sesim çok yumuşak, çıplaktı.

“İki günün kalmıştı,” dedi sertçe.

“İşimin bittiğini söylemiştin.”

“Bir kontrat imzaladın. Ayrıca, ben kahrolasınca bir aptalım.”

Sözleri nefesimi kesti. Kapının köşesini tüm gücümle sıktım. Nasıl oluyordu da aylar sonra hayatıma öylece tekrar girebileceğini düşünebiliyordu? Nasıl oluyordu da...

“Bundan vazgeçmeyeceğim,” dedi Lucas hırlar gibi.

Ve ben bir şey söyleyemeden beni kollarının arasına çekti. İlk başta ne diyeceğimi ya da yapacağımı bilemedim çünkü kolları hâlâ çok iyi hissettiriyordu. Eşikte öylece, kollarım yan taraflarımda gevşek bir şekilde sarkıtarak durdum ama bedenim bana ihanet ediyordu. Fakat sonra Lucas dediklerini bir kez daha söyledi. Sonra bir kez daha. Lucas, bir keresinde kendisine teslim olmadığım için beni evinden kovan, ona her gidişimde beni kendisinden uzaklaştıran adam şimdi beni bırakmak istemediğini söylüyordu.

Hayır, beni *bırakmayacağını* söylüyordu.

Sonunda kafamı kaldırıp ona tekrar baktım. Gözlerine düşen koyu renkli saçlarını üfleyerek geri ittiğinde nefesi yüzüme çarptı.

“Yaptığın canımı yaktı, Lucas. Kendimi sana vermemi istedin sonra bana siktirip gitmemi söyledin,” diye fısıldadım sert bir sesle. “Şimdi beni yine istiyorsun.”

Beni kendisine daha da çekince tüm vücudunu kendi-

minkinin üstünde hissettim. Onun kalbi de benimki gibi şiddetli bir şekilde gümbürdüyordu. Parmaklarımı tişörtünün eteğine gömdüm.

“Seni hep istedim ben. Sadece beni geride tutan saçmalıkları def etmem biraz zaman aldı.”

“Sam?”

Kafa salladı. “Benimle olursan Sam beni mahvetmeye çalışacak. Seni de mahvetmek isteyecek çünkü seni sevdiğimi biliyor. Bunu bilmelisin. Elinde benim aleyhimde ne olduğunu bilmelisin ki...”

Kafamı iki yana sallayarak kısmen dediklerine inanmadığımdan kısmen de bu anı kurtarmak adına elimi ağzına koydum. Beni seviyordu. Lucas-kahrolası-Wolfe beni seviyordu. Diğer elimi de tişörtünden çektim.

“Tanrı cezanı, versin Lucas,” diye iç geçirdim.

“Kızgın olduğunu ve bunu yapmanın zor olacağını biliyorum ama sadece denemeni istiyorum. Bektan meselelerimi birlikte atlatmak için buna bir şans vermeni istiyorum. Beni tekrar umursayabileceğini bilmeye ihtiyacım var.”

Lucas’ın kirli çamaşırları ya da Sam hiç umurumda değildi çünkü tüm bunlar üstesinden gelinebilecek şeylerdi. Şimdi bildiğim tek şey Lucas’ın burada olduğuydu. Bana sarılıyor, dokunuyor, beni tüketiyordu.

Kalbimi sıkın kırmızı kurdeleler yavaşça sökülüp yere düştü. Serbest kaldım.

Teklif

“Sana borçlu olduğum iki günde çok şey olabilir,” dedim yüzümü omzuna gömerek. Gözlerimi sıkıca kapattım ve nefes alarak onu içime çektim. “Ama haklısın... seni sevmekten vazgeçtiğimi düşündüysen tam bir aptalsın.”

“Ben de seni seviyorum, Sienna.”

*Bir teklif, on gün,
sonsuz aşk...*

